

டிசம்பர், 1993

விடை ரூ. 6.

நம் முன்னோர் கட்டி யாண்ட கோட்டைகளை நாம் கண்டதில்லை. அவர்கள் நடத்திய போர்களையும் பெற்ற வெற்றிகளையும் நேரில் கண்டதில்லை. அவர்கள் வாழ்ந்த வளமையையும் வளர்த்த பெருமையையும் நம்மால் காண இயலவில்லை. அவையாவும் மண்ணில் புதைந்தன. எனினும், அவர்கள் விட்டுச் சென்ற அழிவற்ற இலக்கியங்கள் மூலம் நாம் அனைத்தையும் அறிகிறோம். இலக்கியக் கருவூலத்தில் அவையாவும் பொறப்பட்டயங்களாய் மின்னிப் பொலிவதைக் கண்டு வியக்கிறோம்.

இலக்கியக் கருவூலத்தில் முடிந்து போனவற்றின் புள்ளி விவரங்களைக் காண்கிறோம். தொடர்ந்துவரும் வாழ்க்கையையும் காண்கிறோம். மாறிவரும் காலத்தைக் காண்கிறோம். மாறாது நிலைத்து நிற்கும் மனிதப் பண்பைக் காண்கிறோம். மரபு என்னும் தவிர்க்க இயலாத இணைப்புப் பாலத்தைக் காண்கிறோம்; மண்ணின் மணத்தை நுகர்கிறோம்; அதன் ஆன்ம உயிர்ப்பில் ஊடுருவிப் பிணைப்பதை உணர்கிறோம்; நாம் வாழ வேண்டிய வழிவகைகளைக் காண்கிறோம்; மனித குலத்தை வாழ்விக்க வேண்டிய கடமையை அறிகிறோம்; இவ்வாறு காலம் முழுவதையும் தம்முள் அடக்கி வைத்துக் கொள்ளவும், 'காலத்தை ஊடுருவி வாழ்க்கைப் பயணத்தைச் சங்கிலித் தொடராய் வளர்க்கவும், முடிவற்று நீளும் வாழ்க்கைப் பாதையில் வெயில் வீசும்போது இலட்சிய நிழலாயும், இருள் சூழும் போது நம்பிக்கைச் சுடராயும் நின்று விளங்கும் மட்டற்ற திறனும் முட்டற்ற புகழும் இலக்கியங்களுக்கே உண்டு! ஒரு நாட்டிற்கு வேறெந்தச் செல்வத்தைக் காட்டிலும் நின்று நிலைக்கும் இலக்கியங்களே நிகரற்ற செல்வங்கள்.

இலக்கியம் மனிதனை உருவாக்குகின்றது; மனிதப் பண்புகளை வளர்க்கின்றது. குருடருக்கு விழியாயும், கிழவருக்கு கோலாயும், சிறுவருக்கு நடையாயும் செருக்கருக்குச் சவுக்காயும் நிலைத்திருக்கும் சொத்து

—தொடர்ச்சி சின் அட்டை உள் பக்கம்

தமிழில் படைப்பில் க்கிய மாத இதழ்

நவம்பர் - டிசம்பர், 1993

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில்
வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.

ஆயுள் சந்தா ரூ. 400.

சந்தாவை M.O. செய்க.

இதழ், நன்கொடையோ அன்
பளிப்போ பெறுவதில்லை.
எந்தத் தொகையும் சந்தா
வாகவே ஏற்கப்படுகிறது.

படைப்பாளர்கள் தம் படைப்பு
களுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்,
சென்னை-600 019.

இதழை 580, T.H.Road, சென்
னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவ
ரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண்.
ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K.S.
நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடு
பவர்: திருமதி கவிதாசரண்

“மனித நேயப் பார்வையோடு
தமிழின் கலாச்சார மதிப்பீடுக
ளையும் பண்பாட்டுப் பரிமாணங்
களையும் இலக்கியத் தேடலாக்
கும் இதழியக்கப் பயணம்.”

வாரியார் என்னும் கடல்

முற்றிக் கனிந்து
முருகாய்த் திரண்டவன்;
பற்றும் திருப்புக்ழம்பு
பாகாய்க் கரைந்தவன்;
கொற்றக் குடையாய்த்
தமிழைப் பிடித்தவன்;
முற்றிக் கழன்றுகண்
முடிய வாரியன்.

முதிர்ச்சி

“

காஷ்மீரில் ஷேக் அப்துல்லா
வுக்குப் பிறகு, அவரது மகன்
பொறுப்புக்கு வந்தார். அவ
ரது செல்வாக்கைக் குறைக்க,
அவரது மைத்துனர் ஷாவை
பதவிக்குக் கொண்டு வந்த
காங்கிரஸ் கட்சி அங்கு ஏற்ப
டுத்திய குழப்பத்தால், இன்று
அந்த மாநிலம் பற்றி எரியும்
அளவிற்குப் பிரச்சினைகள்
வளர்ந்துவிட்டன.

‘காஷ்மீரில் வாரிசு வரலாம்.
இங்கு வரக்கூடாதா?’ என்று
கேட்கக்கூடியவனல்ல நான்.

—கலைஞர் மு.கருணாநிதி
கோவையில் 25-10-'93 கூட்டம்

”

ஞான பீட விருது

ஜெயகாந்தனுக்கு ஞானபீட
விருது கிடைக்கிறதென்றால்,
தமிழ் இலக்கியத்தின் ஞானம்
தன் பீடத்தைத் தேடிக்கொள்
கிறது என்று அர்த்தம்.

தேச முத்துமாரி

தேடியுனைச் சரணடைந்தேன், தேச முத்துமாரி!
கேடதனை நீக்கிடுவாய், கேட்டவரந் தருவாய்.
பாடியுனைச் சரணடைந்தேன், பாசமெல்லாங் களைவாய்;
கோடிநலஞ் செய்திடுவாய், குறைகளெல்லாந் தீர்ப்பாய்.
எப்பொழுதும் கவலையிலே இணங்கிநிற்பான் பாவி;
ஒப்பியுன தேவல்செய்வேன், உனதருளால் வாழ்வேன்.
சக்தியென்று நேரமெல்லாந் தமிழ்க்கவிதை பாடி,
பக்தியுடன் போற்றிநின்றால் பயமனைத்துந் தீரும்.
ஆதாரம் சக்தியென்றே அருமறைகள் கூறும்;
யாதானுந் தொழில்புரிவோம்; யாதுமவள் தொழிலாம்.

—மகாகவி பாரதியார்

விளம்பர உதவி:

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

- பொருள் போக்குவரத்து சம்பந்தமான
அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் சுலபமான தீர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
 - இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வணிகப்
பெருமக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தேர்வு
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
 - உங்களுக்கு ஏற்றதொரு பார்சல் சர்வீஸ்
ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்
- எங்களது சேவையை உங்களுக்கும் தொடர
எங்களுக்கு ஓர் வாய்ப்புத் தாரீர்!
குறைந்த கட்டணம்... விரைந்த சேவை.

ஏ பி டி பார்சல் சர்வீஸ்

10/13-15, காளிங்கராயன் தெரு,
ராமநகர், கோவை-641009.

கவிதாசரண், நவம்பர்-டிசம்பர், 1993

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏட்டுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்..

மலர் இரண்டு நவம்பர் - டிசம்பர், 1993 இதழ் 11, 12

சிட்டுக் குருவிகள்

இப்போதெல்லாம் சிட்டுக் குருவிகள் தாம்
எங்கள் வீட்டின் சுதந்திரக் குடிமக்கள்.

ஜோடிக் குருவிகள்.

மனிதக் குருவிகள் பறந்து போன பின் வந்த
புதிய சொந்தங்கள்.

என் மனைவியும் நானும் தொடக்கத்தில்
துரத்திப் பார்த்தோம்.

துரத்துவதே பாசாங்குதான் என்றான பின்
குருவிகளின் ஆட்சி வீடு முழுக்கக்
கொடி கட்டிப் பறக்கிறது.

குடி வந்த புதிதில் கூடுகட்டிக்கொள்ள முயன்றன.
சந்து பொந்துகள் சரிப்பட்டு வரவில்லை.
விட்டு விட்டன.

இரவு நேரத்தில் மின் கம்பிக் குழாய்களிலும்
குமிழ் விளக்குக் கட்டைகளிலும்
தொற்றியம்ர்ந்தே தூங்கிக்கொள்கின்றன.

வீட்டின் நுழைவாயில் உட்புரத்தில்,
நிலைப்படிக்கு மேல் ஒரு சுவர்க் கடிகாரம்:
ஒடாத கடிகாரம்.

ஒரு ஞாயிறு காலை ஒன்பதரை மணிக்கு,
கூடுதலாகச் சாவியை முடுக்கியதில்
உள் சுருள் உடைந்து,
ஒன்பதரையிலேயே அது உறைந்துபோனது.

சின்ன வயதில் திருவண்ணாமலை சென்றேன்.
ரமணர் உயிர் துறந்த அறையில் அவரோடு
இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்ட
மேசைக் கடிகாரம் ஒன்று இருந்தது.

இப்போது அதுதான் எனக்கு அண்ணாமலை.

சுருள் உடைந்த கடிகாரத்தைப்
பழுது பார்க்க யோசனை வந்தது.

தலை உயர்த்திப் பார்த்தபோது
ரமணர் கடிகாரத்தை ஞாபகம் பற்றியது.

அத்தோடு போயிற்று பழுதுபார்க்கும் எண்ணம்.

ஆறு ஆண்டுகள்!

மனசு இன்னும் மயக்கம் கலைக்கவில்லை.

மனையாள் நச்சரிப்பும் முள்ளை நகர்த்தவில்லை.

எங்கள் குருவிகள் இனப்பெருக்கம் செய்யமட்டும்
மறைவும் பாதுகாப்பும் தேவைப்பட்டன.

வீடு முழுக்க சோதனை போட்டன.

கடைசியில் கடிகாரத்தின் மேல்

கூடு கட்டத் தொடங்கின.

கூட்டின் நோக்கம் எங்களுக்குப் புரியாத நேரம்.

வாயில் முழுதும் கூளங்கள் ஒழுகின.

அதற்கும் மேலாய் ரமணர் ஞாபகம் மாசுபட்டது.

எனக்கது கொஞ்சம் எரிச்சல் தந்தது.

கூடு கட்டச் சேர்க்கும் குப்பைகளை ஒழித்தேன்.

காலையில் ஒழிப்பேன்.

மாலைக்குள் மீண்டும் முளைக்கும்.

இரண்டொரு நாளில் ஒழிப்பதும் பாசாங்காகி,

'போகட்டும் போ' என்று விட்டாயிற்று.

ரமணர் கடிகாரமும் மனசுக்குள் ஆயிற்று.

கூடு வளர்ந்து இனப்பெருக்கம் நடந்தது.

முட்டையிடுவதும், குஞ்சு பொரிப்பதும்,

குஞ்சுகள் பெரிதாகிக் கூடு விட்டுப் பறப்பதும்---

ஒரு நான்கு வார கால நாடகம் அது.

பிறகு.

கூடு வெறும் நாதனில்லாக் கோயில்தான்.

‘கீச்’சிடும் பசிக்குரல் கேட்பது நின்றதும்,
இரண்டொரு நாள் விட்டு, கூட்டை அகற்றி,
கடிகாரத்தில் மீண்டும் ரமண பிம்பம் மாட்டி...

இரண்டு தடவைகள் இப்படியாயிற்று.

இப்போது மூன்றாம் பேறு காலம்.

குஞ்சுகள் பொரித்தாயிற்று.

பரிசுக்குப் பாடும் பாணர்கள் போல,
பசிக்குக் ‘கீச்’சிடும் குஞ்சுகளின் ராகம்.

நேற்று—

தாய்க் குருவி, தன் குஞ்சுகளுக்கு இரை தேடும்
அவசரத்தில்

மின் விசிறியில் அடிபட்டுக்

கீழே விழுந்தது.

பதறியெழுந்து விசிறியை நிறுத்தினேன்.

“ஐயோ! அந்தக் குஞ்சுகள் துடிக்குமே.”

நெருங்கிக் குனிந்தேன்.

நல்ல வேளை! உயிர் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

எனினும், தூங்கிய பம்பரம் தரையில் சாயுமுன்
சுழன்றுச் சுழன்றுத் தள்ளாடுமே,

குருவி தரையில் கிடந்து சுற்றியது.

ஒரு காலும் ஒரு சிறகும் வெட்டி இழுத்தன.

“உசுரப் பிடிச்சுக்கோ. சுதாரிச்சுக்கோ.

ஒன் குஞ்சுகள் கூப்பிடுது பார். பொழுச்சுக்கோ.”

எனக்கும் சேர்த்து தைரியம் சொல்லி,

மெல்ல அதனைப் பற்றியெடுத்தேன்.

உள்ளங் கைக்குள் மெல்ல அணைத்தேன்.

என் மனைவி கொணர்ந்த கிண்ணத்து நீரில்

அதன் சின்ன அலகைக் கொஞ்சம் நனைத்தேன்.

குடித்ததோ என்னவோ.

ஒற்றை விரலால் அதன் தலையை நீவினேன்.

என் கூட்டுக்குள்ளும் ஒரு குருவியின் படபடப்பு.

கொஞ்சம் பொறுத்து குருவிக்கும் எனக்கும்

ஒரு நிதானம் வந்தது.

என் உள்ளங்கையில் அதை உட்கார்த்தி வைத்து

உற்றுப் பார்த்தேன்.

அதுவும் பார்த்தது.

என் அடையாளத்தைத் தேடிடும் பார்வை.

“என்னம்மா?” என்றேன்.

இதமாய்ப் படர்ந்தது.

அதைப் பற்றியிருந்த மற்றொரு கை விலக்கி,

“எங்கே, நில்லு பார்க்கலாம்,” என்றேன்.

‘விருட்’டென்று பறந்து பரணில் அமர்ந்தது.

அட்டே!

பிழைத்துக்கொண்டது குருவி.

“காப்பாத்திட்டிங்களே,” என்றாள் என் மனைவி.

என் சந்தோஷம் சொல்லி மாளாது.

என் உதவி அதைக் காத்ததோ என்னவோ.

என் சந்தோஷம் அது கொடுத்த கொடை.

அதை நாள் முழுதும், ‘நான்’முழுதும்

தக்கவைத்துக்கொள்ளத் தோன்றியது.

மின் விசிறியைப் போடாமல்,

வெளியே எங்கும் போகாமல்,

வியர்ப்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல்,

வீட்டிலேயே இருந்து அதை அடைகாத்தேன்.

தாமதமான அறிவிப்பு

அடைமழையால் அச்சகத்திற்கான மின்சார வழங்கலில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த கோளாறு காரணமாக, முன்கூட்டியே அறிவிக்க இயலாத நிலையில் நவம்பர் இதழை டிசம்பர் இதழோடு ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டு வர நேர்ந்தது.

படைப்பாளர்களுக்கு

வெளியிட இயலாத படைப்புகளை எங்களால் திருப்பியனுப்ப இயலுவதில்லை; நிர்வாக வசதிக் குறைவு காரணமாகத்தான். இணக்கமான புரிதலோடு ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறோம். புதிய சிந்தனைகளைக் ‘கவிதாசரண்’ என்றும் வரவேற்கும்.

நினைவுத் தடங்கள்

வல்லிக்கண்ணன்

‘மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள்’ அனைவரையும் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறேனா நான் என்று கேட்கப்படுவது உண்டு.

‘மணிக்கொடி’ என்ற சிறு கதைப் பத்திரிகையில் பலர் எழுதியிருக்கலாம். ஆனாலும் ‘மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள்’ என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்தவர்கள் ஒரு சிலரேயாவர். புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ராஜகோபாலன், ந. பிச்சமூர்த்தி, மௌனி, பி. எஸ். ராமையா, ந. சிதம்பரசுப்ரமணியன், பெ. கோ. சுந்தர ராஜன் (சிட்டி), சி. சு. செல்லப்பா, கி.ரா. (கி. ராமசந்திரன்), க. நா. சுப்ரமணியம், எம். வெங்கட்ராம் ஆகியோரே அவர்கள்.

இவர்களில் க. நா. சுப்ரமணியம், வெகுகாலம் தன்னை மணிக்கொடி எழுத்தாளர் இல்லை என்று குறிப்பிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. பெயர் பெற்ற ‘மணிக்கொடி’யில் அவர் மூன்று கதைகளே என்னவோதான் எழுதியிருந்தார்; ஒன்றிரு மொழிபெயர்ப்புகளும் எழுதியுள்ளார் என்று சொல்லப்படுவது உண்டு. பிற்காலத்தில், தானும் மணிக்கொடி எழுத்தாளர்தான் என்று கூறுவதில் க. நா. சு. சந்தோஷம் அடைந்தார்.

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் என பட்டியலிடும்போது எம். வி. வெங்கட்ராம் பெயரை விட்டுவிடுவதே மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டவர்களின் வழக்கமாக இருந்தது. ஆயினும், எம். வி. வி. ஆரம்பம் முதலே மணிக்கொடியில் நல்ல கதைகள் பல எழுதியிருந்திருக்கிறார்.

பி. எஸ். ராமையா ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய சிறுகதைப் பத்திரிகை ‘மணிக்கொடி’யை மட்டுமே மணிக்கொடி சிறுகதை இலக்கிய இதழ் என்றும், அதில் சிறப்பான சிறுகதைகள் எழுதி வந்த சிலரை மட்டுமே மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள் என்றும் ராமையாவும் மற்றவர்களும் மதித்தனர்.

ராமையா ‘மணிக்கொடி’ ஆசிரியர் பொறுப்பிலிருந்து விலகிக் கொண்டதோடு ‘மணிக்கொடி சகாப்தம்’ முடிந்து விட்டதாக அவர்கள் கருதினார்கள். பி. எஸ். ராமையா எழுதிய ‘மணிக்கொடி காலம்’ என்ற நூல் இதை வலியுறுத்துகிறது.

ஆயினும், ‘மணிக்கொடி’ அதற்குப் பிறகும் ஒரு வருடத்துக்கும் மேலாகவே வெளிவந்தது. ப. ரா. என்கிற ப. ராமஸ்வாமி அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அதன் மூலமும் புதிதாகச் சில எழுத்தாளர்கள் தெரியவந்தார்கள். லா. ச. ராமாமிர்தம் இந்தக் காலகட்ட ‘மணிக்கொடி’யில் கதைகள் எழுதியுள்ளார். காமாட்சி என்ற பெயரில் அவர் ‘மணிக்கொடி’யில் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார் என்பது ஒரு தகவல்.

மணிக்கொடி வரலாற்றில் மூன்று கால கட்டங்கள் உண்டு.

முதலாவது வ. ரா. வும் கு. சீனிவாசனும் பொறுப்பேற்று நடத்திய வாரப்பத்திரிகை. 'தினமணி' நாளிதழை இரண்டாக மடித்தால் அமையக் கூடிய வடிவத்தை அது கொண்டிருந்தது. கு. சீனிவாசனின் சிந்தனைக் கட்டுரைகள், வ. ரா. சீர்திருத்தக் கட்டுரைகள், முதலியன அதற்கு உயிருட்டின. மற்றவர்களின் கதைகளும் அதில் இடம் பெற்றன.

இரண்டாவது கட்டம்தான், ராமையா ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய சிறுகதை 'மணிக்கொடி' — மாதம் இருமுறை. 'மணிக்கொடி' — அவ்வ்வ்வ்வளவும் கதைகள். முழுதும் கதைகளைக் கொண்ட ஒரே இதழ் என்று அந்நாட்களில் விளம்பரப்படுத்துவது வழக்கம்.

மூன்றாவது கட்டம் — ப. ரா. ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய மணிக்கொடி. இது கதைகளை மட்டுமே கொண்டிருந்ததில்லை. கதைகளோடு அரசியல் கட்டுரைகள், பொருளாதார விஷயங்கள், சினிமாச் செய்திகள் முதலியனவும் கலந்திருந்தன. இக்கால கட்டத்தில் பிரசுரமான கதைகள் ராமையா காலத்திய மணிக்கொடிக் கதைகள் போல் ஆழம், அழுத்தம், கனம், தரம் பெற்றிருந்ததில்லை என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ரா. முதலியவர்கள் இக்கால கட்டத்து மணிக்கொடியில் எழுதியது மில்லை.

புதுமைப்பித்தன், ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ராஜகோபாலன், சி. சு. செல்லப்பா, க. நா. சுப்ரமணியம், ந. சிதம்பர சுப்ரமணியன் ஆகியோர் 'மணிக்கொடி' காலத்துக்குப் பிறகு பெரும் சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறார்கள்.

மணிக்கொடி சீனிவாசன் என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட கு. சீனிவாசனை நான் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன். சந்தித்துப் பேசியதில்லை. ரஷ்ய சர்வாதிகாரி ஸ்டாலின் மாதிரி அவரும் பெரிய மீசை வளர்த்திருந்தார். அதனால், அவரை அறிந்தவர்கள் அவரை ஸ்டாலின் சீனிவாசன் என்று குறிப்பிடும் வழக்கமிருந்தது அந்நாட்களில்.

ராமையா 'மணிக்கொடி'யில் துணையாசிரியராகப் பணிபுரிந்த கி. ரா.வை (கி. ராமச்சந்திரனை) நான் பார்த்ததேயில்லை. மணிக்கொடி காலத்துக்குப் பிறகு இவர் ஜெமினி ஸ்டூடியோ கதை இலாக் காவில் சேர்ந்திருந்தார். ராமையாவுடன் நான் பழகியதில்லை.

கு. ப. ராஜகோபாலனை துறையூரில், 'கிராம ஊழியன்' அலுவலகத்தில் ஒரே ஒருநாள் மட்டும் பேசிப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அதுவே முதலும் கடைசியுமான சந்திப்பாக இருந்தது.

வெகு காலத்துக்குப் பிறகே மெளனியை சந்தித்துப் பேசும் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. சிதம்பரத்தில் அவர் வீட்டில் அவரைக் கண்டேன். 'தீபம்' திருமலை, குறிஞ்சிவேலன் மற்றும் மொரு நண்பருடன் போயிருந்தேன். மெளனி பல விஷயங்கள் பற்றியும் சுவாரஸ்யமாக உரையாடினார்.

ந. சிதம்பர சுப்ரமணியத்தை பல சந்தர்ப்பங்களில் வெவ்வேறு

இடங்களில் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறேன். மலர்ந்த முகத்தோடு பேசும் இயல்பினர் அவர்.

க. நா. சுப்ரமணியத்துடன் பல சந்தர்ப்பங்களில் பழகியிருக்கிறேன். 1947இல்தான் அவரை முதன் முதலாகக் காணும் வாய்ப்பு எனக்கு கிட்டியது. சென்னையில் ஒரு இலக்கிய நிகழ்ச்சியின்போது சந்தித்தேன். பிறகு அவரது 'இலக்கிய வட்டம்' கூட்டங்கள் சில வற்றில் கலந்து கொண்டேன். அவர் ஏற்பாடு செய்த 'எதற்காக எழுதுகிறேன்?' 'என்ன படிக்கிறேன்? ஏன்?' என்ற பொருள்கள் பற்றிய 'இலக்கிய வட்டம்' கருத்தரங்குகளில் நானும் கட்டுரைகள் வாசித்தேன்.

இக் கட்டுரைகள் பின்னர் 'எழுத்து' பத்திரிகையில் பிரசுரமாயின. பதினோரு எழுத்தாளர்களின் 'எதற்காக எழுதுகிறேன்?' என்ற கட்டுரைகளை சி. சு. செல்லப்பா எழுத்து பிரசுரமாக வெளியிட்டார். அதற்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அந்தப் பிரசுரம் இரண்டாவது பதிப்பு கூட விரைவிலேயே அச்சுப் பெற்றது.

1986இல் க.நா.சு. புதுடில்லியில், சாகித்திய அகாடமி ஆதரவில் செய்திருந்த 'புதுமைப்பித்தன் கருத்தரங்'கிலும் கட்டுரை படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவரது டில்லி வாழ்க்கையையும் ஒரு சிறிது காண முடிந்தது.

ஒரு சமயம் தஞ்சாவூரில் ப்ரகாஷ் ஏற்பாடு செய்த க. நா. சு. நாவல் 'பித்தப்பு' வெளியீட்டு விழாவிலும் நான் கலந்து கொண்டு பேசினேன். இரண்டு நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்தோம். க. நா.சு. கலகலப்பாகப் பல்வேறு விஷயங்கள் பற்றியும் ரசமாகப் பேசி மகிழ்ந்தார்.

நண்பர் விஜயபாஸ்கரன் 'சரஸ்வதி' பத்திரிகை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, அவர் அலுவலகத்தில் க. நா. சு.வைப் பல முறை பார்த்துப் பேசும் சந்தர்ப்பங்கள் வாய்த்துள்ளன. எப்பவும் எல்லா விஷயங்கள் பற்றியும் சுவையாகப் பேசி மகிழ்ந்து, மற்றவர்களையும் மகிழ வைக்கும் இயல்பு அவரிடமிருந்தது.

புதுமைப்பித்தனை ஐந்தாறு தடவைகள் சந்தித்தது உண்டு. சாதாரண சந்திப்புகளே. நண்பர்கள் தொ. மு. சி. ரகுநாதனும் கு. அழகிரிசாமியும் புதுமைப்பித்தனுடன் பழகியது போல, நான் அவரோடு பேசிப் பழகியதில்லை.

ந. பிச்சமூர்த்தி, சி. சு. செல்லப்பா, பெ.கோ. சுத்தராஜன் (சிட்டி) என்னை நண்பனாக ஏற்று நல்ல நண்பர்களாகப் பழகினார்கள்.

பாலபாரதி என்ற பட்டம் பெற்றிருந்த கவிஞர் ச. து. சுப்ரமணிய யோகியாரும் 'மணிக்கொடி'யில் கவிதைகள் எழுதியவர். இவரும் என்னோடு பிரியத்தோடு பழகினார்.

இவர்களைப் பற்றிய நினைவோட்டங்களைத் தனித்தனியாகத் தான் எழுத வேண்டும்.

முற்றுப் புள்ளி

தமிழன்பன்

காலம்

பரிசோதித்து வைத்திருந்த- என்
கண்ணில்
எப்படியோ தட்டுப்பட்டுவிட்டது
ஒரு முற்றுப் புள்ளி.

முற்றுப் புள்ளி இப்படித் தனியாக
வருமா?

எந்த வாக்கியமும் பதில் சொல்லவில்லை.

முடியும் இடமாகப் பார்த்து
எங்காவது இதை
உடனே சேர்த்துவிட வேண்டும்.

இல்லையென்றால் எதையாவது
முடித்து வைத்ததாய் இது
சொல்லிவிடும்...

என் ஆயுளை, என் அறிவை,
என் வளர்ச்சியை...

முற்றுப் புள்ளி என்ன.
சுவப் பெட்டிக்குள் ஜனித்ததா?
ஆனாலும் அப்படியொரு பயம்.

ஊரோரம் ஓடும் நதியில்
போட்டேன். அதன்
ஓட்டம் கொடுத்த உதை-
முற்றுப் புள்ளி என் கையில் வந்து
விழுந்தது.

எங்களுர் மலைமேல் போட்டேன்;
அதன் உயரம்தான் முடிந்துவிட்டதே;
அங்கென்ன இது செய்யும்?

உச்சி கொடுத்த

அடி

மறு நொடி முற்றுப் புள்ளி

உடையாமல் ஓடிவந்து என் கையில்!

என் வீட்டின் முன் இருந்த

வேம்பின் மேல் வீசினேன்...

விசுக்கென்று காக்கைகள் பறக்க,

வேம்பின் வளர்ச்சி

சட்டென்று என் கையில்

உதிர்த்துவிட்டது முற்றுப் புள்ளியை...

வேளை பார்த்துப்

பக்கத்து வீட்டு ஜன்னலில்

விட்டெறிந்தேன்.

கண்ணகி

உடைத்த சிலம்புப் பரல்போல்

தெறித்தது என் முகத்தின் மேல்.

இனி

எங்கே போடுவது?...

என் சட்டைம் பையிலேயே

போட்டுக் கொண்டேன். ஆம்!

இது என் முற்றுப் புள்ளி.

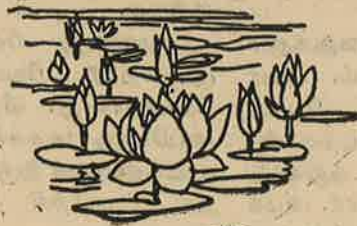
இனி—

காலம் வரும் வரை

நான் முற்றுப் புள்ளியையும்

முற்றுப் புள்ளி என்னையும்

மறந்துவிட வேண்டும்!

பிரியம்

இரா. காமராசு

“என்ன ராஜேந்திரன், எப் படி இருக்கீங்க? உங்க குருவ போயி பார்த்திங்களா? உடம் புக்கு முடியாம பாண்டிச்சேரி யில் இருக்கறதா சொல் றாங்க.”

“அப்படியா? யார் சொன் னது? எப்படி இருக்காராம்?”

“நேத்து அவங்க ஸ்கூலுக்கு ‘இன்ஸ்பெக்ஷன்’ போனப்ப தான் இத கேள்விப்பட்டேன். நல்ல மனுஷன். அவரா வரவழைச்சுக்கிட்டது. என்ன பண் றது... எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவுதானே?”

சேகர் சென்று விட்டார்.

ராஜேந்திரனால் அவ்வளவு எளிதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. சைக்கிளை இறுகப் பிடித்தான். அடுத்து எங்கே போக வேண்டும்? என்ன செய்ய வேண்டும்? மனது தவித்தது. கால்கள் தரையைவிட்டு நகர வில்லை. நிமிடங்கள் ஓடின. தன்னை சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு மெல்ல நடந்தான்.

முருகன்!

அவருக்கும் அவனுக்கும் பத்து வயது வித்தியாசம். அவர் வேலைக்குச் சென்ற போது இவன் ஹைஸ்கூலில் படித்தான். நன்றாகப் பாடம் நடத்துவார். குரல் உயர்த்திப் பாடுவார். அடிக் கமாட்டார். எல்லாரையும் ‘ராஜா

நீ பெரியாளா ஆயிடுவ. படி ராஜா, படி,’ என்று உற்சாகம் தருவார். வெள்ளை வெளேரென வருவார். வயது கொஞ்சமானாலும் முகத்தில், நடத்தையில் முதிர்ச்சி களைகட்டி இருக்கும்.

ராஜேந்திரன் சுமாராய்ப் படிப்பான். மண்பாடம் வராது. எளிதில் புரிந்து கொள்வான். கேள்வி கேட்பான். பேச்சுப் போட்டியில், கட்டுரைப் போட்டியில் சொந்தமாய்ப் பேசுவான், எழுதுவான். முரட்டுத்தனம் இருக்காது. கூச்சமில்லாமல் பழகுவான்.

இவையெல்லாம் அவருக்கும் இவனுக்கும் நெருக்கம் ஏற்படுத்தியவை. எஸ். எஸ். எல். சி முடித்தான். வழி காட்ட ஆளில்லை. ‘என்ன செய்வது?’ கேள்வியோடு அவர் முன் நின்றான். ஆடு துறை ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனத்திற்கு அப்ளிக்கேஷன் போடச் சொன்னார். இன்டர்வியூ பற்றி இரண்டு நாள் வகுப்பெடுத்தார். செலக்ஷன் கிடைத்தது. இரண்டாண்டுகள் அங்கேயே தங்கி முடித்தான்.

முருகனும் வளர்ந்தார். இரண்டு கவிதைப் புத்தகம், ஒரு நாவல், பல சிறுகதைகள் புத்தகமாய் வந்தன. தமிழகமெங்கும் ‘எழுத்துத் தோழமை’ கிடைத்திருந்தது.

அவனது வேலைக்காகவும் முயன்றார். வேலை குதிரைக் கொம்பானது. வீடுகள் தோறும் அப்போது ‘டீச்சர் டிரெயினிங்’ முடித்தவர்கள் இருந்தனர். தமிழ் நாட்டுப் பயிற்சி நிலையங்களும் மூடப்பட்டன.

ராஜேந்திரன் வீட்டிலேயே அடைபட்டான். கஷ்டமாயிருந்தது. ஒரு நாள் தன் பள்ளிக்கே அழைத்துச் சென்றார்.

“ஆசிரியர்கள் பாடம் நடத்துவதை, நடந்து கொள்வதைக் கவனி. உனக்குப் பயன்படும்,” என்றார்.

அவனும் சில நாள் சென்றான். அங்கே கற்றுக் கொள்ள எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எல்லா ஆசிரியர்களும் ஓய்வறையில் கூடுவார்கள். டி.எ. உயர்வு, பி. எப். லோன், சொஸைட்டி கடன், பண்டிகை முன்பனம், இங்கிரிமென்ட், இன் செண்டிவ் என எப்போதும் இவை பற்றியே பேசுவார்கள். அவனுக்குப் புரியாததாகவும், எரிச்சலாகவும் இருந்தது.

முருகன் அக்கூட்டத்தில் இருக்கமாட்டார். தனியாக ஒரு அலமாரி. “கம்பன், இளங்கோ சங்கப் பாடல்கள்”, நன்னூல், தொல்காப்பியம், புதுமைப்பித்தன், கு. அழகிரிசாமி, மௌனி, கல்கி, சாண்டில்யன், ஜெயகாந்தன், புதுக் கவிதைகள் எல்லாம் அழகாய் அடுக்கியிருக்கும். அலமாரி முன் ஒரு நாற்காலியும் முக்காலியும் இருக்கும். ஓய்வு நேரத்தில் மட்டுமல்ல, விடுமுறையிலும் அங்கேதான் இருப்பார். ஒட்டடையும், சிலந்திக் கூடுகளுமாய் இருந்த அந்த அறை ராஜேந்திரனுக்கு மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலையானது. பாரதியும் குவளைக் கண்ணனும் மாதிரி ஆத்மார்த்தமாய் நேசம் கொண்டார்கள். ஆசிரியன்-மாணவன் அளவுகோல்

உடைந்து அண்ணன் - தம்பியாய் நண்பர்களாய் மாறிப் போனதில் மற்ற ஆசிரியர்களுக்குப் பொறாமை. சட்டாம் பிள்ளைத் தனமான அவர்களால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. முன்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

“அறிவும் அன்பும் கலந்து எழுப்பிய கோபுரம். கோபுரத்தின் உயரம் பூமியும் வானமுமாய். அக்கோபுரத்தில் வண்ணப் பறவைகள் பிரபஞ்சம் எங்கும் கிளைக்கும்.”

அவன் டைரியில் கிறுக்கி வைத்தான்.

ராஜேந்திரனுக்குத் துறையூரில் வேலை கிடைத்தது. அதுவும் முருகன் சார் உபயம்தான். மன்னார்குடிக்கும் துறையூருக்கும் தூரம் அதிகம். வாரமொரு முறை வந்து போனான். குடும்பத்தை அங்கேயே அழைத்துச் சென்றான். மாதமொருமுறை... வருடமொருமுறை... விசேஷங்களுக்கெனச் சுருங்கிப் போனது அவன் பயணம்.

“பள்ளிக்கு வருவதில்லை. வந்தாலும் ரகளை. எப்பொழுதும் குடிதான். வீட்டுக்குப் போவதில்லை. அடிக்கடி சண்டை. புகழ் மங்க, உடம்பு நோக, எப்போதும் தண்ணி... தண்ணி தான். இனி உருப்பட வழியில்லை.”

முருகன் பற்றி விதவிதமாய் செய்திகள்.

“நமக்கு முகம் அமைத்து, தோள் தூக்கிவிட்ட சாரா இப்படி?”

கடிதம் எழுதினான். பதில் இல்லை. பார்க்க இரண்டுமுறை போனான். முருகன் சார் நிதானமாய் இல்லை. எல்லாவற்றுக்கும் தலை ஆட்டினார். திரும்பி விட்டான்.

“சரி. இப்ப போறதா இல்லையா? நம்ம ஆளாக்கி விட்டவர். இந்தப் பரந்த உலகத்தை, நன்மை-தீமைகளை அடையாளம் காட்டினவர். படிக்க, எழுத, பேச, வாசிக்க போதிச்சவர். என்னதான் மாறிட்டாலும், யாருக்கும் கெடுதல் செய்யாதவர். போயி பார்க்கறதுதான் ஞாயம்.”

“நல்லவரா இருந்தா போகலாம். உதவலாம். குடிகாரனப் போயி...”

“சீ...குடிக்கறது தப்புதான். ஆனா அதுக்காவ முருகன் சார் இப்ப போயி பாக்காம இருக்கறது துரோகம்...”

ராஜேந்திரன் மனம் மாறி மாறி எண்ணியது.

“அவரோட மனைவி ஒரு மாதிரி. சிடுசிடுன்னு எப்பவும் எரிஞ்சு விழும். அவருக்கும் அதுக்கும் ஒத்துப் போகாது...”
சேகர் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“நாம பார்க்கப் போயி, அந்தம்மா ஒரு மாதிரி பேசிட்டா நம்மால தாங்க முடியுமா?”

‘வேல பார்த்து காசெல்லாம் ‘தண்ணி கடையில்’ கொடுத்துட்டுப் போனா தாம்பூலம் வச்சா வரவேற்பாங்க? நாம வெளியூர்ல ருந்து போறோம். நம்ம தெரியும். பார்க்கலாம்...’

“சார்...சார்!”

கதவு திறந்தது.

“சார் இருக்காங்களா?”

“யார கேட்கறீங்க?”

“சாரத்தாங்க...”

“சாருன்னா?”

உங்க வீட்டுக்காரர் முருகன் சாரத்தான்...”

“... ..”

“நான் ராஜேந்திரன். துறை யூர்லருந்து வர்றேன். சாருக்கு உடம்பு முடியாம ஆஸ்பத்திரியில் இருந்ததாகச் சொன்னாங்க. அதான் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு...”

“அதுக்கென்ன, அது நல்லாத்தான் இருக்கு. நாங்கதான் தெருவுல நிக்கறோம். கழுத கெட்ட கேட்டுக்கு...”

கதவு சாத்தப்பட்டது. ராஜேந்திரனால் நிற்க முடியவில்லை. ஆத்திரமும் அவமானமும் நெஞ்சைக் கவ்விக் கொண்டன. திரும்ப நடந்தான்.

‘கொக்...கொக்.’ உள்ளூக்குள் இருந்து இருமல் சத்தம்.

‘ஒரே ஒரு முறை அவர் முகத்தை...சிரிச்சு சிரிச்சி பேசுவாரே, அந்த முகத்தை ஒரே ஒருமுறை...’

கண்கள் கலங்க நடந்தான். கையில் வாங்கி வந்த பழங்கள் கனத்தன.

இலக்குமி குமாரன் ஞானதிரவியம்

அறைக்கு வெளியே

சைக்கிள் வேகம் குறைத்து
உற்றுப் பார்த்தேன்;
அவரும்—

புன்னகைக்க எத்தனித்து
தவிர்த்தோம்.

அதே திருநீற்றுப் பட்டை;
மடித்துக்கட்டிய கதர் வேட்டி;
உரச்சாக்கில் செய்த பை;
கிழிந்த தோல் செருப்பு.

அடையாளம் கண்டேன்.

அவர்க்குப் புலப்படவில்லை நான்.

அவர் சொல்லிக் கொடுத்த எதுவுமே
எதற்கும் பயன்படவில்லை—

அவர்க்கு எப்படியோ—

இன்னதாய் ஆவேன் என
அவரிடம் சொல்லியது
மின்னி வெட்டியது.

பேசியிருக்கலாம்தான் ஒருவார்த்தை.

ஆனால்

பேசிக்கொள்ள எதுவுமே இருக்கவில்லை.

முள்

குத்தி முறிந்துபோன பின்னர்
தேடினான் பிறிதொரு முள்
முள்ளெடுக்க.

ஒருகால் நீட்டி

அதன்மேல் மறுகால் வைத்து
குத்திக் கிழித்து எடுத்தபின்—

“முள்ளை முள்ளால்தான்
எடுக்க வேண்டும்,” என

முனகிக்கொண்டு நடந்தான்
இரண்டையும் வீதியில்
வீசிவிட்டு.

பட்டியல் இதோ...

ஆர். தமிழ்மகள்

வேலை வெட்டி ஏதும் இல்லா
பாரத நரட்டின் படித்த வாலிபன்.

தெருவின் முனையிலும் தேனீர்க் கடையிலும்
இரவும் பகலும் இருப்பதே அவனின்
தொழிலாய் ஆனது.

ஓர் நாள் இரவு ஒரு மணி இருக்கும்:
பெரியவர் அவனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார்:
'எந்த நேரமும் இங்கே இருப்பதேன்?
வேலை ஏதும் இல்லையா?'

கேள்வி அவனை நெருப்பாய்ச் சுட்டது.
'ஆம்' எனச் சொன்னான் அடிக்குரல் தன்னில்.

'என்ன சொன்ாய்? இதோ எழுதிக்கொள் பட்டியல்:
சிறியோர் பெரியோர் அனைத்துப் பேரையும்
ஆட்டிப் படைத்துப் பித்தராய் மாற்றும்
போதைப் பொருட்கள் விற்பனை தொடங்கு—

லகரமும் கோடியும் சரளமாய்ப் புரளும்
கள்ளக் கடத்தல் தொழிலை முயன்றுபார்—

குறித்த தொகையைக் கையிலே கொடுத்து
குடிக்கக் கள்ளக் குடிவகை ஆயிரம்;
விளம்பரப் படுத்தி விற்பனை தொடங்கு—

கேட்பது நடந்தால் கேட்டது கிடைக்கும்.
தரகுத் தொழில்கள் தனித்தனித் துறைக்கு.
எதனில் நாட்டமோ அதனில் முயன்றுபார்—

இன்றைய நிலையில் எனக்குத் தெரிந்த
வேலை வாய்ப்பின் சுருக்கப் பட்டியல்.
செய்வதும் விடுவதும் உன்மன விருப்பம்.'

கொட்டும் குளவியாய்ப் பட்டியல் கேட்டு
வாலிபன் புருவம் நெற்றியை மறைத்தது.

தாய் மொழியும் தந்தை மொழியும்

மா. அரங்கநாதன்

சாதி என்ற வழக்கு, தமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வர்ணாசிரம தர்மம் இங்கு எந்நாளும் இல்லை. ஆயினும் பிரிவுகள் ஏராளமாக அன்றும் இன்றும் உள்ளன. பலவித அறிவியலாளரும் இதுபற்றிக் கூறியிருக்கின்றனர்.

தமிழிலுள்ள பிரிவுகளைப் பார்க்கு முன்னர் வர்ணாசிரம தர்மத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் நலம். பிராமணன், சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற பிரிவுகள் மனித குலம் அனைத்திற்கும் பொருந்தும். பிராமணன் என்பவன் குலத்தால் வருபவன் அல்லன் — குணத்தால் மட்டுமே என்று சொல்லும் மனித நேயக்காரர்கள் ஒன்றை மறந்துவிடுகிறார்கள். உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் எந்த இனத்தையும் குலத்தையும் அப்படித்தான் வர்ணிப்பார்கள்! எடுத்துக்காட்டாக யாரும் கிறித்தவராகப் பிறந்து விடுவதில்லை. ஏசுவை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரே கிறித்துவனாக முடியும். மற்றவர் அந்த மதத்தில் பிறந்தாலும் ஆக முடியாது. Unchristian என்ற சொல்லே அகராதியில் உண்டு. சைவர் - வைஷ்ணவர்களைப் பற்றியும் இப்படிச் சொல்வது வழக்கம்தான்.

அடுத்து, பூர்வகுடி மக்களும் பிராமணராகப் போற்றப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படும் கூற்று வெறும் பம்மாத்து. விசுவாமித்திரரை பிரம்மரிஷி என்றழைக்கலாம். ஆனால் கஷ்டப்பட்டு வாங்க வேண்டிய அந்தப் பட்டத்தைப் பிறப்பால் பிராமணன் ஆன ஒருவனிடமிருந்து தான் பெற்றிருக்கிறார். பிரம்மரிஷி பட்டம் பெற்ற விசுவாமித்திரரின் குழந்தைகள் சத்திரியர்தாம். இது நம்மவர் SIR பட்டம், Right Honourable பட்டம் ஆகியவற்றை ஆங்கிலேயரிடமிருந்து பெற்றது போலத்தான். அவ்வாறு வாங்கிவிடுவதால் ஒருவன் ஆங்கிலேயன் ஆகிவிட முடியாது.

இந்த வகைப்பட்ட சாதிகள் தமிழர்களிடையே இல்லை. திணைகள் இருந்தன. மக்கள் ஒரு திணையில் வாழ்ந்திருந்து மற்ற திணைக்கு மாறி வந்திருக்கின்றனர். அவை எல்லாவற்றிலும் வாழ்ந்தவரே தமிழ் பேசும் மக்கள். ஒவ்வொரு திணையும் வெவ்வேறு குண நலன்களைக் கொண்டிருந்தாலும் ஒரு திணைவிட்டு மற்றொன்றிற்குச் செல்லும்போது, வாழ்ந்திருந்த திணையின் பண்புகள் அவர்களிடமே நிலைத்திருந்தன.

ஒவ்வொரு திணையும் சமுதாய வாழ்வில் தனிப் பண்பு உடையதாயினும் சங்க காலத்தில் அவை ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிந்து தனியாக நிற்கவில்லை. அவர்தம் வாழ்க்கை நிலையின் மிகுந்த வேறுபாட்டை, அவர்களது உறைவிடங்களில் மட்டுமே பார்க்க முடிந்தது. மருத நிலத்தின் ஆற்றுப் பள்ளத்தாக்குகளில் பெரிய வீடுகளிருந்தன. அரசர்தம் கோவில்கள் பெரிய மதிலையும் கோபுரங்களையும் கொண்டிருந்தன.

மருத நிலம் என்று வரும்போது தமிழரிடையே பிரிவு பற்றி அதிகம் சொல்லலாம். விவசாய நாகரிகத்தின் தொடக்கத்தில் நடந்தேறிய கொடுமை அது. நிலத்தை கைப்பற்றிக் கொண்டோர் நிரந்தரமாகத் தங்குமிடம் ஊராகி, பின்னர் நில மற்றவர்கள் நிலம் இல்லாத ஒரே காரணத்திற்காக உழவோடு சம்பந்தப்பட்ட வேறு தொழிலைச் செய்து மருத நிலத்தில் இணைந்தனர். உடையவர்கள் வேளாளர். நிலமற்றவர்கலப்பை செய்து கொடுத்தும் பானை செய்து கொடுத்தும் 'வேள் கோவர்' ஆயினர். எந்த நிலத்தைச் சார்ந்தவரும், எந்தத் தொழிலைச் செய்தவரும் "எங்களையும் தமிழர்களாய்ச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று யாரிடமும் சென்று கெஞ்சவில்லை. என்றாலும் இவ்வகைப் பிரிவுக்குக் காரணம் வேளாளர்தாம் என்று சொல்லுவதில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. இவ்வகைப் பிரிவு வர்ணாசிரம தர்மம் இல்லை என்று சொல்வதும் உண்மை. இவ்வாறு ஏற்பட்ட பிரிவு ஒட்டு மொத்தமாக மனித இனங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ளதுதான். எல்லாமே, அதாவது அக்காலத்து, செல்வத்தைக் கைப்பற்றி, அதனால் புது வாழ்வு பெற்றுவிட்ட ஒரு சிலரின் புத்திசாலித்தனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான். இங்கே, அது அவர்களின் நாகரிகத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாலும், அவர்கள் அந்தத் தனித் தன்மையை நீடிக்க வைக்கவும், பெற்ற செல்வத்தைப் பாதுகாக்கவும் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட முறைகள், அவர்களை நிலமில்லாத மற்றோரிடமிருந்து பிரியச் செய்து, தற்பெருமைக்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்த கொடுமையாக ஆயிற்று. குறவர் கடவுளைத் தங்களுடையதாக்கி அதை 'முருக வேள்' என்று அழைத்த பாங்கு தேர்ந்த புத்திசாலித்தனமாக இருக்க முடியும். உணவுப் பொருட்களில் அவர்கள் கண்ட மாற்றங்கள் — புலாலை நீக்கியது, தட்ப வெப்பத்துக் கேற்றவாறு ஆடைகளை மாற்றியது போன்றவையெல்லாம் படிப்படியாக மருத நில மக்களுக்கும் அவர் சந்ததியினருக்கும் தாம் உயர்ந்தவர் என்ற எண்ணம் தோன்றக் காரணமாயிருந்திருக்கும்.

இருக்கலாம்தான். இருந்த போதிலும் அவற்றில் வர்ணாசிரம சாயல் இல்லை. நிலவுடமைக்காரர்களின் முன்னோர் குறவரும் கானரும் மீனவரும் என்பதில் கருத்து வேறுபா

டில்லை. இனக்கலப்பால் ஏற்பட்ட பேதமல்ல இது.

19

வசிட்டன் ஒரு பூர்வ குடிப் பெண்ணை மணஞ் செய்து, அவர்களுக்குப் பிறந்த மகன் சக்தி என்றால் அந்த மகன் ஒரு பிராமணனாகக் கருதப்படுவான். தந்தை வழி சமுதாயத்தில் அது சரி. ஆனால் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்து, பின்னர் அந்தப் பெண் ஒரு பூர்வகுடி ஆணை மணஞ் செய்து, அவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தை எந்த சாதியைக் கொண்டிருந்தது? இக்கேள்வி தந்தை வழி சமுதாயத்தில் பிரச்சணையான பின்னர் ஏற்பட்டது ஆரிய வர்ணாசிரம தர்மம். தமிழர்களிடையே அந்த நிலை இன்று கூடக் கிடையாது. என்றும் இருந்ததில்லை. ஒன்று சொல்லலாம். கலப்பு ஏற்பட்ட ஆரியப் பெண்களைச் சில திராவிட மன்னர்கள் மணஞ் செய்து கொண்ட பின்னர் தோன்றிய தென்னாட்டு பிராமணர், தங்கள் அடையாளத்தைக் காட்டுவதற்காக இந்த வர்ணாசிரம தர்மத்தையும் சமஸ்கிருத மொழியையும் விடாது பிடித்துக் கொண்டிருக்கலாம். வேறு வகையில் தென்னாட்டுப் பிராமணரை வட இந்தியர் ஏற்பதில்லை. இந்நிலையில் தென்னாட்டுப் பிராமணருக்கு வடமொழி தவிர்க்கமுடியாத அடையாளமாக இன்றளவும் இருக்கிறது.

சங்க காலத்திலேயே இம் மாதிரி அடையாளந் தேடி, தமிழர் பழக்கங்களை ஆரியர் கடைப் பிடிக்கும் நிலையும் கட்டாயமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. குறிஞ்சி முருகனை கார்த்திகேயனாக நினைத்துப் பார்க்கும் வழக்கத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அரசர்களின் ஆணை பலத்தைக்கொண்டு பெற்ற சலுகை அது. அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிகளாக இருந்த காலத்திலும் உண்மை புகைந்து கொண்டிருந்தது. சங்க காலப் பாடல்கள் பல இதற்குச் சான்று.

கற்காலத்திலிருந்து விவசாய நாகரிகம் வரை மனித குலத்திற்கு நேர்ந்த கொடுமைகள் அனைத்தையும் அவற்றின் சின்னங்கள் எல்லாவற்றையும் தமிழரிடையே காணலாம். விவசாய நாகரிகம் மெள்ள மெள்ள ஏற்பட்ட வொன்று. அப்படி இங்கு ஏற்பட்ட ஒரு நாகரிகத்தின் காரண கர்த்தாக்கள் யார்? வேளாளர் நாகரிகம் இது என்று சொல்லி விடுவது சரியான பதிலல்ல. அது எல்லாராலும் ஏற்பட்ட வொன்று.

கள்ளர், மறவர் அகமுடையார் ஆகியோர் எல்லாம் மெள்ள மெள்ள வேளாளராயினரே என்ற பாடல்கூட வேளாளர் தம் பெருமையைக் கூறுவதாக எண்ணிப் பயனில்லை. உண்மையில் அவர்கள் விவசாய நாகரிகத்திற்கு மெள்ள மெள்ள வந்து, அதன் பின்னர் பெற்ற பெயர்தான் வேளாளர். அதாவது, மலைக் குறவரும் மாடுகளைப் பாதுகாத்து நின்றோரும் மீனவரும் தாம் மெள்ள மெள்ள அந்த நிலையை அடைந்திருக்க முடியும். இதில் வர்ணாசிரம தருமத்திற்கு எங்கே இடம்? (இன்னும்)

எனது வாணம் என் மனசுக்குள்

துறவி

போதும்,
போதும், நிறுத்துங்கள்
உங்கள் புகழ்ச்சிகளை.
உங்கள் போலிப் புகழ்களால்
என் ஆன்மா
புண்படவே செய்கிறது.
நான் மௌனத்தின் யாசகன்.
என் கனாக்களுக்கு
சலங்கை கட்டிடும் வேலை
உங்களுக்கு வேண்டாம்.
அவற்றை அலங்கரிக்க
மருதானியே போதும்.
உங்கள் எச்சிற் பண்டத்தால்
நிரம்புவதை விடவும்
காலியாய் இருப்பதே இந்தப்
பாத்திரத்துக்குக் கௌரவம்.
என் சொப்பனங்களின் தவம்
உங்கள் சப்தங்களில்
கலைகிறது.
உங்கள் புகழ்ச்சிப்
பிரவாகத்தில் நான் தீவாகிப்
போவது திண்ணம்.
எனது நந்தவனம்
நிஜப் பூக்களால் நிரம்பட்டும்.
வேண்டாம் அதற்குக்
காகிதப் பூக்களின் கவர்ச்சி.
உங்கள் புகழ்ச்சி
நீர் ஊற்றும் பூவாளியல்ல,
இந்தப் பூச்செடி பூப்பூக்க;
வாளியும் கயிறும்போல
என்னை இறைத்து உங்கள்
தோட்டம் செழிப்புாக்க.
இருளின் அமைதியே எனக்கு
இதமாய் இருப்பதால்,

உங்கள் வெற்று வெளிச்சம்
என்னைக் கூசச் செய்கிறது.
நான் சப்தங்களைக் கடக்கும்
சாதகம் கண்டுவிட்டேன்.
இனி ஓசைகளால் என்னை
உடைக்க முடியாது.
நீங்கள் என்னைப்
புகழ்வதுகூட,
எனது கயிறுகள் பறித்து
உங்கள் பம்பரம் சுற்றத்தான்.
நான் மாறிவிட்டேன்.
உங்கள் உதடு சிந்தும் மதுவில்
என் செவிகள் உவகையுறா.
ஆபரணங்கள் என்று கூறி
விலங்குகள் பூட்டும்
விபரீதம் ஒழியுங்கள்.
உங்கள் நட்சத்திரத்
தூவலுக்கு எனது நிலாவை
நிவேதனம் இடமாட்டேன்.
ஆழம் தேடும் எனது வேர்கள்
உங்கள் ஆரவாரங்களால்
திசை மாறக் கூடும்.
சுய முகத்தோடு என்னைச்
சுவாசிக்க விடுங்கள்.
என் மீது இன்னொரு முகம்
ஒட்டி வைக்கும்
ஏற்பாடுகள் தேவைதானா?
உங்கள் புகழ்ச்சிகளால்
எனக்கே நான்
அன்னியமாகிப் போகலாம்.
பளபளக்கும் இந்தப்
பட்டாடை போர்த்திவிட்டு,
நீங்கள் உடம்புத் தோலையே
உரித்துக் கொள்வீர்கள்.
விலகிப் போங்கள்.
மௌனமே எனக்குள்
நாத உபாசனை.
சொற்கள் என்னைச்
சிரமப் படுத்துகின்றன.

ஆகாயம் நோக்கிய
என் பார்வையை
உங்கள் சில்லறைப் பேச்சால்
சலனப் படுத்தாதீர்கள்.

எனது மேகம் உங்கள்
உடுகளில் இல்லை.

எனது பூக்கள் உங்கள்
நாக்குகளில் பூப்பதில்லை.

எனது வானம்
என் மனசுக்குள்.

அங்கே உங்கள்
பகட்டுச் சூரியன்கள்
வெளிச்சம் போட
அனுமதி கிடையாது.

புதுவை நித்திலன்

குறுங்கவிகள்

வசந்தம்—

நிலத்தில் பூக்கள்;
மரத்தின் நன்றி!

ஃ

வங்கியின் விளம்பரம்
உங்கள் 'வைப்பு'களுக்குப்
பாதுகாப்பு!

பாவம் மனைவியர்!

ஃ

அடிமேல் அடி அடித்தால்
புத்தனுக்கும் சினம் வரும்;
வராது தமிழனுக்கு!

ஃ

வண்ணத் துணிகளில்
கட்சிகளின் சிம்பாலிக்!

பாவம்—

கந்தையுடன் விவசாயி!

தஞ்சை நெப்போலியன்

நன்றி

மலை முகடுகளுக்கிடையில்
உறங்கியெழுந்து வரும்
பகலவன்;

இவன் முகம் கண்டு
மகிழ்ந்து கரையும்
விடிவெள்ளி;

யோசித்து யோசித்து
ஒவ்வொரு இதழாய்
விரித்துக்கொண்டிருக்கும்
ரோஜா;

'நம்மை நம்பி மாணுடம்' என
ஓயாதுழைக்கும் தென்றல்;

கோபப்படத் தெரியாமல்
எப்போதும் இன்மொழி
பேசும் என் அன்னை;

பூந்தோட்டத்தில் பூக்களுக்கு
நீர் ஊற்றும் பூவாய்
அவள்;

குழலுக்கும் யாமுக்கும்
வகுப்பெடுக்கும் மழலை;

உழைப்பே உயர்வு என்று
ஓயாதுணர்த்த
ஊரும் எறும்புகள்;

என் எழுதுகோலின்
தீராப் பசிக்குத் தீனியாய்
யாவும்!

இரா.பிரேமா

யதார்த்தம்

வெற்றுப் பேச்சு அவனின்
இருத்தலை உணர்த்துகிறது.
இலட்சியங்கள் அழியும்போது
யதார்த்தங்கள் பூக்கின்றன.
சாவுக்காக மனிதன்
உடல் வளர்க்கிறான்.

அக்கா

எம்.ஆர். முருகன்

ஒரு நாள் அக்கா சொன்னார்கள்:

“மொத மொதல்ல இந்தத் தொறைக்கு நான் வரப்ப ரொம்பக் கூச்சப்பட்டேம்பா. ஏன்னா கல்யாணத்துக்கு மொதல்ல வரைக்கும் நான் இந்த மாதிரி எல்லாம் அலஞ்சதில்ல. அப்பா என்னையப் பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தாக. ஆனா வீட்டுக் கட்டிடம் இன்ன அளவுன்னு இல்ல. வீட்டுக்கு மூத்த பொண்ணு நான் தான். எனக்குப் பெறகு மூனு தம்பிங்க, ரெண்டு தங்கச்சிங்க. ஊருக்குள்ள எடுத்திட்டு வற்ற சோறுதேன் தம்பி. எப்புடிப்பா சொல்றது.”

சொல்லிவிட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அமுவார்கள். அப்புறம் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தது போல் பேசாமல் இருப்பார்கள்.

அக்காவின் பேச்சு என்னை வெகுவாகப் பாதிக்கும். எல்லா விஷயங்களையும் என்னிடம் கொட்டித் தீர்ப்பார்கள். இப்படித் தான் என்னுடைய வாய்க்கால் பயணம் தொடர்ந்தது.

அம்பாரமாய்க் குவிந்து கிடக்கும் அழுக்குத் துணிகளைப் பொதியாய்க் கட்டி கழுதைகளில் ஏற்றிக் கொண்டு வீதிகளைக் கடந்து முதன் முதலில் வாய்க்காலுக்குப் போகும் போது ரொம்பக் கேவலமாய்த் தெரிந்தது. அதுவும் முதல் தெருவைக் கடக்கும்போது எண்சாண் உடம்பும் கூனிக் குறுகிப்போகும்.

என்னுடன் படிக்கும் வெள்

ளைத்தாயும் சகுந்தலாவும் அந்தத் தெருவில்தான் இருந்தனர். மறுநாள் வகுப்பில் என்னைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் ஏளனமாய்ப் பேசுவார்களே என்று மனசு போட்டு அடித்துக் கொள்ளும். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்காது. இருந்தாலும் மனசு கேட்காது. கிராமத்தில் சாதி இருக்கிறதென்னவோ உண்மை தான். அது இல்லாமலும் இருக்கிறது என்பதும் நிஜம்தான்.

முல்லையாற்றின் கிளையாய்ப் பிரிந்து வரும் இந்த வாய்க்கால் மிகவும் அமைதியானது. மேற்குப் புறத்தில் தென்னை மரங்கள் மூன்று வரிசையாய் நிற்கும். கிழக்கில் தங்கத்தை உருக்கித் தரையில் விட்டது போல் மஞ்சள் நிறப் பூக்களுடன் சணம்பு வயல் விரிந்து கிடக்கும். வாய்க்கால் கரையை ஒட்டினாற் போல் வயலில் ஒரு சின்ன மாந்தோப்பு. பள்ளித் தேர்வு காலங்களில் இந்தத் தோப்புக்குத் தனி மரியாதை. மரக்கிளைகளிலும் அடியிலும் உட்கார்ந்து மாணவர்கள் சத்தம் போட்டுப் படிப்பார்கள். கிழக்கே முல்லையாற்றிலிருந்து கிளம்பி வரும் தென்றல் சணம்பு வயல்களில் நுழைந்து தோப்புக்குள் படர்ந்து மாணவர்களின் கன்னங்களைத் தடவிக் கவிதை சொல்லும்! வீட்டிற்குத் திரும்பும் போது இந்த வாய்க்காலில் குளிக்காமல் யாரும் போவதில்லை. அதே போல் பள்ளிக் கூடம் விட்டு மதிய உணவுக்காக வீட்டுக்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் மாஸ்டர் டீக்கடையிலிருந்து சட்டைத் துணிகளைக் கழற்றிக் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு ஒட்டமாய் ஓடி வந்து தொப்பென்று வாய்காலில் விழுவதை இன்றைக் கெல்லாம் வேடிக்கை பார்க்கலாம்.

பள்ளிக் கூடமல்லாத நாள்களில்தான் அக்காவுடன் வாய்க்

காலுக்குப் போவேன். எங்களுடன் மாமாவும் வருவார். மாமா நல்ல வேலைக்காரர் என்று சொல்ல முடியாது. எந்த விதத்திலும் அக்காவுக்குப் பொருத்தமானவர் என்றும் சொல்ல முடியாது. பெரியப்பா கஷ்டப்படுவதைக் காணச் சகிக்காமல் அவரது பெண்ணை- அக்காவை அப்பாதான் மாமாவுக்குக் கட்டிவைத்தார். அக்கா கொஞ்சம் கறுப்புதான். இருந்தாலும் பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு அழகாக இருப்பார். வாய்க்காலில் இறங்கித் துணிகளைத் துவைக்க ஆரம்பித்தால் எல்லா வேலைகளையும் மதியத்திற்குள் முடித்துவிட்டுத்தான் அந்த மரத்தடியில் உட்காருவார். முகத்தில் களைப்பே தெரியாது. எப்போதாவதுதான் குழந்தையைக் கொண்டு வருவார். ஆலமரத்தின் இன்னொரு விழுதாய்த் தொட்டில் இறங்கி இருக்கும். குழந்தை அழும்போது நான்தான் ஆட்டிவிடுவேன். குழந்தை அடம் பிடிக்கிறது என்று தெரிந்தால் மட்டுமே அக்கா வந்து ஆட்டிவிடுவார். தொட்டில் அதிரும்படி ஆட்டவே மாட்டார். அதில் ஒரு நளினமிருக்கும்.

துவைத்துப் போட்ட துணிகள் வெயிலில் காய்ந்து கொண்டிருக்கும். ஈரமுள்ள துணிகளை நானும் அக்காவும் திருப்பிப் போடுவோம். அசந்து நின்றால் போதும்:

“ஏவ்ளா, அங்க எந்த மசரான்பு பாத்துக்கிடருக்க?... டியா... சீக்கிரம் வருவியான்னு பாத்தா என்னமோ நீட்டிக்கிடருக்கயே.”

மறுபேச்சுக்கு வேலையே இல்லாமல் காரியங்கள் வேகமாக நடக்கும். எதிர்த்துப் பேசுவதை அக்கா விரும்புவதில்லை. முகம் சுளிப்பதுமில்லை. அழுக்குத் துணி என்ற பேரில் சிலபேர் குழந்தைகளின் பீத்துணிகளை

யும் போட்டு விடுவார்கள். பச்சை பச்சையாய்க் காய்ந்து பார்க்கவே அருவருப்பாய் இருக்கும்! நாற்றம் சொல்லிமாளாது. துணியைக் குனிந்து எடுக்கும் போது கவுச்சியடிக்கும். குமட்டிக்கொண்டுவரும். அக்கா முகஞ்சுளிக்கவேண்டுமே! ஊம். பொறுமையாய் எல்லாத் துணிகளையும் நறுவிசாய் அலசி எடுப்பார். கிராமத்தில் பெரும்பாலும் விவசாயக் கூலிகள் என்பதால் துணிகளுள் அழுக்கு அப்பியிருக்கும். சலவைக்குப் பின் தும்பைப் பூவாய்ச் சொலிக்கும்! அப்படியொரு கைவண்ணம்!

அக்கா சொல்வார்: “மொதல்ல இந்த வாய்க்காலுக்கு வாறப்ப ரொம்பச் சங்கடமா இருந்துச்சுப்பா. பேச்சுத் தொணைக்கிக்கூட ஆள் கெடையாது. ஒரே வெறுப்பா இருந்துச்சு. ஆனா எல்லா வேலையையும் முடிச்சிக்கிட்டு இந்த வாய்க்கால் ரெண்டு முங்கு முங்கி துணிய ஒலத்துற சாக்குல அப்படியே இந்தச் சணம்பு வயலுக்குள் எறங்கி நடக்கணும்பா. தலமுடி காத்துல ஆட, ரெண்டு பக்கத்துல இருந்தும் வீசற காத்து மொகத்துல பட்டறது இருக்கே, அது அவாதி சொகம்பா; ஒடம்பு அசதி எல்லாம் ஒரு நிமிஷத்துல ஒடிப்போகும்பா.” ஒரு குழந்தையாய் என்னிடம் சொல்லி முடிப்பார். அப்புறம் “அந்தக் காலமெல்லாம் இப்பப் போச்சுப்பா” என்று விரக்தியாய் சொல்லுவார். பாதி புரிந்தும் பாதி புரியாமலும் நான் கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

எவ்வளவு வேலையாக இருந்தாலும் மூன்று மணிக்கெல்லாம் வீடு திரும்பியாக வேண்டும். அப்போதுதான் மற்ற வேலைகளை கவனிக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு வீட்டுத் துணியையும் தனியே பிரித்தெடுத்து அவசரமான துணிகளை உடனே இஸ்திரியும் போட்டு வைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ராத்திரி சோற்றுக்குப் போகும் போது ஏதுவாக இருக்கும்.

பகலில் வாய்க்காலுக்குப் போய் வேலை செய்வது எனக்குச் சிரமமாய் இருந்ததில்லை. ஆனால் ராத்திரியில் அக்காவுடன் வீடு வீடாகச் செல்வது என்னவோ போலிருக்கும்!

கிராமத்தில் எந்தத் தொழிலாக இருந்தாலும் கூலி என்பது வருவிக் கூலியாகத்தான் இருக்கும். அதுவும் பெரும்பாலும் பொருள்களாகத்தான் இருக்கும். களையெடுப்புக்கு மட்டும் சில சமயம் விதி விலக்கு. நெல் அறுவடையின் போது நாவிதர், ஆசாரி ஆகியோர்க்கு ஒரு கட்டோ இரண்டு கட்டோ கிடைக்கும். எங்களுக்குந்தான். மற்றபடி பணக்கூலி என்பதெல்லாம் அவ்வளவாக இல்லை. மற்ற சாதிக்காரர்கள் யாரும் இப்படி ராத்திரியில் வீடு வீடாகப் போய்ச் சோறு வாங்குவது கிடையாது. நாங்கள்தான் இப்படி...!

கிராமத்தைப் பொறுத்த வரை ராத்திரி என்பது எப்போதும் அமாவாசைதான். தெருவிளக்கு என்ற பெயரில் ஏதோ ஒன்று தொலைவில் இருக்கும். வழக்கமாய்ப் பகலில் வெளியில் சென்று வந்தால்தான் ராத்திரிகளில் விழுந்துவிடாமல் நடக்க முடியும். அரிக்கேன் விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டுதான் போவோம். இருந்தும் எத்தனையோமுறை விழுந்திருக்கிறேன். இந்த வலி எல்லாம் ஆறக்கூடியதுதான். ஆறாதது

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் போய்ச் சோற்றுக்காக நிற்பதுதான். போய் நின்றதும் அக்கா குரல் கொடுப்பார்:

“சாமி! சோறு போடுங்க!”

“யாரு மொட்டையம்மாளா, ஏன்டி அந்தப் பொடவையை இன்னிக்காவது கொண்டாந்திருக்கக் கூடாதா? எத்தனை நாளைக்கிடி ஒரே பொடவையைக் கட்டிக்கிட்டிருக்கிறது?”

உரிமையோடு கோரிப்பவர்களும் இருப்பார்கள். அதே சமயம் ரொம்பக் கேவலமாய்ப் பேசுபவர்களும் இருப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்னுடன் படிக்கும் பிள்ளைகள் வீடுமிருக்கும். அங்கும் கூட இதுபோல் பேச்சுக்களுமிருக்கும். ஆனால், அந்த வீடுகளிலெல்லாம் என்னை விசாரிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். பதில் சொல்வதற்குள் நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொள்ளலாம் போலிருக்கும். மறுநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் இந்தப் பெண்களுடன்தான் சேர்ந்து சாப்பிட வேண்டியிருக்கும். அந்த மாதிரி வேளைகளில் நான் ஆடிப்போவேன். (என்ன, சாம்பாரா? யாரு வீட்ல போட்டது?) அந்தப் பெண்கள் அப்படி எல்லாம் கேட்கமாட்டார்கள்தான். ஆனால், நான் சாப்பிடுவதைத் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். எனக்கு என்னவோ போலிருக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் மதியச் சாப்பாட்டு வேளை கொடுமையான நினைவுகளைக் கொண்டுவரும். கிராமத்தை விட்டு வெளியேறிய இந்தப் பத்தாண்டுகளில் இரண்டு முறைதான் போய் வந்திருக்கி

றேன். முதல் தடவை சென்ற போது அக்கா உடல் நலமில்லாமல் இருந்தார். பத்து ரூபா கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். இரண்டாவது முறை சென்ற போது அக்கா வெளியூர் சென்றிருந்ததால் சந்திக்க முடியாமல் போனது. அதன் பின் எல்லாம் கடிதப் போக்குவரத்துத்தான். அக்கா வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் முனியாண்டிதான் எழுதுவான். ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் கிராமத்தை அப்படியே சித்தரிப்பான். கடிதம் வாங்கக் கூட காசில்லாமல் போனதற்காக அமுததைக் கூட சென்ற முறை குறிப்பிட்டிருந்தான்.

இந்தக் கடிதமும் பல சோகங்களைச் சொன்னது. கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் மனசு இறுகிப் போயிருந்தது. அழமுடியாமல் அடக்கிக் கிடந்தேன்.

நினைக்கவே பிரமிப்பாய் இருக்கிறது. எங்கள் வீடு ரொம்பவும் நெருக்கடியிலிருந்த நேரத்தில்தான் அக்கா எங்க ஊருக்கு வந்தது. அப்போதெல்லாம் வீட்டில் சோளச்சோறுதான். அரிசி அபூர்வம். மற்ற பையன்களுடன் உட்கார்ந்து சாப்பாட்டுத் தூக்கைத் திறப்பதற்கே கூச்சப்படுவேன். ஒருநாள் நான் பள்ளிக் குச் செல்லும் போது என்னுடைய சாப்பாட்டுத் தூக்கைத் திறந்து பார்த்தவர் அதிர்ந்தார். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நான் திரும்பி வரும்போது என்னுடைய தூக்கை வாங்கிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். மறுநாள் பள்ளிக் குச் செல்லும் போது தூக்கு

அக்கா வீட்டில் தயாராக இருக்கும். இந்நேரம் யார் வீட்டில் போய் வாங்கி வந்திருப்பார் என்று யூகிக்க முடியாது. என்னுடைய பள்ளிக் கட்டணத்தைக் கட்டியது முதல் சில நல்ல சட்டைத்துணிகள் எடுத்துத் தந்தது வரை எல்லாம் அக்காதான். புதுச்சட்டையை நான் போட்டுக் கொண்டு வந்தால், முற்றத்தில் நிற்க வைத்து அழகு பார்ப்பார். 'ரெமி' பவுடர் போட்டு முகந் திருத்துவார்.

“எனக்கு நீ எந்த உதவியும் செய்ய வேண்டாம்பா. எங்க இருந்தாலும் என்னை மறந்து டாதிங்க. நானு உங்களை சத்தியமா மறக்க மாட்டேன். ஏன்னா இந்தப் பொளப்பு பெரியப்பா போட்ட பிச்சு,” என்று கண்ணீர் தளும்பச் சொல்வார்.

அந்த அக்கா இப்போது படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கிறார். உதவிக்கு ஒரு நாதியுமில்லாமல் பக்கத்து வீட்டு மாகாணம் மட்டும் எப்போதாவது வந்து போகிறாராம். மாமா எதையும் கண்டு கொள்வதில்லையாம். கடிதத்தில் மாமாவைப் பற்றித் தரக் குறைவாக எழுதியிருந்தான். நினைக்கவே என்னவோ போலிருக்கிறது. எப்படியாவது ஒருமுறை போய் அக்காவைப் பார்த்து வரவேண்டும். ஏதேனும் உதவ வேண்டும். இல்லையென்றால் எனது பிறப்புக்கு அர்த்தமில்லாமல் போய்விடும். அக்காவின் அந்த ஈனக்குரல் என்னைப் படாதபாடு படுத்துகிறது;

“சாமி சோறு போடுங்க!” ●

1

வட்டமாய் அடங்கிய நீரில்
 மௌனத்தின் அழகு காத்துக் கிடந்தது.
 உள் நோக்கியதும் நான் வரையப்பட்டேன்.
 மெல்லிய நீர்த்தகட்டில் சாய்வாய்ப் படிந்திருந்த
 நான் ...
 புன்னகைத்தேன்.
 கையசைத்தேன்.
 எனக்கு இன்னுமொரு உயிர்.
 அத்வான வெளியை விழுங்குவதாய்
 காட்சி கொடுத்த வாளி,
 அகாத தளத்திற்கு நீண்டது
 பசியின் திணவில்.
 பேரிடியில் கலங்கித் தெறித்தேன்.
 என்னுருவம்
 உள் சுவர்களில் மோதி மாண்டது.
 நீர் அள்ளிய வாளியில் பார்த்தேன்;
 மற்றுமொரு நான்.

2

பிரளயமாகினேன் பெருந் துயரில்
 நிரந்தரப் பங்கு வகித்தது நரகம்.
 உருவையே மறைத்தது கண்ணீர்ப் பிரவாகம்.
 கதறிச் செத்தேன் சூழ்நிலையிட்ட சிறையில்.
 சித்ரவதை செய்துகொண்டேன்
 என்னை நானே.
 எதையும் பற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை
 ஆறுதலுக்கு.
 ஆர்ப்பரித்து... ஆர்ப்பரித்து...அழைத்தன
 சோகங்கள்.
 காயங்களே குழிகளாகிப் புதைந்தேன்.
 வெறுப்பையே சுவைத்து மரத்துப் போனேன்.
 போலிகளில் தூக்கித் திரிய முடியவில்லை
 உயிரை.
 இரும்பு உலை கொதித்தது
 மனசில்:
 உருகி உருக்குலைந்தது
 இதயம்.

பொள்ளாச்சி நசன்

குருடர்கள்

பொய் முகங்களிலிருந்து ஒடிவந்து,
ஒட்டிக் கொண்டவைகள்—
விலாசத்துடனும் விலாசமில்லாமலும்.

என் உடலெங்கும் ஏகப்பட்ட கண்கள்,
சதைப் பிடிப்பான பகுதிகளில்,
எள் விழக்கூட இடமில்லாதபடி,
நெருக்கமாக.

கண்களைப் போக்கியவர்கள்
சொட்டுச் சொட்டாய்க் குருதி வடிய,
வெறித்து நோக்கியபடி,
ஒவ்வொன்றாய்த் தடவியபடி,
எங்கும்... எந்நேரமும்...
ஒவ்வொரு மில்லிமீட்டருக்கும்
ஒராயிரம் குருடர்கள்.

புதுவை இளவேனில்

காலம்

உனது அழைப்பிற்குக் காத்திருந்தபோது
என் மனப்பறவை
பல கனவுகளை உள்ளடக்கி,
பல திசைகளை வெளிவாங்கி,
உன்னை என் நெஞ்சில் சுமந்தபடி—

நீயோ...?

எங்கேயோ... எதையோ...
என்னைத் தவிர்த்தபடி—

நாட்கள் கனவாகி
நீ என்னை விழைகிறபோது,
என் இதயம் யாரிடமோ விற்றுப்போய்....

க. நா. சு.— சில சிந்தனைகள்

-விட்டல் ராவ்

என் எழுத்துலக அனுபவத்தில் விசேஷமாகச் சொல்ல வேண்டாமானால், என்பதுகளில் அது பெற்ற தீவிரத்தையும், அது சமயம் டெல்லிவிருந்து சென்னைக்குக் குடியேறிய க. நா. சு. வோடு எனக்கேற்பட்ட தொடர்பையும் பழக்கத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

க. நா. சு. வைப் பற்றி எழுத முற்படும்போது, இங்கிருந்து அங்கிருந்து என்றில்லாது, எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும் எழுதத் தொடங்கலாம். எனவே, அவரோடான உறவின் தொடக்கம் எங்கோ, என்றோ, யாரார் உடனிருக்கவோ நிகழ்ந்திருப்பினும் அதை சுவையாக வேறொரு இடத்திலிருந்து தொடங்கச் சொல்லுகிறது.

இராஜாஜி நூற்றாண்டு நூலகத்தில் அவருக்கும் இன்னொரு தெலுங்கு எழுத்தாளருக்கும், 'ஆதர்ஸ் கிட்டு' சார்பாக பாராட்டுக் கூட்டம் ஒன்று ஏற்பாடாகியிருந்தது. டி. ஆஞ்சநேயலுவும், தீபம் நா. பா. வும் முக்கிய பேச்சாளர்கள். நா. பா. வின் பேச்சின் போது க. நா. சு. வை தமிழகம் தவிர்த்த பகுதிகளில் இலக்கிய அன்பர்கள் 'கானா' என்று செல்லமாக அழைப்பதும், வட நாட்டில் அது சாப் பாட்டைக் குறிக்கும் சொல் என்றும், அது விஷயத்தில் க. நா. சு. பிரியரே என்பதும் வெளிப்பட்டது. மைசூர் த்வன்யலோகாவின் சி. டி. நரசிம்மய்யாவும் க. நா. சு. வைக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் 'கானா' என்று சொல்லுவார். மைலையில் அவர் குடியிருந்த போது ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் என்று முறை வைத்துக் கொண்டு நான் போய் சந்தித்து பேசுவது என்றிருக்கும் போது அவரது துணைவியாருக்கு நிகராக டிகிரி காஃபி தயாரிக்க அதிகம் பேர் இருக்க முடியாது என்பது புரிந்தது.

மாகாளிக் கிழங்கு ஊறுகாய் என்பது அரிதான ஒரு பதார்த்தம். தென்னிந்தியாவில்- தமிழ் நாட்டில் மட்டுமே, இன்னும் சொன்னால் ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பார் மட்டுமே அதைத் தயாரிக்கும் பக்குவம் அறிந்தவர்கள் என்பதும், அவர்களிலும் கூட சிலரால் மட்டுமே அந்த ஊறுகாய் விரும்பப்படும் என்பதும் உண்மை. ஊறுகாய் என்று அறியப்படும் பொது சுவையுணர்வினின்று முற்றிலும் வேறுபட்டது அது. பொதுவாகவே யாரும் விரும்பாத கிழங்கு என்பதோடு விருந்தினர்கள், "அதுவா, மூட்டைப் பூச்சி நசுக்கின வாடை

வரும், வேணாம்,” என்று வெறுத்து ஒதுக்கும் ஒன்று அது. இந்த காளியின் மகத்துவம் என்ன வெனில், இது தேர்ந்த இரத்த சுத்தி கரிப்பு புரியும் மூலிகை இனம். க. நா. சு. இந்த ஊறுகாயை மிகவும் விரும்பிக் கேட்டதின் பேரில் அதைக் கொண்டு வந்து கொடுத்த ஓரிரு வாரங்களில் தீர்ந்துவிட்டதாய்ச் சொன்னார்.

க. நா. சு.வின் வீட்டுக் கதவைத் தட்ட, வழக்கத்துக்கு மாறாக சட்டென்று திறக்கப்பட்டது. அவரது துணைவியார் சற்று கடுகடுப் போடு வரவேற்றார்.

“சார் இல்லையா?”

“ஓட்டலுக்கு போயிருக்கார், டிபன் சாப்பிட. உட்காருங்கோ, வந்துவார்.”

“தனியாகவா?”

“என்னைக் கூப்பிடலே.”

இதற்குள் க. நா. சு.வும் ஊன்றுகோல் அதிர வந்து நுழைந்தார். நானிருப்பதை அறிந்ததும்,

“ராயர் கேஃபுக்கு டிபன் சாப்பிடப் போயிருந்தேன். ரொம்ப நாளாச்சு அங்கே போய்,” என்று சொன்னார். எனக்கு காபி வந்த போது அந்த வீட்டு டிகிரி காபிக்காக அவரது முகத்தில் தேங்கிய ஏக்கம் புரிந்தது.

அவருக்கு அஜீரணக் கோளாறோ, மூலத் தொந்தரவோ, சர்க்கரை, உப்பு போன்ற சேர்க்கைகளுக்கான எவ்விதக் கட்டுப்பாடோ, தடையோ இறுதிவரை கிடையாது. கடலை மிட்டாய், சாக்கலெட் முதல் எதுவும் விருப்பமான கொரிப்புகளாயிருக்கும். ஓட்டலுக்குப் போனால், ஒரே சமயத்தில் இரண்டு ‘ஸ்வீட்’ சாப்பிடும் மனிதர் அவர். உண்ணாங்கலை கைவந்த அவர், ‘நியூயார்க்கர்’ இதழில் கதை வெளியிடப்பட்டு, கிடைத்த அமெரிக்கப் பணத்தையும் ஓட்டலில் சாப்பிட்டே செலவழித்திருக்க வேண்டும்.

அதேயளவுக்கு எழுத்துப் படைப்புகளும் அவரால் விரும்பி அறிவில் உட்கொள்ளப்பட்டுச் செரிக்கப்பட்டன. அவற்றை மற்றவர்களுக்கும் சொல்லி பரிந்துரைத்த பாங்கு தீவிர விமர்சனம், தீவிரமான அபிப்பிராயம் என்ற இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட தளத்தில் செயல்பட்டது.

தம்மோடு சம்பந்தப்பட்ட, தம்மைச் சுற்றியிருந்த, தம்மையும் உள்ளிட்ட, தம் காலத்து விஷயங்களை ஒருவித தவிப்பு போடு நினைவு கூர்வது (NOSTALGIA), அசை போடுவது, சம காலத்தவரோடு பேசிப் பகிர்ந்து மெய் சிவிர்ப்புப் பெறுவது,

இளைய தலைமுறையினருக்குச் சொல்லி அவர்களை உட்படுத்தி ஆத்ம திருப்தியுறுவது என்பது பல எழுத்துப் படைப்புகளிலும் ஆர்பி பாஸ்கரனின் ஒவியங்களிலும் பெர்னார்டோ பெர்டோ லுஸ்ஸி, பிரான்ஸிஸ் ஃபோர்டு கொப்போலா, தர்க்காவ்ஸ்கி போன்றோரின் திரைப்படங்களிலும் வெளிப்பட்டிருக்கும் அற்புதங்களாகும். இந்த நோஸ்டால்ஜியா பல படைப்பாளிகளையும் ஆட்டுவித்து வரும் உணர்வு பூர்வ சிந்தனையோட்டம் என்றாலும், சிலர் அதற்கு அடிமையாகிப் போய் அங்கேயே நங்கூரமடித்துவிடுவதுண்டு. அல்லது, அதைப் போற்றும் அதே சமயம் அதைவிட்டு விலகியும், ஒட்டியும் ஒட்டாதும் வெகு தூரம் சஞ்சாரம் செய்பவருமுண்டு. காலத்தை மீறிய தளத்தில் களி நடனம் புரிந்த அத்தகைய அரிதான படைப்பாளிகளில் க. நா. சு.வும் ஒருவர்.

க. நா. சு. சகாப்தத்தின் பௌதீக ரீதியான இறுதி நாட்கள் சென்னையில் ஊன்றிய போது அவர் பொறுப்பிலிருந்து வெளியான ஞானரதம், முன்றில் என்ற இலக்கியச் சிற்றேடுகளின் ஆக்கம் குறித்தும் குறிப்பிட வேண்டும்.

‘நல்ல எழுத்துக்கு ஒரு இயக்கம்,’ என்று ஞானரதம் முதல் இதழில் (ஜனவரி, '86) தலையங்கம் தீட்டிய க. நா. சு. அதற்கான ஐந்து அம்சங்களையும் சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் எடுத்து வைக்கிறார்.

வாசிப்பவனுடைய சுயசிந்தனையைத் தூண்டுகிற எந்த எழுத்தும் நல்ல எழுத்து என்ற ஓர் அடிப்படை அம்ச நிர்ணயம், தமிழின் இலக்கிய மரபுக்கு ஒட்டி, எதிர்த்து, அனுசரித்து, அதே சமயம் அதற்கொரு புதுச்சுரணை சேர்ப்பதாக எழுதப்படுவது, புரட்சிகர கருத்து, மதிப்பீடு என்று வந்தாலும் மனிதருக்கிடையேயான நட்பையும் நேசத்தையும் வளர்ப்பது, உண்மை, காருண்யம் என்ற அடிப்படை கொள்கைகளை மீறாத எழுத்துத் தன்மை தனி மனித சுதந்திரத்தைப் பறிப்பதாக இல்லாத எழுத்து, மனித அறிவு வளர்ச்சியை, சிந்தனை மேம்பையை, சுதந்திரத்தை வளர்க்கிற எந்த எழுத்தும் நல்ல எழுத்து என்கிறார் அவர்.

எதையும் அபிப்ராயம் கூறும் தொனியோடேயே சொன்ன அவர், அடித்து ஆணித்தரமாய் சொல்லவில்லை என்பது பலரது கருத்து. “சொல்லலாம், இருக்கலாம்” என்று அவர் கூறி வந்தது பலருக்கு அவரை விமர்சகராய் ஏற்கவே முடியவில்லை என்பது அவரவர்கள் இயங்கி வந்த தளத்தைப் பொறுத்த விஷயம்.

இலக்கியத்துக்கான இயக்கம் என்று பேசிய க. நா. சு. அதை ஏதோ போகிற போக்கில் சொல்லி விடவில்லை. ஏதோ அந்த சமயத்துக்கென்று ஒரு தலையங்கத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. மீண்டும் இதை, தாம் முன்றில் இதழின் ஆசிரியர்

பொறுப்பை ஏற்றவுடன் வலியுறுத்தும் முகமாய் கூறுகிறார். உலகம் பூராவுமாய் ஒரு ஹெய்க்கூ இயக்கம் பரவி இருக்கிறது என்று முன்றில் தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டுவிட்டு, அந்த அளவுக்கு ஏன் ஒரு குறள்- இயக்கம் பரவச் செய்ய தமிழர்களாகிய நம்மால் செய்ய முடியாமல் போய் விட்டது என்று கேட்கத்தான் தோன்றுகிறது என்று வீசிப்போடுகிறார். விமர்சன பூர்வமாய் நாமே குறளை அறிந்து கொள்ளாததுதான் நம் குறை என்று தமக்குத் தோன்றுவதாகவும் எழுதுகிறார். இந்த இடத்தில் நல்ல இலக்கியச் சூழல் உருப் பெற வேண்டுமானால் அவரவர் அளவில் என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என்பதாக அவர் முன் வைக்கும் யோசனைகள் பெரும்பாலும் ஏற்கனவே தனிப்பட்ட கூட்டங்களிலும் இலக்கிய திண்ணைப் பேச்சுக்களிலும் (நா. பா. நடத்தி வந்த 'திண்ணை' சந்திப்புகள்) பேசப்பட்டிருக்கின்றன.

க. நா. சு.வின் 'உயில்' கவிதை அற்புதமானது. நெஞ்சைத் தொட்டு சிலிர்த்து வைக்கிறது. இலக்கியத்துக்காக வாழ்ந்து அதிலேயே ஆழ்ந்து மறைந்த இலக்கிய உபாசகன் ஒருவனின் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டுகிறது அது.

அவரது வள்ளுவரும் தாமசம் (தாமஸ் வந்தார்) 'ஒரு நாள்' போலவோ, 'பொய்த் தேவு' போலவோ அதிகம் பேசப்படாத ஆனால் அவற்றினின்றெல்லாம் முற்றிலும் மாறுபட்ட, விலகி வந்து விட்ட நல்ல நாவல். சில பகுதிகளில் பிரச்சார தொனி தலை தூக்குவதாய்ப் படுகிறது. அது உண்மையானால், அது க. நா. சு. வுக்கு தேவையா? இந்த நாவலே காலத்தின் ஒரு தேவையாக முயலப்பட்டதாக எனக்குப் படுகிறது. உடனே க. நா. சு.வை ஒரு குழுவில் சேர்ப்பதோ, அணியில் வைப்பதோ அவசரமான முடிவு.

க. நா. சு. வின் புத்தகப் பரிந்துரைகள் அவசியமானதும் ரசனை பாற்பட்டதுமாகும். அவரது 'படித்திருக்கிறீர்களா' — முதலாகவே, ஆங்கிலத்தில் அவர் எழுதி, பிறகு தேவகி குருநாத்தால் தமிழாக்கப்பட்டு கணையாழியில் தொடராய் வந்த சிறந்த இந்திய நாவல்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் மிக மிக முக்கியமானவை. அவரது மொழிபெயர்ப்புகள் அவ்வளவு சிறப்பானது என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் பல அயல் நாட்டு நாவல்களைத் தமிழுக்கும் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலம் வழியே மேனாட்டு வாசகர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்த முக்கியமான இணைப்புப் பாலமாய் விளங்கியவர் அவர்.

அந்தளவுக்கு அவருக்கு நாடகம், திரைப்படம் நுண்கலைகள் என்பவற்றில் ஈர்ப்பும் ஆர்வமும் இருந்ததில்லையென்றே அது பற்றிய அவரோடான உரையாடல் மூலமாயும் கூட அறியப்படுகிறது. நுண்கலைகள், திரைப்படங்கள் குறித்தான ஆழ்ந்த விசாரமோ

அவற்றை அவ்வப்போது சிலாகிக்க வேண்டி வந்ததோ அவரிடம் இருந்ததில்லை. தமக்குக் கைவந்த எழுத்துக்கலை சம்பந்தமான ரசனையை அவர் மேற்சொன்ன கலை வெளிப்பாடுகளுக்கும் பொது மையாக்கி வைத்து எதையாவது எழுதி வேண்டாத வம்பு எதையும் வாங்கிக் கொண்டதில்லை. ஏனெனில் அவரை அறிவார்த்த ரீதியில் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு, அவருக்கென்றாகிவிட்ட ஒரிரு பலவீனங்களைக் கொண்டே தாக்கித்தள்ள கட்சிக் கட்டிக் கொண்டு நின்றவர்களே இங்கு அதிகம். நகுலனின் கவிதையொன்று சட்டென்று நினைவுக்குள் இடருகிறது: ஆனாலும் கட்சிக் காரர்களும் ஏங்குகிறார்கள், “நம்மைப் பற்றி என்னதான் க. நா. ச. சொல்லுகிறார்?”

“இருக்கலாம்- சொல்லலாம்” — என்ற அபிப்பிராய முடிவுகளின் தளர்த்தியான இடைவெளிகளில்தான் க. நா. ச. வின் பட்டியல்கள் உட்காரவும், அவ்வப்போது பட்டியல்களில் இடம் பெறும் நபர்கள் இடம் பெயர்வதும் அல்லது நீக்கப்பட்டு வேறு பெயர்கள் இடம் பெறுவதும் சௌகரியப்படுகிறது.

க. நா. ச. உயிருடனிருந்த போது ஞானரதம் அவருக்கென சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிட்டது. அவரது மறைவை ஒட்டி முன்றில் அதிஅற்புதமான சிறப்பு மலர் ஒன்றைக் கொண்டு வந்தது.

க. நா. ச. கூட்டங்கள்.

அவர் தம் உடல் சுகவீனத்திற்கிடையிலும் முன்றில் இலக்கிய அமைப்பின் ஏற்பாட்டில் தொடர்ந்து நடைபெற்ற Y.M.C.A. இலக்கியக் கூட்டங்களில் சிறப்புரை ஆற்றி, இதுவரை எழுத்தில் சொல்வாத பலவற்றை சொல்லியிருப்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய பணி.

மகளைப் பார்த்து வர டெல்லி சென்றிருந்த க. நா. ச. சாதாரண மார் சளியால்தான் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த சமயம் அவரது ‘கலை நுட்பங்கள்’ நூலை மிக நேர்த்தியாகத் தயாரித்துவந்தது முன்றில். அது வெளி வந்துவிட்டது என்ற தகவலை டெல்லிக்குத் தொலை தூர தொலை பேசி அழைப்பு மூலம் தெரிவிக்குமாறு மா. அரங்கநாதன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க ஒரு ‘டெல்லி முண்டக் கூவி’ செய்தேன். க. நா. ச. படுத்திருந்த அறையிலேயே தொலைபேசி யிருந்திருக்க வேண்டும். அவருக்கு பேச முடியாதபடிக்கு மூச்சடைப்பதாய் கூறிய அவரது மருமகன் மணி, ‘கலைநுட்பங்கள்’ சிறப்பான முறையில் வெளிவந்திருப்பதாய் உரக்கவே க. நா. ச. விடம் சொல்லுவதும், அப்படியா என்ற முறையில் அவரும் முனகுவதும் தொலைபேசியில் தெளிவாய்க் கேட்கிறது. வேறெதாவது செய்தியுண்டா என்று பரஸ்பரம் கேட்டுக் கொண்டதோடு முடிவுற்ற தொலைபேசித் தொடர்பே, க. நா. ச. உயிருடனிருக்கையில் அவரோடான கடைசித் தொலைபேசித் தொடர்.

ஹெச். ஜி. ரகுல்

சத்தம்

மோட்டார் பைக்கை
பின்னங்காலால் உதைத்து
கைகளால் திருக்கி
அடுத்த வீட்டு மாமா
பறந்து போவதைப்
பார்க்குந்தோறும்
எனக்குள்ளும் ஆசை.

அடம் பிடித்து அன்று
முந்தானையில் அம்மா
முடிந்து வைத்திருந்த
அம்பது காசை வாங்கினேன்
கட்ட சைக்கிள் ஒட்டிப்பழக.

“கல்லிலோ முள்ளிலோ
பஞ்சராகாமப்
பார்த்து ஒட்டப் பழகணும்.”
பதினஞ்சு வயசு பாலமுருகன்
பாடம் கற்றுத் தந்தான்,

இடதுகாலை தரையில் ஊன்றி
வலதுகாலை பெடலில் ஊன்றி
வளைந்த முதுகை
நிமிர்க்கச் சொல்லி
பள்ளிக்கூடத்து
பிரம்படி வாத்தியார்போல.

நகராத சைக்கிளில்
சீட்டில் உட்கார வைத்து
கேண்டிலைப் பிடித்து
உருட்டியவாறு ஓடிவந்தவன்
தனியே விட்டுவிட்டு
ஓடிப்போனான்.

எதித்த சுவரில்
முன் டயர் மோதி
விழப்போன போது
கை கொட்டினான்
சிரித்துக்கொண்டே.

ஒருமணி நேரத்துக்குள்ள
ஒட்டப் பழகணும்;
உள்ளுக்குள் துருதுருப்பு.

இறங்கி நின்று
இடதுகாலை பெடலில் ஊன்றி
தத்தி... தத்தி...
வலதுகாலை
பின்பக்கமாய் வலைவீசி
ஏறக் கற்றுக்கொண்டபோது
எவ்வளவு சந்தோஷம்!

குடிகாரனைப் போல்
தள்ளம்பாறியது சைக்கிள்.

இடிபட்ட மீன்கூடைக்காரி
ஒதுங்கிச் சென்றாள்
திட்டிக்கொண்டே.

ஐஸ் விற்றுக்கொண்டிருந்த
கறுப்பு ஐயப்பன்
அதட்டிக்கொண்டே
அப்புறம் போனான்.

கொஞ்ச நேரத்தில்
நடுரோட்டில் விழுந்த
குடிகாரனைப்போல்
சைக்கிளும் நானும்.

அம்பது காசின்
ஆயுள் முடிந்தது.

முட்டுக்காலில் சிராய்ப்பு;
முழங்கையில்
எட்டிப்பார்த்த ரத்தத்துளி.

எல்லாவற்றையும் மறைத்து
வீட்டுக்குள் போனபோது,
என் பின்பக்கத்தைப் பார்த்து
பெரிசாக அம்மா
சத்தம் போட்டாள்:

“அறிவிருக்கா உனக்கு?
சைக்கிள் பழகுறேன்னு
இருந்த ஒரு புது டவுசரையும்
இப்படி கிழிச்சுப்போட்டியே.”

★

வழி காட்டுகிறாய் என்றெண்ணி
இத்தனை காலம்
உன் பின்னே வந்தேன்.
என் வாழ்வைப் பறி கொடுத்தேன்.

எனக்கு வழி காட்டுவதாய்
ஓதி ஓதி,
உன்னைத் தூக்கிச் சமக்கும்
சேவகனாய் மாற்றிவிட்டாய்.

என் உடம்பில் வேர்விட்டு
நீயோ
நன்றாக வளர்ந்துவிட்டாய்.

உன் அணைப்பை மீறி
ஊடுருவிய ஒளிக்கீற்று—
அது போதும் எனக்கு
என்னை நான் இனம் காண.
உன்னையும்.

சுகத்தை அனுபவித்த நீ
இழக்கச் சம்மதியாய்.
சுமந்து செத்த நான்
இனியும் சம்மதியேன்.

உன் தோள்பிடித்து உன்னை
இறக்க எத்தனிக்கிறேன்.

என் கழுத்தை இறுக்குகிறாய்.
என் தலையில் அடிக்கிறாய்.

உன் விசம்பல் இனிப் பயனளிக்காது.

நரம்புகள் குடேற,
உணர்வுகள் கொதிக்க,
ஒரு உந்து; ஒரு குதி; ஒரு தள்ளு—
தலை குப்புறக் கீழே விழுகிறாய்.

பதறாதே!

உனக்கொன்றும் பறிபோகவில்லை.

என் இடம்

எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

எனக்குத் தெரியும்

என்னை ஆள.

இடம்

கள்ளழகர்

பாரதி ராமன்

கலவரம்

சொல்லே பொருளாய், பொருளே சொல்லாய்,
சொற் பொருளாய், பொருட் சொல்லாய்,
இரண்டற்றதாய்,
ஆத்திகமாய்—

சொல்வின்றி, பொருளின்றி,
சொற்பொருளின்றி, பொருட்சொல்வின்றி,
ஒன்றுமற்றதாய்,
நாத்திகமாய்—

வேதங்கள், தேவாரப் பிரபந்தங்கள்,
பொருளறியா வெறும் சொற்களாய்—
மேளதாளங்கள், வானவேடிக்கைகள்,
சொல்லறியா வெறும் பொருட்களாய்—
பக்தர் வழிநடத்தும் சாமி ஊர்வலமும்—

சொல்லே பொருளாய்
வானதிர வாழ்த்துக் கோஷங்களாய்,
பொருளே சொல்லாய்
வான்முட்டும் படச்செதுக்கல்களாய்,
பகுத்தறிவாளரின் பதவியேற்பு ஊர்வலமும்—

எதிர் எதிர் பட,
சொல் ஓட, பொருள் ஓட,
பக்தியும் பகுத்தறிவும் ஒன்றின்மேலொன்றாய்த்
தடுக்கி,

சொல் அவமாகி...
பொருள் சவமாகி...

அரிஹரன்

புகை எரிச்சல்

புண்பட்ட நெஞ்சைப்
புகையிட்டு ஆத்து என்றார்—நெஞ்சம்
பண்படா பாவிமக்கள்
கண்பட்டு, என்னுயிர் கறைபட்டுப்
போனதுதான் மிச்சம்.
என் காலம் முடிந்த பின்னே
வெண்பட்டுக் கட்டி வீதியிலே ஊர்வலமாய்
பண்பாட்டுப் பாடுவதால்
வெந்தணலும் என்னுடலைச்
சுட்டெரிக்காமல் விட்டிடுமா?
கண்கெட்ட பிற்பாடே
கதிரவனைக் காணு என்றார்—என்
காலடியில் மிதிபடுவது
கல்லா—கடவுள் சிலையா?

ஸ்ரீமுஷ்ணம் சத்யன்

பார்வையின் பரிமாணங்கள்

என்ன வந்தது இன்றென் இதயத்துக்கு!
வண்ண மலர்களில் ஏனித்தனை சிரிப்பு!
காற்றின் ஓசையில் எத்தனை ராகங்கள்!
இதய மாளிகையில் இன்றென்ன
புதிதாய் ஒரு தென்றல்!
என் முகத்துக்கும் ஒரு கவர்ச்சியொளி
எங்கிருந்து வந்தது!
என் பேனாவுக்கு எப்படிச்
சிறகுகள் முளைத்தன!
புல்லுக்கு வைரக் கிரீடம் சூட்டியதார்!
ஓ!....
உலகம் இவ்வளவு அற்புதமானதா!
பூப்பூவாய் மனசு பூத்தால்
பார்வைக்கெத்தனை பரிமாணங்கள்!

சிதறுண்ட சோவியத் யூனியன்

சுவாமி சுந்தரானந்தா

மனிதன் மகத்தானவன். அவன் ஆண்டவனால் படைக்கப் பட்டவன் என்று நம்பினாலும், நம்பாவிட்டாலும், மனிதன் தனது உழைப்பினால்தான் இன்றையை நிலையை எட்டியுள்ளான். இன்னும் அவனது உழைப்பு விரிவடைய விரிவடைய, மேலும் மேலும் மாற்றத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு உயருகிறான். சமுதாயமார்க இணைந்து வாழவேண்டிய சூழலில் உள்ள மனிதன்; தான் படைத்த சமுதாயத்தைத் தனது உடல் போலவே பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்புடையவனாகிறான்.

மனிதனின் உடல் ஒரே பொருளால் ஆனதல்ல. பல உறுப்புக்கள்; பல்வேறு கிரியைகள். அக்கிரியைகளுக்குப் பாரம்பரிய குணம் ஏற்பட்டு விட்டது. ஆடையின்றி பிறவி எடுக்கும் மனிதன், சில காலம் சுற்றுச் சூழல் பற்றிய அறிவு இன்றி, தாயால் உணவூட்டப் பெற்று வளர்ந்த நிலையில் மனித நிலையை அடைகிறான். பசி, உறக்கம் போன்ற உள் உணர்வுகளுடன் கூடவே புற நிலையிலான அன்பு, பாசம், தேவை, உழைப்பு, உறவு, தற்காப்பு, மானம், அவமானம் என்ற உணர்வுகளையும் உள் வாங்கிக் கொள்கிறான். இது பொதுவான விதியாகிவிட்ட பிறகு, சமுதாய வாழ்வில் பிணைக்கப்பட்டவன் ஆகிறான்.

தனது தேவைகளைச் சமுதாயத்திடமிருந்து பெற்றுக் கொள்கிறான். அதற்கு ஈடாக தனது உழைப்பால் சமுதாயத் தேவைகளுக்கானவற்றைப் படைத்துக் கொடுக்கிறான். இவ்வாறு அனைவரும் ஒரு நிலையில் உள்ளபோது சமுதாயப் படைப்புகளைப் பங்கிட்டுப் 'பகிர்ந்துண்ணும்' பண்பு பெற்று வாழ்கிறான். இப்பண்பு நீடிக்கின்றபோது, உறவுகள் பாதிப்புகள் ஏதுமின்றி சீராகத் தொடருகின்றன. இப்பண்பைத் தவிர்க்கும் போது சமுதாயம் சிதறுண்டு, மனிதன் பாதிப்பிற்கு உள்ளாகிறான். சீரான சமுதாய வாழ்வில் பிசிறு எற்பட்டால், பாதிக்கப்பட்ட மனிதன் எடுக்கின்ற நடவடிக்கைகள் முதல் கோணலை அகற்றுவதற்குப் பதிலாக புதிய பிரச்சனைகளை உருவாக்கிடுகின்றன. ஒரு விளைவு அதற்சீடான எதிர் விளைவை உண்டாக்கி, மேன்மேலும் சிக்கலாக்கப்படுகிறதேயன்றி, சிக்கலின் பரிமாணம் குறைக்கப்படுவதில்லை. மாறாக மேல் நோக்கிய சமுதாய வளர்ச்சியாக விரிவடைந்து வருகிறது. வளர்ச்சியைத் தவிர்க்க முடியாதுதான் என்றாலும், எத்தகைய வளர்ச்சி வேண்டுமென நிர்ணயித்து, அதற்கேற்ற மாற்றத்தைக் கொண்டு வரமுடியும்.

எது வேண்டும் என்று முடிவு எடுப்பதிலேயே மனிதன் முரண் பட்டு நிற்பதனால், எடுக்கின்ற நடவடிக்கைகள் எதுவும் முழுமை பெறுவதில்லை.

தனி மனித முயற்சிகளை ஒருங்கிணைத்து, சமுதாயம் முழுமைக்கும் புதிய மாற்றம் கொண்டு வர எடுத்த முயற்சியில் சோவியத் யூனியன் முன்னின்று வெற்றி கண்டது. சுமார் எழுபதாண்டு காலம் சமுதாயம் முழுமையும் கூடி உழைத்து புதியதோர் பண்பைப் படைத்த புதுமையைக் கண்டோம். இன்று அது நம் கண்முன்னே தகர்க்கப் பட்டுவிட்டதாக எண்ணுகிறோம். எல்லாமே போய்விட்டது என்று புலம்புவோரும், இனி எங்கே உருவாக்க முடியும் என்று அவநம்பிக்கை தெரிவிப்போருமான அறிவுஜீவிகளைக் காணமுடிகிறது.

சோவியத் யூனியன் சிதறியதில் நாம் காணத் தவறிய ஒன்று மிக முக்கியமானது. சோவியத் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் அரசுப் பணிகளில் தமது சமுதாயப் பாதுகாப்பிற்கான ஆக்கப் பணிகளை முதன்மையாகக் கொள்ளாமல், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் பணியைப் பிரதானமாகக் கொண்டு செயல்பட்டதே சமீபத்திய விபத்தின் மூல காரணம்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக அழிவுக் கொள்கையைத் தடுக்க எடுத்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் வெற்றி பெற்று விட்டன. சமுதாயத்தின் பெரும் பகுதி உழைப்பு ஏகாதிபத்திய சவாலை முறியடிப்பதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது. விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பிலும் அழிவுக் கருவிகளை எதிர் கொண்டு அழிக்கும் ஆற்றலை பெருக்குவதிலும் வெற்றி கொண்டதனால், ஏகாதிபத்திய நட்சத்திரப் போரை நடத்த முடியாமல் முடக்கப்பட்டது. இது உலக சமுதாயத்திற்குக் கிடைத்த ஒரு ஆதாயம். அதற்கு சோவியத் மக்கள் கொடுத்துள்ள விலை- அல்லது செய்து முடித்துள்ள உழைப்பு அளவிட முடியாதது. இது எப்படிப் பிறந்தது என எண்ணிப் பார்ப்பது அவசியம்.

சோவியத் சமுதாய நலனை முதன்மைப் படுத்தி, உழைப்பு அனைத்தையும் அதனுடைய ஆக்கப் பணியில் ஈடுபடுத்தியிருக்க முடியும்; ஈடுபடுத்தியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும் போது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இரண்டாம் பட்ச நிலையில் வைக்கப்பட்டு, வெற்றி கொள்ள முடியாத நிலை தொடர்ந்திருக்கும்! உலக மக்களின் நலன் முதன்மைப் படுத்திப் பார்க்கப்பட்டதன் விளைவே சோவியத் சமுதாயத்தின் சொந்த நலன் இரண்டாம் பட்சநிலைக்கு தள்ளப்பட்ட பிரதான காரணம்.

எனவே சமுதாயத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் உழைப்பின் பங்கு குறைக்கப்பட்டதால் எல்லாத் துறையிலும் பற்றாக்குறை நிலவி வந்துள்ளது. திட்டமிட்ட வாழ்வு கட்டுப்பாட்டுடன்

நடத்தியபோது பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு பாதுக்காக்கப்பட்டது. இப் பண்பைச் சிதைத்து, கட்டுப்பாடுகளை அகற்றியதால் அகச்-சிதைவுக்கு ஆட்பட வேண்டிய நிலை உருவானது. சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கேற்ற அளவில் உற்பத்தி இல்லாத நிலையில் பற்றாக்குறை காரணமாக பறித்துண்ணும் அவசர உணர்வு மேலோங்கி, அதுவே சுதந்திர உணர்வாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

பற்றாக்குறை நிலவுகின்ற போது 'சுதந்திரம்' என்ற சொல் தவறான வியாக்கியானத்தைப் பெற்று, 'வாய்ப்புள்ளவன் வாழ்வான்' என்ற நடைமுறை கொண்டு வரப்பட்டது. சமுதாயத்தின் அங்கமான மனிதன் சம அளவில் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற நிலைக்கு மாறாக, சுரண்டப்பட்ட உழைப்பினால் உருவான மூலதனத்திற்கு முழு உரிமையளித்து, அதன் ஆளுமைக்கு அடங்கிப்போகும் நிலை நடைமுறையாகியது.

உழைப்புக் கூட்டுறவு வாழ்க்கையை உதறிவிட்டு, மூலதனக் கூட்டுறவு வாழ்க்கையை ஏற்படுத்தியதனால் முரண்பாடுகள் பல்கிப் பெருகி, சீரான வாழ்க்கை முறை சிதறிவிட்டது. சமுதாயம் முழுமையும் சீரான முன்னேற்றம் காண உழைப்புக் கூட்டுறவுதான் ஏற்றது என்று உணரும்வரை அவல வாழ்வை அகற்ற முடியாது. இது இன்று உலகிலுள்ள அனைத்து நாடுகளுக்கும் பொருந்துகின்ற உண்மை.

இவ் உண்மையை மக்கள் உணரச் செய்ய வேண்டியது சிந்தனையாளர்கள், அறிவுஜீவிகள், அரசியல்வாதிகள் ஆகியோரின் கடமை.

இதில் நாம் எங்கே நிற்கிறோம்? இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டோமா? ஏற்றுக் கொண்டோமா? நமக்கும் பொறுப்புண்டு என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறோமா? சிந்தியுங்கள். உண்மையைத் தேடுங்கள். ●

● இந்தக் கட்டுரையை மூத்த இதழாசிரியரும் மார்க்சிய சிந்தனையாளருமான சகோதரர் திரு தி.க.சிவசங்கரன் அவர்களுக்கு அனுப்பி, கருத்து கேட்டிருந்தோம். அவர் பதில் கீழே.

தி.க.சி. கருத்து:

★ அன்புமிக்க சகோதரர் அவர்களுக்கு, வணக்கம்.

தங்கள் 3-11-93 கடிதமும், சுவாமி சுந்தரானந்தாவின் 'சிதறுண்ட சோவியத் யூனியன்' என்ற கட்டுரையும், சற்று முன்பு ஒரு மணி அளவில் கிடைத்தன.

கட்டுரை மிகவும் பலவீனமாக உள்ளது. அதைத் தாங்கள் வெளியிட விரும்புவதால், விமர்சிக்க விரும்பவில்லை

சோவியத் யூனியன் ஏன் சிதறியது? இதற்காகத் தனி நூல் ஒன்றே எழுதலாம்; பெரிய கட்டுரையும் எழுதலாம்; என் உடல் நிலை சீராக இல்லாததால் இப்போது அப்பணியில் ஈடுபட இயலவில்லை; வருந்துகிறேன்.

100 கோடிக்கு மேற்பட்ட சீனமும் சில கோடி மக்களைக் கொண்ட வியத்நாமும், வடகொரியாவும், கியூபாவும் சோஷலிச நாடுகள்தாமே? அவை ஏன் சிதையவில்லை? சிதறவில்லை? சிந்திக்க வேண்டும்.

இந்நாடுகள் தமது தேசிய நலன்களையும் வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, விஞ்ஞான சோஷலிசப் பாதையில், மார்க்சிய-லெனினியப் பாதையில் தொடர்ந்து நடைபோடுகின்றன; சோஷலிசத்தின் ஆதாயங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கின்றன.

ஆனால் 1985 கால கட்டத்தில் சோவியத் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியிலும் ஆட்சியிலும் தலைமை வகித்த கோர்ப்சேவ் குழுவினர் அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம், கலாசாரம் முதலிய பல துறைகளில் மார்க்சிய லெனினியப் பாதையிலிருந்து தடம் புரண்டனர்; சோஷலிசப் பாதையைக் கைவிட்டு, முதலாளித்துவப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் தத்துவ ரீதியிலும், நடைமுறையிலும், சமரசம் செய்து கொண்டனர்; அதுமட்டுமின்றிச் சரணாகதியும் அடைந்தனர். சுருங்கச் சொன்னால், வேலியே பயிரை மேய்ந்தது! கயமையும் துரோகமும் வென்றன.

சுமார் 30 கோடி சோவியத் மக்களின் நலன்களைப் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டிய கோர்ப்சேவ் - எல்த்சின் குழுவினர் 'பெரிஸ்த்ரோய்க்கா' (மறுசீரமைப்பு) என்னும் பெயரில், 70 ஆண்டுகளாக லெனின், ஸ்டாலின் கட்டி வளர்த்த சோஷலிசம் என்கிற பொற்குடத்தைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தார்கள். உண்மையில் இவர்கள் கம்யூனிஸ்டுத் தலைமையையும் ஆட்சியையும் நயவஞ்சகமாகக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, சோவியத் ஆட்சியையும் மக்களையும் வீழ்த்திய எதிர்ப்புரட்சியாளர்கள்! ஜூடாஸ்கள்! மீர்ஜாபர்கள்! எட்டப்பர்கள்! மாரீசர்கள்!

கோர்ப்சேவும் எல்த்சினும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களே; இருவரும் முதலாளித்துவத்தின் தீவிர ஆதரவாளர்கள்; இதை நடைமுறை அனுபவம் தெளிவாக்குகிறது.

2 கோடி மக்களைக் கொண்ட சோவியத் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியையும் 28 கோடிக்கு மேற்பட்ட சோவியத் மக்களையும் ஏகாதிபத்திய-முதலாளித்துவ சக்திகளின் கைப்பாவைகளான கோர்ப்சேவ் குழுவினர் ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் திட்டமிட்டுச் சீர்குலைத்தனர்; படுகுழியில் தள்ளினர்; ரீகன் அரசுக்கும், அமெரிக்க அயல்துறைக்

கும், மத்திய உளவுத் துறைக்கும் (சி.ஐ.ஏ), போப்பாண்டவருக்கும் (வாடிகனுக்கும்) இதில் முக்கிய பங்குண்டு. இது நான் சொல்ல வில்லை. அமெரிக்க 'டைம்' சஞ்சிகை அம்பலப்படுத்திய உண்மை. ஆதாரத்துடன் வெளியிட்டுள்ள செய்தி; அவர்களது நீண்ட காலச் சதி வெற்றி பெற்றது!

சந்தைப் பொருளாதாரம் என்ற பெயரில் கோர்ப்சேவ் சும்பல் நயவஞ்சகமாக முதாளித்துவப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தது. 'சமாதானம்' என்ற பெயரில் ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக ஆதிக்க திட்டங்களுக்கு அடிபணிந்தது. 'ஜனநாயகம்' என்ற பெயரில் சோவியத் ஆட்சியையும் நூனியனையும் (ஒன்றியத்தையும்) சிதைத் தது. இதன் விளைவாகச் சோவியத் யூனியன் மட்டுமின்றி ஐரோப் பாவிலுள்ள பிற சோஷலிச நாடுகளும் சிதைந்தன. மக்கள் ஓட் டாண்டியானார்கள். கடந்த மூன்று ஆண்டு வரலாற்று நிகழ்ச்சி கள் இதற்குச் சான்று.

சோஷலிச சமுதாயத்தில் குறைகள் இருந்தால் அவற்றை நீக்க வேண்டும். நாட்டை மேம்படுத்த வேண்டும். மக்களின் வள வாழ் வில் அக்கறை செலுத்த வேண்டும். ஆனால் சோஷலிசத்தின் அடிப்படைகளை ஒருக்காலும் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. ஒரு சோஷலிச நாடு முதலாளித்துவப் பாதைக்குச் செல்லவே கூடாது. இதைச் சீனமும் வியத்நாமும் வடகொரியாவும் கியூபாவும் நன்கு உணர்ந்துள்ளன. இன்று இவையே சோஷலிசத்தின் ஒளி விளக்குகள்.

மிக்க அன்புடன்,
தி.க.சிவசங்கரன்

● கட்டுரை, மனித மனோபாவத்தைத் தர்க்கப்படுத்திப் பார்க்கி றது. கடிதம், மாபெரும் சித்தாந்தம் ஈனன் கை ஞானம் போல சீர் குலைக்கப்பட்டது கண்டு மனங்குமுறி சபிக்கிறது. இவ்விரு தளங் களுக்கிடையிலும் நடந்துள்ள நியாய அநியாயங்கள் பற்றி அறிவ தும் விவாதிப்பதும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

உலகப் பாட்டாளி மக்களின் நம்பிக்கைச் சிகரமாக நிர்மானிக் கப்பட்ட சோவியத் ஒன்றியம் சிதறுண்டு போனது; மனித வர லாற்றை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுதானே தவிர, மீண்டும் கைகூடாத தோல்வியல்ல என்பது உண்மை.

இந்தச் சிதைவுக்கு, உழைக்கும் வர்க்க சித்தாந்திகள் கேள்விக் கப்பாற்பட்ட ஆதிக்க வர்க்கமாக பேதப்பட்டது காரணமா? அதை நிராகரிக்க முனைந்தவர்கள் சுதந்திரம் பேசிக்கொண்டு தங்களை வீற்கத் துணிந்தது காரணமா? அல்லது வேறு காரணங்களா?

இதுபற்றி மேலும் சில கருத்துகளைத் திரட்ட முயல்வோம்.

மனுஷ்யபுத்திரன்

இரத்தம் ஒழுகிய பிம்பங்கள்

போகச் சொல்லுங்கள்
அவனை;

என்னைப்போல் இருக்கும்
ஒருவனை.

அச்சுறுத்துகிறான்;
கடும் அதிர்ச்சிக்கு
ஆளாக்குகிறான்.
ஒரு பொறியாக
சிக்கவைக்கிறான்.

என்னைப்போல இருப்பவனை
கண்காணாமல் இழுத்துச் சென்றிருங்கள்.

எல்லாவற்றையும்
சற்று மறந்திருக்க விரும்புகிறேன்.

எனக்குரியது எனக்குரியதாக மட்டும்
இருக்கும் வரை
இருக்கலாம்
எப்படி வேண்டுமானாலும்.

நான் அடைந்த
அதே பரிசுகளுடன்
இன்னொருவனும் வந்து நிற்கையில்
மனமுடைந்து அழுகிறேன்.

என்னுடைய
அதே குறைகளுடன்
எவனோ
என் அருகில் வந்தமர்ந்தால்
இந்த ரயிலிலிருந்து

சூதிப்பதைத் தவிர
வேறு வழியில்லை.

அவனைத் தவிர்க்க விரும்புகிறேன்.
அவன் செத்துப்போய்விட
வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

தெரிந்தும்
நானந்த பாவத்தை நினைக்கிறேன்.

என் மறைவிடங்களை
அவன் கண்டுபிடித்து விடுகிறான்.

எல்லா பாதுகாப்புகளையும் நீக்கி
சமாதானங்கள் பலிக்காத
சமவெளியில் நிறுத்துகிறான்.

“நீ யார்?”
என்ற கேள்விக்கு
பதில் தெரியாத வரைதான்
இந்தக் காற்று
காற்றாக இருக்கும்.

நான் எப்போதும்
கண்ணாடிகளை எதிர்த்தே
புரட்சி செய்கிறேன்.

உடைக்க வேண்டும்
கண்ணாடிகளை
பாறைகளில் மோதித்
தூள் தூளாகும்படி.

அவை
சுண்ணாம்பிலும் மணலிலும்
செய்யப்பட்டிருந்தால் என்ன!
குருதியாலும், தசையாலும்
செய்யப்பட்டிருந்தால்தான் என்ன!

தொலைந்து போனவர்கள்

தி. கமலி

“ஏங்க, நல்லாயிருக்கீங்களா?”

கண்ணென்ற பரிச்சயமான ஆண் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிடத் திரும்பினேன்.

“நீங்க...?”

“ஷா நவாஸ். ஐ. ஏ. எஸ். கோச்சிங் இன்ஸ்டிடியூட்டிலே லைப்ரரி இன்சார்ஜ். ஞாபகம் வரலே?”

“ம்... வருது. நீங்க இங்கே எப்படி? ஆளே மாறிப் போயிட்டீங்களே.”

ஷா நவாஸ் மாறித்தான் போயிருந்தான். ‘பொல்’ லென்று தலை பரவலாக நரைத்து விட்டிருந்தது. ஆள் இளைத்து, கையும் காலும் குச்சி குச்சியாய், மோவாய் எலும்பு நீண்டு உற்சாகமற்றுத் தெரிந்தான்.

“அதையேன் கேக்கிறீங்க! நீங்க ஸ்டூடென்டா இருந்து படிக்கறபோது, 81ன்னு நினைக்கிறேன். ஆம் ஐ கரெக்ட்? பிரின்சிபலா ஷெரீப் இருந்தார். அவருக்கப்புறம் வெங்கடேசன் வந்தார். அவருக்கு ஏனோ என்னக்கண்டா கட்டோட பிடிக் கலே. இங்கேருந்து உன்னைத் தூக்கிட்டுத்தான் அடுத்த வேலைனுட்டு டிரான்ஸ்ஃபர் பண்ணிட்டார். இங்கே சேப்பாக்கிலே எழிலகத்துலதான் ஜூனியர் அசிஸ்டென்டா இருக்கேன்,” என்றான் சோகமாக.

இன்ஸ்டிடியூட்டில் ஆபீஸ்

வேலையும் பார்த்துக் கொண்டு தினமும் மூன்று மணி நேரம் லைப்ரரியையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். நுனி நாக்கில் இங்கிலீஷ் பேசுவதும், மாடர்ன் விட்டரரி டிரெண்டென்று விமரிசிப்பதும், எப்போதும் கையில் புத்தகத்தை வைத்துப் படித்துக் கொண்டேயிருப்பதும், லைப்ரரியுள் சென்றால் முகம் சுளிக்காமல் புத்தகத்தை எடுத்துத் தருவதும், ‘நோ ப்ராப்ளம்’ என்று தன் பெயரில் போட்டு கூடுதல் புத்தகங்களை எடுத்துத் தருவதும், படிக்கும் மாணவ மாணவியரிடையே ஒரு கூடுதல் மரியாதையைப் பெற்றுத் தந்திருந்தது.

“அங்கே வேலை பாக்கறப்போ கலகலப்பா இருப்பீங்க. இப்போ டல்லாத் தெரியறீங்களே. வேலை கூடுதலா இங்கே?” என்றேன் கனிவுடன்.

“இங்கே ஒரே பைல் கட்டுங்க. செகண்ட் லாங்வேஜா தமிழ் பழெடுத்து படிக்காம போயிட்டேன். இப்போ ஒரே பேஜாரு-எல்லா கரஸ்பாண்டென்சும் தமிழில்தான் வருது. நெருடலா இருக்கு. விஷயம் சட்டெனப்புரி பட மாட்டேங்குது. கூட்டிக் கூட்டிப் படிச்சு, இங்கிலீஷ்ல எழுதி, அப்புறம் அதைத் தமிழ்ப் படுத்தி, நாளு வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கு. தமிழ்லதான் எழுதணும்னு எங்க செக்ஷன் ஆபீசர் ஒரே கண்டிஷன். நிறைய மெமோவும் வாங்கியாச்சு,” என்றவன்,

“என்னை வுடுங்க! நீங்க எங்கே இருக்கீங்க? என்ன பண்ணீங்க? ஐ. ஏ. எஸ். பரீட்சைல் ப்ரிஸிமினரி, மெயினெல்லாம் பாஸ்பண்ணி இன்டர்வியூவரைக்கும் போனீங்கன்னு கேள்விப்பட்டேன். அதுக்கப்புறம் ஒன்னுமே தெரியலே,” என்றான்.

“இன்டர்வியூவுக்கு அப்புறம் கொஞ்ச மார்க் வித்தியாசத்துல போஸ்டிங் போயிட்டுது. அப்புறம் எம். எஸ்.ஸி. கெம்ஸ்ட்ரியை வச்சுகிட்டு பாத்திமாவுல லெக்சரரா இருக்கேன். தலையெழுத்துன்னா தாண்டி வரமுடியுமா?” என்ற நான், “உங்க ஊர்ல எல்லோரும் செளக்கியந்தானே?” என்று பேச்சை மாற்றினேன்.

“சின்ன வயசுலயே அப்பா செத்துட்டாரு. அம்மாதான் வளத்து ஆளாக்கினாங்க. தம்பிங்க ரெண்டு பேரும் அடிமக்கா இருந்தானுங்க. ‘நவாச படிக்கிறானே, அவன் நாளைக்கு நல்லா இருக்கப் போறான். நீங்க ரெண்டு பேரும் உருப்படுவீங்களா’ன்னு சின்ன வயசுல அம்மாதிட்டிகிட்டே இருப்பாங்க. இப்ப அவனுங்க சலுதியிலே ஒருத்தனும் துபாய்லே ஒருத்தனும் போய் பத்து வருஷம் இருந்தானுங்க. திரும்பி வந்து அய்யம் பேட்டையில் ஆளுக்கொரு பங்களா கட்டிக்கிட்டு, கல்யாணம் பண்ணி, பிள்ளை குட்டிகளோட வசதியாயிருக்கானுங்க. ஊருக்குப் போனா இளக்காறமா பாக்கறானுங்க. மதிக்கறதில்லே. ஆமாம், உங்களுக்குக் கல்யாணமாயிட்டுதா?”

“ம்... ஆயிட்டுது... எங்க ஜாதில நெறய படிச்ச மாப்பிள்ளையெல்லாம் லேசுல கிடைக்காது. என் வீட்டுக்காரர் ஒரு பட்டதாரி. ஆனா, எலிமெண்டரி ஸ்கூல் வாத்தியாரா வேலை பாக்கறார். ரெண்டு பிள்ளைங்க. வேலை பாத்துக்கிட்டே எம். பில் படிக்க அப்ளிக்கேஷன் குடுக்க கோட்டைக்கு வந்தேன். கல்வித்துறையிலே குடுத்துட்டேன். எங்க காலேஜிலேர்ந்து அனுப்பின உதவித்தொகை அப்ளிக்கேஷன்ஸ்ல ஏதோ வளக்கம் கேட்டு இங்கேர்ந்து கடிதம் வந்தது.

வரும்போது அதையும் பாத்துட்டு வந்துடுங்கன்னு ஆபீஸ்ல கேட்டிருந்தாங்க. அதான் கேக்கலாம்னுட்டு எழிலகம் வந்தேன். முடிஞ்சுட்டுது. ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதான். ஆமாம்... உங்களோட மனைவி, பிள்ளைங்க பத்தி ஒன்னும் சொல்லவே இல்லையே?”

“நீங்க ஒன்னு! குமஸ்தா உத்தியோகம் பாத்து நான்வாங்கற சம்பளம் எக்குத்தான் சரியாயிருக்கும். திருவல்லிக்கேணில மான்ஷன்ல தங்கியிருக்கேன். அதுக்கு ஐதூறு ரூபா போயிடும். மத்தியான சாப்பாடு ஆபீஸ் கேன்டினல், காலையும் ராத்திரியும் ஹோட்டல்ல. ஞாயிற்றுக் கிழமை மிலிட்டரி ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டு, மாதம் ரெண்டு புதுப்படம் பாத்து, மூனு மாசத்துக்கு ஒரு ரேமண்ட்ஸ் பாண்டும் ஸ்பன் பாலிஸ்டர் சட்டையும் வாங்கத்தான் பணம் போதும். இதுல கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு ஒண்டுக் குடித்தனம் சரிவராது. ஃப்லாட்டுலே வீடு பாத்தா வாடகை குடுக்கவே வருமானம் போதாது. இதில வயிற்றுப் பாட்டுக்கு என்ன செய்யறது? கல்யாணமாவது ஒன்னாவது. சொச்ச நாளையும் இப்படியே ஒட்டிட்டு போய்ச் சேர வேண்டியதுதான்,” என்றான்.

“உங்களுக்குத்தான் ஆங்கில இலக்கியத்துல ஆர்வமிருந்ததே. மேல படிக்க வேண்டியதுதானே!” என்றேன்.

“ஆமாங்க... டிகிரி முடியற வருஷம் எல்லாரும் எழுதறானுங்களேன்னு சர்வீஸ் கமிஷன் எழுதினேன். முடிக்கவும் இந்த வேலை கெடைக்கவும் சரியா இருந்தது. உடனே வேலை கிடைச்சது பெருமையாக் கூட

இருந்தது. இன்ஸ்டிடியூட்டிலே வேலை பார்த்த வரைக்கும் சந்தோஷமா இருந்ததுல ஒன்னுமே தோனலே. இங்கே வந்ததும் எதுவும் பிடிக்கல. படிக்க புத்தகமும் இல்லை. அப்பப்ப இங்கே ஹிக்கின்பாதம்ஸ்ல வாங்கிப் படிக்கிறேன்னாலும் முன்ன மாதிரி இல்லை. 'இண்டு' படிக்கறதோட சரி. அந்த சமயத்துல எனக்கு இந்த வேலை மட்டும் கிடைக்காம இருந்துதுன்னா ஏம்.ஏ., பி. எச். டி.ன்னு போயிருந்திருப்பேன். என்ன செய்யறதுங்க. ம்... உங்களை எதிர்பாராத விதமா சந்திச்சதுல ரொம்ப சந்தோஷங்க.'"

கை கூப்பியவனுக்கு பதிலுக்கு கை கூப்பினேன்.

பஸ் வந்தது.

எக்மோர் பஸ்ஸில் நானும் திருவல்லிக்கேணி பஸ்ஸில் அவனுமாகப் பிரிந்தோம். இங்கிலாந்து கணிதத் துறை பேராசிரியரின் நட்பு கிடைத்ததால் துறை முகத்து குமாஸ்தா ராமானுஜம் 'உலக மேதை ராமானுஜ' மானார். இல்லாவிட்டால் அவரும் குமாஸ்தா உத்தியோகத்தில் தொலைந்துதான் போயிருப்பாரோ என்னவோ.

என்னையும்றியாமல் பெருமூச்சு வந்தது. வருத்தமாக இருந்தது. ஷா நவாஸ்-க்காக வா? என் நிலைமைக்காக வா? அல்லது எங்களைப் போன்று வாழ்க்கையைத் தொலைத்தவர்களுக்காக வா?

எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ●

மரம்

வந்து போவது வரை நிற்காதவர் யாருண்டு இந்த மர நிழலில்!

உனது வீடும்
எனது வீடும்
ஆனது இந்த
மரத்தின் கிளைகளில்.

விழிகளில் கனவோடும்
வியர்க்கும் உணர்வோடும்
பேசிக் கழித்தது
இதன் அடியில்.

நமக்கான
மகிழ்ச்சியின் பாடல்களை
பாடிக் கேட்டதும்
இம் மரத்தின் குயிலுடையது.

கோடையும் குளிரும்,
வாழ்வும் தாழ்வும்
மரத்தின் மூலம்.

வருவதும்
மரத்திலிருந்து;
போவதும்
மரத்திலிருந்து;
மரம் வாழ்க்கை.

நமக்கான மரங்கள்
நிறைய உண்டு.
கிளைகளும் வேர்களும்
அவரவர்க்கேற்றபடி
விரிந்திருக்கும்;
சுருங்கியிருக்கும்.

படைத்தவன் கிடைத்தான்

சித்தூர் எஸ். முருகேசன்

நான் மொடாக் குடியனோ ட்ரக் அடிக்கோ, பைத்தியமோ கிடையாது. இதை ஏன் முன் கூட்டியே சொல்கிறேன் என்றால் நான் சொல்லப் போகும் விஷயம் அப்படி. நேற்று இரவு மொட்டைமாடியில்கவிதைக்காய் முக்கிக் கொண்டிருந்த நேரம், விட்டலாச்சார்யா படம் மாதிரி ஒரு காளைமாடு ஸ்லோ மோஷனில் வானில் மிதந்து வந்தது. அதன் மேல் ஒரு ஆசாமி. ஷாம்பு பார்த்து யுகங்களாகிப் போன தலை முடியும் ஏதோ கின்னஸ் ரிகார்டுக்கு மாதிரி கழுத்தில் பாம்புமாய் வந்திறங்கினான்.

பட்டென்று விளக்கெரிந்தது.

அட! மிஸ்டர் கயிலாத்தான்.

“என்னடா யுவனே! காட்டைக் கொண்டு தயாரித்த காகிதத்தைக் கவிதையால் கறையாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாயா?”

“சார், நானாச்சும் காகிதத்தைத்தான் கறை பண்ணேன். ரீசைக்கிளிங்ல இது ஒரு அட்டைப் பெட்டியாவாச்சும் மாறும். ஆனா, ஜனங்க வானத்தை, காத்தை, தண்ணியை, சரித்திரத்தை, எதிர் காலத்தை, எல்லாத்தையும் கறையாக்கிட்டாங்களே. இதையெல்லாம் நீங்க கண்டுக்கறதேயில்லையா?”

“நீயும் ஒரு படைப்பாளி தானே. நீ ஒரு அருமையான கதையை எழுதறே. அதை ஒரு ஆசாமி சினிமாவா எடுக்கிறேன்னுட்டு வாங்கிட்டுப் போறான். அந்தக் கதையை கந்தல் பண்ணிர்றானு வை. உன்னால என்ன பண்ண முடியும்?”

“மூலைல உக்காந்துகிட்டு அழுத்தான் முடியும்.”

“நானும் அதைத்தான் செய்யறேன்.”

“அப்ப நீங்க என்ன சொல்றீங்கன்னா... ‘மூலக்கதைதான் என்னுது. திரைக்கதை உங்களுதுதான்’ அப்படின்றிங்க?”

“ஆமாம்”

“சார்! எங்க ஜனங்களுக்கு உங்க உலகத்து ஆசாமிங்கன்னா யொம்ப பிடிக்கும் சார். அப்படியே பின்பற்றிர்றாங்க.”

“அப்படியா! கொஞ்சம் விவரமா சொல்லு.”

“உங்க ப்ரதர் இன்லா ஒருத்தர் குபேரன் கிட்ட கடன் வாங்கிட்டு வட்டிய மட்டும் கட்டிக்கிட்டிருக்காராமே! அதே ஸ்டைல்தான் எங்க தேசத் தலைவர்களோடதும். என்ன ஒரு வித்யாசம்னா அவர் வட்டி கட்டறாரு. இவங்க வட்டிக்கு வட்டி கட்டவே வட்டிக்கு கடன் வாங்கறாங்க.”

“அடப் பாவிங்களா!”

“பார்த்து சார்... அவதூறு வழக்கு போட்டுறப் போறாங்க.”

“என் மேலயா? நீ வேற. என்னை யாரு என்ன செய்துற முடியும்? இருந்தாலும் பணப் பிரச்சினையெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லாத ஒன்னு. ஏன்னா அதைப் படைச்சது நீங்க.”

“அப்ப மனுசனைப் பத்தி பேசச் சொல்றீங்க?”

“யெஸ்.”

“உருவப்படி பார்த்தா எல் லாருமே மனுஷங்கதான் சார். உண்மையாப் பார்த்தாதான் தகராறு.”

“என்னப்பா அப்படி சொல் லிட்ட? எல்லாருமேவா இப்படி? என் பக்தர்களும் இருக்காங்க இல்லையா?”

“பக்தர்களா? வயித்தெரிச் சலைக் கிளப்பாதீங்க சார். இருந்து தொலைச்சுட்டா என்ன பன்றதுன்னு லஞ்சம் கொடுத்து சரிக்கட்டப் பார்க்கிறவனுங்க ஒரு ஜாதி. இமேஜுக்காக கெட் டப் மெயின்ட்டெய்ன் பன்றவ னுங்க ஒரு ஜாதி. பக்தியிருந் தும் தெளிவில்லாம காவி கட் டின கஸ்மாலங்க பிடில மாட்டிக் கிட்டிருக்கிறவங்க ஒரு ஜாதி. மனுஷனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அமைப்புகளோட குளறுபடிகள் காரணமாவே எல்லாத்துக்கும் மேலே ஒரு சக்தியிருக்குப்பானு நம்பற என் போன்றவங்க ஒரு ஜாதி.”

“நீ சொன்னவை எல்லாமே புரிஞ்சது. கடைசியா சொன்ன துதான் சரியா புரியலை.”

“சார்! பஸ்ல ஏறி உக்காற் றம். அது நேரா ஊர் போய்ச் சேருங்கற நம்பிக்கை இருந்தா, உங்களை நினைக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. அது அப் பப்ப... தண்ணி குடிக்க உஸேன் சாகருக்குப் போகுதுங்கறப்ப எதையாவது ஒரு இழவை நம்பித் தானே ஆகணும்.”

“இப்ப என்னை என்ன தான் பண்ணச் சொல்றே நீ?”

“ஜெயகாந்தன் கணக்கா

நீங்களே ஸ்க்ரீன்ப்ளே, வசனம் எழுதி டைரக்ட் பண்ணிருங்க.”

“அப்ப மறுபடி பிறக்கச் சொல்றே?”

“நான் அப்படிச் சொன் னேனா? உங்க அவதார நோக் கம் நிச்சயம் நிறைவேறாது. செமை வச தியான குடும்பத் துல பிறந்திங்கன்னு வையுங்க. இன்கம்டாக்ஸ் ரெயிடைக் காட் டியே ஏதோ ஒரு கட்சில சேர்த் துக்கிருவானுங்க. ஏழைக் குடும் பத்துல பிறந்திங்கன்னு வைங்க. இலவச வேட்டி, சேலை கொடுத்தே வாயை அடைச்சிடு வானுங்க. நடுத்தர குடும்பத் துல பிறந்திங்கன்னு வைங்க. விடிகார்த்தால நியூஸ் பேப்பரை எடுத்து வச்சிக்கிட்டு படிச்சிட்டு, அட! கஷ்மீர்ல ரெண்டு, பஞ் சாப்ல ரெண்டு, தமிழ்நாட்டுல ரெண்டு பேரு செத்திருக்கான். அவ்வளவுதான். மத்தபடி நாடு சுபிட்சமாத்தான் இருக்குதுன்னு T A, D A வையோ, பாஸ் புக் பே லன்ஸையோ கணக்குப் போட ஆரம்பிச்சுடுவிங்க...”

“நான் எப்படியும் பிறந்தே ஆகணுமே.”

“உங்க தலைல அப்படி எழு தியிருந்தா யார் என்ன செய்ய முடியும்? அவதாரச் செய்தியை ரகசியமாவே வைங்க. இல்லாட்டி நாடாறாம்பள்ளில நாலு கையோட ஒரு குழந்தை பிறந்தது, முளபா கல்ல மூணு கண்ணோட ஒரு குழந்தை பிறந்ததுன்னு ஃபிலிம் காட்டி ஏய்க்க ஆரம்பிச்சிடுவா னுங்க.”

சொல்லி முடித்துவிட்டுப் பார்த்தால் காளையையும் கா ணோம்... கைலாயத்தையும் கா ணோம்.

மனிதனுக்குப் பயப்படாத தெய்வம் இருக்க முடியுமா? ●

'ரிஷி'

சங்கராபதி . நாடு

கோனார்களுக்கு

பொருளதிகாரமேறிப் புறப்பட்ட
அம்மணக் 'கோ'

பறவைப் பரிபாஷைக்குப்
பதவுரையாக்க
விரியத் திறந்தான் வெறுங்காதை.

நிரம்பியது புரியாமை.

பெருங்கோபத்துடன் அண்ணாந்து
வில்லிமுக்க,

உறுகாயமேதுமின்றிப்
பறந்தது புள் உயருயரே.

'போகட்டும்—
பறவை பேசுமோ?' என்றான்.

பரிவாரங்கள் 'அதானே!' போட

'பேசாதது பாடுமோ?' என்றான்.

பின்னும்

படை தலையாட,

புரையோடும் வெறியில்

பார்வை மீறிய பறவையே

பொய்யெனப் பகர்ந்தவனைப்

பாராமல் வெளிபரவித் திரியும்

களிபறவைக்குக்

கண்டம் காணிநிலம்!

கேங்கூலி

இரா. நடராசன்

நாங்கள் அப்போது தாந்தோன்றிமலையில் ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியேறியிருந்தோம். மலையென்றதும் பாடப்படுத்தத்தில் வருவதைப் போல ஏதோ குளுகுளு பிரதேசமென நினைத்திருந்தோம் நானும் என் தம்பியும். ஏராளமான வீட்டு சாமான்களையும் எனது தம்பியதுமான சைக்கிள்களையும் லாரியில் ஏற்றி வந்திருந்தார்கள். லாரியுடன் அப்பா போனார். அவரோடு போக வேண்டுமென அடம்பிடித்த தம்பியையும் கூட்டிக்கொண்டு இரவு வண்டியில் என்னோடு வந்து சேர்ந்திருந்தான் அம்மா. குதிரை வண்டி வைத்துக்கொண்டு வீட்டைத் தேடிய போதும் இருட்டாகவே இருந்தது. 'மலையல்ல. சிறிய குன்று தான்' என அம்மா சொன்னாள். வயது தெரியாது. மூன்றாவது போக இருந்தேன் நான்.

புதிய அலுவலகத்திற்கு அப்பா விரைந்து கொண்டிருந்த அடுத்த நாள் காலையில், அவன் வந்து சேர்ந்தான். கேங்கூலி. அப்பா அவன் பெயர் கேட்கவில்லை. வாட்சுமேன் என்றான் அம்மா. வீட்டை ஒழுங்கு செய்ய, சாமான்களை அதனதன் இடத்தில் வைத்து அம்மாவிற்கு உதவ வந்திருந்தான். மின் விசிறிகளைப் பொருத்தவும் விளக்குகளை சுவரில் மாட்டவும் மின் ஊழியனுக்கு அவன் உதவியாக இருப்பான் எனக் கூறிவிட்டு அப்பா அலுவலகம் போய்விட்டார்.

தம்பிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

திடீரென வெறிச் சோடிப்போன மரம் போல காணப்பட்டான். உழைப்பில் அவன் முறுக்கேறிய புஜங்களுடன் கிழதேட்டிப்போயிருந்தான். சாம்பல் நிறத்தில் தாடி இருந்தது கோரை கோரை கோரையாக. முகத்தை முதிர்ச்சி அப்பியிருந்தது. போலீஸ்காரர்கள் உயர் அதிகாரியின் குரலுக்காக காத்திருப்பது போல அம்மாவின் உத்தரவுகளுக்காக வாசற்கடையில் காத்துக் கிடந்தான். நீதிபதியின் வாயைக் கூண்டுக் கைதி பார்க்கிறது மாதிரி அம்மாவை அவன் எங்கனோடு பேசுகையில் பார்த்தான். முண்டாசு கட்டியிருந்தான். எங்கள் வீடு முழுதும் பீடி வாடையை நிறைத்தபடி அவன் நின்றான்.

எங்கும் மூட்டைகளே தென்பட்டன. இத்தனை சாமான்கள் எங்கள் வீட்டில் இருந்தனவா! மழையில்லாது போயிற்று. இல்லையேல் லாரிக்கு கஷ்டம். எங்களுக்கு நஷ்டம். எங்களுக்கு என்றால் அப்பாவுக்கு. பெருத்த நஷ்டமல்லவா? ஆனால் அவ்விதம் நடந்துவிடவில்லை. "அந்த மரத்தடியில் உட்காருங்க வாட்சுமேன். கூப்பிடறேன்," என்ற அம்மா சமையலறைப் பக்கமாய் போனதும் கூட அவன் உட்காரவில்லை. இரும்புப் பெட்டிகளை தனியே அடுக்கினான். சாமான் மூட்டைகளையும் இனங்கண்டு பிரித்து அடுக்கும் வேலையில் இருந்தான். அப்பாவின் புத்தக மூட்டைகளைப் பிரித்தான்.

பிறகு மடியிலிருந்து சுறுக்குப் பையை எடுத்து வரித்தபடி என்னைப்பார்த்து சிரித்தான். கருத்து, கறை படிந்த பற்கள். முகத்தில் பல திக்குகளில் சுறுங்கி, சிறுத்த, குழிந்த சதையில் வெளுத்த தாடியுடன் அவன் சிரித்தான். முண்டாசைத் தலையில் இருந்து அவிழ்த்து தரை

மேல் போட்டு குத்துக் காலிட் டான். புகையிலையைக் கையில் தேய்த்து வாயில் போட்டு குதப்பத் தொடங்கினான். நான் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். எது என்னை பார்க்க வைத்ததென அறியாது சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த வீடு ஒரு சிறு காம்பு வுண்டுக்குள் அமைந்திருந்தது. அடுத்ததேதாற் போல ஒரே மாதிரியாக ஏழெட்டு வீடுகள். அவற்றையடுத்தது அப்பாவின் அலுவலகம். அந்த நாட்களில் எங்கள் தந்தை வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வந்தார். புதிய வட்டாரங்களுக்கு அடிக்கடி மாற்றப்படுகிற நாடோடி பிழைப்பு அவருடையது. அலுவலர் குடியிருப்புகளில் எங்களுக்கு வீடுகள் ஒதுக்கப் பட்டு வந்தன. எல்லா ஊர்களிலும் கிட்டத்தட்ட ஒரே மாதிரி வீடுகள்.

அலுவலர் குடியிருப்புகள் மரங்களோடு வளர்ந்தவை. வேப்ப மரங்களைவிட நிழல் பெருத்து காணப்படும். அடர்த்திக்குக் கீழே அவை எண்களிடப்பட்ட வையாகும். அரசமரத்தடியோடு அந்தக் குடியிருப்பு முடிகிறது. அந்த இடத்தில் காக்கைகள் குருவிகள் எச்சமிட, திருட்டு விநாயகர் சிலையின் காவலில் ஒரு மேடை இருந்தது. எங்கள் புதிய வீட்டிலிருந்து பார்க்க அது அழகிய வனம் போல காட்சியளித்தது. பல்லாண்டு கால மரம் அந்த அரசமரம். புதிய வாசனை வீசிற்று. ஒவ்வொரு ஊரும் ஒவ்வொரு மணத்தோடு கூடியதாக இருக்கின்றது. இதையெல்லாம் கண்ணுற்ற என்னைக் கண்ணுற்றபடி கிழவன் வெத்திலை சீவல் போட்டு முடித்தான்.

“அய்யாவுக்கு எடம் எப் படியுங்க? பிடிச்சிருக்குங்களா?”

எனக்குத் தெரிந்து அப் படியொரு குரல் அப்போதுதான் என் காதில் விழுகிறது. புறாக்கள் துணை தேடி உறுமுவது போன்றது அவன் குரல். சற்று தன்னிரக்கத்தோடும் தலை சாய்த்தபடி மிகுந்த மரியாதையோடும் என்னிடமிருந்து பதிலுக்காக காத்திருக்கத் தொடங்கினான். அம்மா என்னை உள்ளே அழைத்தாள். யாரும் புதியவர்களிடம் நான் பேசுவதை அவள் விரும்புவதேயில்லை. இது எனக்குச் சற்றும் பிடிக்காதது.

உள்ளே போவதற்கு திரும்பிக் கொண்டே நான் கேட்டேன். அவனைப் பற்றி நான் அறிந்து கொள்ள விரும்பினேன். “உன் பேர் என்ன தாத்தா?” என்றேன். தாத்தா என்றதில் மீண்டும் பற்களைக் காட்டினான். முரட்டுத்தாயைத் தடவிக் கொண்டே கொஞ்சம் பெருமைப் படுபவன் போலாகி எழுந்து நின்றான். பிறகு சொன்னான். வரவழைத்துக் கொண்ட போலித்தனத்துடன் என்னைச் சிரிக்க வைத்தபடி அவன் சொன்னான். “எம் பேரு பாவாடைங்க.” எனக்குச் சிரிப்பு கொல்லென வெடித்தது. அந்த பெயரில் சிரிக்க நிறைய இருப்பது போல நான் சிரித்தேன். அவனும் அசடு போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒரு பாவனையாக சத்தமின்றி சிரிக்கிறான். இப்படியெல்லாம்கூட பேர்வைக்கக் கூடுமோவென எனக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது.

அம்மாவிடம் சொல்ல ஓடினேன். என் அரிய கண்டுபிடிப்பு அவளுக்கு சிரிப்பு வரவழைக்கவில்லை. அதற்குரிய அறிகுறியே அங்கு இல்லை. மறுபடி சொன்னேன். பிறகு மறுபடி மறுபடி. அவள் சிரிப்பதா

யில்லை. என்னை சட்டென ஒரு எரிச்சலோடு அவள் பார்த்தாள். தேவையான கடுமை அந்தப் பார்வையில் இருந்தது. ஆனால் சிரிக்கிறேன். எனக்கு ஏதோ ஆகிவிட்டது மாதிரி, வயிறு கிழிய வாய் விட்டு அத்தனை பரிகாசத்தோடு ஏன் சிரித்தேன்? அந்தப் பெயரில் ஏதோ இருந்திருக்க வேண்டும். பைத்தியம்.

குளிக்கிறேன். 'பாவாடை பாவாடை' என எனக்குள் கூறிக்கொண்டே குளிக்கிறேன். புதிய குளியலறை என்பதால் வேடிக்கை பார்க்க நிறைய விஷயங்கள். சன்னல் கதவுகளற்றது. மேலே மின் விளக்குக்கான கொப்பி இருந்தது. பல்பு இல்லை. எங்களுக்கு முன்னால் அவ்வீட்டில் இருந்தவர்கள் கழட்டிக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்.

சிமிண்டில் தொடடியொன்றும் காணப்படுகிறது. புதிதாக வெள்ளை அடிக்கப் பட்டிருந்த படியால் (நாங்கள் வருகிறோமென அப்பா ஏற்பாடு அது.) தரையெங்கும் திப்பிதிப்பியாக சுண்ணாம்பு சிந்தப்பட்டிருந்தது. இதையெல்லாம் பார்த்தபடி குளித்தேன்.

வெளியே போன போது அரிசி மூட்டைகளை கிழவன் தூக்கிக் கொண்டுவந்து, சமையலறை பரணுக்குக் கீழே வைத்துக் கொண்டிருந்தான். சட்டையைக் கழட்டி தலையில் சிம்மாடு கட்டியிருந்தான். எங்களிடம் அப்போது ஏழெட்டு மூட்டைகள் அரிசி இருந்தது. ஊரிலிருந்து தாத்தா அனுப்பியது. அந்த மூட்டைகளை அசைக்கக் கூட முடியாது. எனவே எனக்கு சற்று ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. மூட்டைகளை அவன் முதுகில் தூக்கிச் சென்றபோது கழுத்து நரம்புகள் முட்டிக் கொண்டிருந்தன.

எட்டெடுத்து வைத்த கால்கள் சற்று நடுங்குவதையும் பார்த்த போது எனக்கு பயமாக இருந்தது. பின் அந்த மூட்டைகளை பரண் மீது வரிசைப்படுத்துமாறு அம்மா அவனுக்கு உத்தரவு போட்டாள். ஏணியை எங்கிருந்தோ வாங்கிக் கொண்டு வரப்போனான். அவன் வெளியேறிய போது அம்மா தானாகவே பேசிக் கொண்டாள். ஆனால் அது என் காதில் விழுமாறு பார்த்துக் கொண்டாள். "இப்படி தள்ளாடுது கிழம். தண்ணிகண்ணி அடிச்சிருக்குமோ?" என்றான்.

அம்மா கூறுகிறாள். அவன் தண்ணி அடித்துள்ளான். எனக்கு அளவற்ற ஆர்வம் பிடுங்கித் தின்றது. இதுவரையில் தண்ணி அடித்தவனை நேரில் பார்த்ததில்லை நான். இது தான் முதன் முறையாக பார்க்கிறேன். தண்ணியடித்தவன் இப்படித்தான் இருப்பானா என எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டேன். கிழவன் தண்ணியடித்தவன். பாவாடை தாத்தா தண்ணியடித்தவன். இது எனக்கு விநோதமாக இருந்தது. தண்ணி அடித்தவனை பேர் கேட்டேன். பேசியுள்ளேன். தண்ணி அடித்தவன் என்னைப் பார்த்து புன்னகைக்கிறான். என் வாழ்நாளில் இனி எல்லா சக பையன்களிடமும் கூறிட ஒரு செயற்கரிய செயலை சாதித்துள்ளேன். அவன் தண்ணி அடித்தவன்.

கிழவன் மூட்டையை முதுகில் தாங்கி சமயற்கட்டு மேடை மேல் முதலில் வைத்தான். பிறகு தலையைக் கொடுத்து தூக்கிக் கொண்டான். கால்கள் முன்னும் பின்னும் நடுங்கின. அம்மா ஒரு நொடி பயந்துதான் போனாள். சமாளித்துக் கொண்டு ஏணியில் ஏறத் தொடங்கினான். ஒவ்வொரு படியாக மிக மெதுவாக

அவன் ஏறியபோது அம்மா தள்ளி வந்துவிட்டாள். என்னை யும் போகவிடவில்லை. துணைக்கு ஆள் இல்லாமல், அவனால் இவற்றை செய்ய முடிந்தது. ஒவ்வொரு மூட்டையாக முதலில் மேடை, மேடையிலிருந்து தலை, தலையிலிருந்து ஏணி, ஏணியிலிருந்து பரண் என இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் எது செய்தாலும் வேடிக்கை பார்க்க வேண்டியிருந்தது எனக்கு. மிக சுவாரசியமாக தண்ணி அடித்தவன் எதையும் செய்தான். சாமான் மூட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். தையல்களைப் பிரித்தான். அவைகளிலிருந்து அவன் வெளியே எடுத்துப் போட்டவைகளை எடுத்து அம்மா அடுக்கத் தொடங்கினாள். சில சாமான்களை அவன் அதிசயமாக பார்த்தான். சிலவற்றை அவன் பார்த்ததேயில்லை போலும். சில சாமான்கள் நசுங்கிப் போயிருந்தன என்பதால் அவன் அளவற்ற வருத்தம் வெளியிட்டான். லாரிக் காரனை காரசார்மாகத் திட்டினான். எப்படியும் ஒடுக்கு எடுக்க முடியாதபடி நசுங்கிப் போன பாத்திரங்களை துக்கத்தோடு எடுத்தான். ஒரு மரணத்திற்காக இரக்கப்படுவது போலிருந்தான். அம்மாவுக்காக வேண்டி அவன் அப்படி செய்தான். அம்மாவோ அவன் மேல் கண்ணாறவியான வாடை வருகிறதென்றாள்.

நிலைக் கண்ணாடி மாட்டுவதற்காக சுவரில் ஆணி அடித்தான். ஆணிகள் வளைந்தன. ஜம்பர் வைத்து, துளையிட்டான். ஒரிருமுறை கையில் பட்டுக் கொண்டான். சுத்தியலை ஒங்கும் போதெல்லாம் சத்தமாக முனகி, மூச்சுகள் விட்டதை நான் பார்த்தேன். நிலைக் கண்ணாடியை மாட்டும் போது

அதில் அவன் முகம் பார்த்துக் கொண்டானா, இல்லையா? தண்ணியடித்தவன் முகம் பார்த்துக் கொள்வானா? அதை அறியமுடியவில்லை. அம்மிக்கல்லையும் மாவுக் கல்லையும் தூக்கி வந்து அம்மா கூறிய இடத்தில் துவைக்கும் கல்லருகே சுவரோரமாக கொல்லையில் வைத்து அவன் நிமிர்ந்த போது மின் ஊழியன் வந்து சேர்ந்தான்.

இன்னமும் அளவற்ற வேலைகள் பாக்கியிருந்தன. அவர்கள் இருவருமாக வேலை செய்தார்கள். “புத்தி கெட்ட கெளடு” என்றான் மின் ஊழியன். மின் விசிறியின் பட்டைகளை தண்ணீரில் துடைத்துக் கழுவி வைக்குமாறு சொன்னான். ட்யூப் லைட்டையும் சுவிட்சுகளையும் கூட கிழவன் துடைத்தான். இந்த வேலையை கிழவன் பார்த்த போது மின் ஊழியன் சாமான்கள் வாங்கி வர அம்மாவிடம் பணம் கேட்டுப் பெற்று சைக்கிளில் போனான்.

தண்ணி அடித்தவன் வேலையில் மும்முரமாக இருந்தான். அவனிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்விகள் என்னிடம் குவிந்திருந்தன. அவன் வீடு எங்கிருக்கிறது? அவனுடைய பேரப்பயலுக்கு என்ன பெயர் வைத்திருந்தார்கள்? அவனுக்கும் இவனைப் போலவே பாவாடை என்றோ சொக்காய் என்றோ வைத்திருப்பார்களா? மனிதர்கள் ஏன் இப்படி இருக்கிறார்கள்? அவன் கருப்பாய் அசிங்கமாய் ஏன் இருக்கிறான்? என் தாத்தா டாக்டராக இருந்தவர். இவன் ஏன் இப்படி? படிப்பு ஏறவில்லையா? மக்காக இருந்துவிட்டானா? நான் மேலும் கேட்க விரும்பினேன். அவன் தண்ணி அடித்துள்ளானா?

மதியம் வந்தபோது தண்ணி

அடித்தவன் சாப்பிட சென்றான். அலுமினிய சாப்பாட்டு தூக்குப் போணியில் உணவு வைத்திருந்தான். அப்பா மதிய உணவிற்கு வந்த போது அவன் வெளியே மரத்தடியில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். நாங்கள் உணவருந்தினோம். கிடைத்த பொருட்களையும் எடுக்க முடிந்த சாமான்களையும் கொண்டு ஏதோ சமைத்திருந்தாள் அம்மா. புதிய இடமென்பதால் சமையலறையிலேயே ஓரிடத்தில் உணவு கொள்ளப்பட்டது. எனது பள்ளிக் கூடம் குறித்து அங்கு விவாதிக்கப்பட்டது. அவ் ஊரில் ஒரு பள்ளி உண்டு. அதில் வசதிகள் பற்றவில்லை. ஆறு ஆசிரியரும் நூறு மாணவரும் இருந்தனர் என்றார் அப்பா. சென்னையில் இருந்தது போன்ற பெரிய கட்டிடங்கள் அங்கு இல்லை. “பேசாமல் இவனை மட்டும் ஆஸ்டலில் விட்டிரலாமா” என்று கடைசியாக அப்பா வினாவினார். அம்மாவால் முடிவு செய்து உடனே எதுவும் கூற முடியவில்லை. இப்படி என் உடனடி வாழ்வு பற்றி எந்த முடிவுமின்றி சாப்பாட்டு நேரம் கடந்துவிட்டது. அப்பா விடம் எதுவும் கேட்கும் தைரியம் தான் எனக்கு இன்னும் வரவில்லை.

சாப்பிட்டு முடித்து வந்த போது கிழவன் விறகுக் கட்டைகளைத் தூக்கித் தோட்டத்தைச் சுற்றி வந்து, பின்கட்டில் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனைப் பற்றி அப்பாவிடம் புகார் செய்து கொண்டிருந்தாள் அம்மா. ஒரு வேலைக்காரன். கூலி. அவனைக் கூட சரியான ஆளாக அனுப்பத் தெரியவில்லையென கோபித்தாள். இந்த மாதிரி ஊரில் இப்படித்தான் என சால்ஜாப்பு அப்பா சொன்னார். இந்த நேரத்தில் அப்பா கிழவனை அனுப்பி

விடக் கூடாதென நான் விரும்பினேன். எனக்கு அவனை இன்னும் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. தண்ணி அடித்தவனை. சாப்பிட்டு கை கழுவி முகம் உடம்பு கழுவி விட்டு விறகு சுமக்கும் தண்ணி அடித்தவன். அது எனக்குப் போதுமானதாக இல்லை.

மின் ஊழியன் வந்தான். அப்பா எங்கெங்கு மின் விசிறி, விளக்கு மாட்டுவதென அறிவித்துவிட்டு அலுவலகம் போனார். முதலில் மின் விசிறி மாட்டும் பணி தொடங்கியது. உள் அறையில் தம்பி தூங்கிக் கொண்டிருந்ததால் பெரிய வரவேற்பு அறையில் முதலில் மின் விசிறியை மாட்டக் கூறினாள் அம்மா. ஒரு நாற்காலியையும் அதன் மேல் ஒரு ஸ்டூலையும் போட்டு கிழவன் பிடித்துக் கொண்டான். பிறகு மின் ஊழியன் அதன் மீது ஏறி நின்றான். விட்டங்களை இணைத்த இரும்பு தகடு துருப் பிடித்திருந்தபடியால் அது தாங்குமாவென தொங்கிப் பார்த்தான்.

மின் விசிறியை ஸ்டூலைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கிழவன் தலையில் சிம்மாட்டின் மேல் வைத்து, திருகாணிகளை விடுவித்து, பின் விட்டத்தில் மாட்டினான் மின் ஊழியன். தண்ணி அடித்தவன் தலையில் எங்கள் மின் விசிறி. அந்த சந்தர்ப்பங்களில் லேசாகத் தலை ஆடியபோ தெல்லாம் கிழவனுக்கு சரவாரி திட்டுகள் விழுந்தன. நன்று. மின் விசிறி ஓடத் தொடங்கியது. “இந்த மாதிரி ஒரு அசமஞ்சக் காரன் போதும்... வேலை நடந்த மாதிரிதான்... ஏன்யா கெட்டு சரியான கூமட்டையா நீரு,” என சத்தமிட்டபடி மின் ஊழியன் ஸ்டூலிலிருந்து இறங்கினான். அம்மா அவன் கூறியதை ஆமோதிப்பது போல் புன்ன

கைத்தாள். தண்ணி அடித்தவன் அவமானத்தால் குறுகிப்போனதுபோலக் காணப்பட்டான்.

மின் விளக்கு மாட்டுவதற்கு சுவரில் ஆணிகளுக்கென ஜம்பரால் துளைகளிட்டான் கிழவன். அந்த நேரத்தில் ட்யூப் லைட்டையும் அதைப் பொருத்தும் ஹோல்டரையும் இணைத்து அது எரிகிறதாவென்று மின் ஊழியன் பரிசோதித்தான். அம்மா சமையலறையில் காப்பி தயார் செய்தாள். நான் அங்கு சென்ற போது “இதை எலக்ட்ரீசியனுக்குக் கொடு,” என்றாள். செம்பிலிருந்து நீரை எடுத்து, அடுப்பிலிருந்த பாதி காப்பியில் ஊற்றி, அது கொதித்ததும் இது கிழவனுக்கு என எனக்குப் புரிந்தது. பாவம் தண்ணி அடித்தவனுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. அது வசமான ஏமாளி. தனக்கு தண்ணிக் காப்பி அளிக்கப்படுவது கூடத் தெரியாத முட்டாள். அவனிடம் கேட்க இன்னொரு கேள்வி இப்போது இருந்தது. “முன்பின் அவன் காப்பி அருந்தியதுண்டா... அவனது பேரப்பையன் எதைக் குடிக்கிறான். நான் கெஞ்சினாலும் எனக்கு காப்பி கிடைப்பது இல்லை. எப்போதும் ஓவல்தான்.”

காப்பிகளைத் தரம் பிரித்து, அறிந்து, எடுத்தபடி நான் வரவேற்பு அறைக்கு சென்று கொண்டிருக்கும்போதுதான் அந்தச் சத்தம் கேட்டது. கிழவன் ‘ஆத்தாட’ என்றான். அம்மா விரைந்தாள். அறையில் ட்யூப் லைட் சக்கல் சக்கலாக உடைந்து கிடந்தது. மின் ஊழியன் கையில் ரத்தம். அவன் கிழவனை சபிக்கவே தொடங்கிவிட்டான். “அய்யா கவனிக்கலிங்க சாமி,” என முனகும் குரலில் கிழவன் நடுங்கியபடி பரபரத்தான். அம்மா செய்வதறியாது தவித்தாள். தம்பி முழித்துக் கொண்

டான். கர்சீப்பை எடுத்து தண்ணீரில் நனைத்து கையில் மின் ஊழியன் கட்டிக் கொண்டே, “நீரெல்லாம் ஒரு மனுஷன். ஏன்யா எல்லாம் வந்து உசுர எடுக்குரீய?” என்றான். “டியூப் லைட் என்ன விலை தெரியுமா? உன்னைய வாங்கித் தரச் சொல்லோனும். அப்பத்தான்யா,” என பல்லைக் கடித்தான். கிழவன் கீழே சிதறிக் கிடந்த கண்ணாடிக் கண்ணை பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டிருந்தான். “காப்பி சாப்பிடுங்க,” என்றாள் அம்மா. “வாய்யா கெண்டு வந்து குடி. அப்புடியே உழைச்சு ஒஞ்சு புட்டிக் பாரு. வா...வாய்யா,” என மின் ஊழியன் கிண்டல் செய்தான். கிழவனுக்கு அளவற்ற அவமானம் ஏற்பட்டது. முகம் கோணிப்போனது. கருத்த சரீரம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. தண்ணி அடித்தவன் அமுவானா?

காப்பி குடித்த புரத்திரங்களைக் கழுவி வைக்க பின் கட்டிற்கு வந்த கிழவன் அங்கு நானிருப்பது கண்டு புன்னகைக்க முயன்றான். ஏதோ தனக்குள்ளாகவே பேசிக் கொண்டு வந்தான். “அய்யா தவறித்தான் விழுந்திருச்சு சாமி,” என்றான். பதட்டமாயிருந்தான்.

நான் அவன் கிட்டத்தில் சென்றேன். கேட்டுவிடலாமா என்று பலமாக யோசித்தேன். அவனோ அருகில் அழைத்தான். மிக அருகில். ரகசியம் பேசுவான் போல இருந்தான். உதடுகளைக் குவித்தான். என் காதுகள் கூசத் தொடங்கின. “தம்பி... அந்த எலக்ட்ரீசியன் தருதலப்பய... தண்ணி அடிச்சிட்டு வந்திருக்கிறானப்பா...அதான் தட்டி விட்டான்,” என்றான்.

என்ன சொல்ல. எனக்கு அம்மாவிடம் ஓட வேண்டும் போலிருந்தது. ●

விக்ரமாதித்யன் நம்பி

வினையில்லாது விளையாட்டில்லை;
விளையாட்டுதான் வினையென்பதுபோல.

அருவியின் சலசலப்பு
ஓயாதிருக்கக் கடவது!

வந்தால்
கொலுசு சத்தம்போல வரும்.

இருந்தால்
நெளிவின் வளைவுபோல இருக்கும்.

வளைவும் நெளிவும்
மனசு செய்யும் மாயம்.

பேசியதையே பேசும்
பைத்தியக்காரன்.

‘எழுதியதை எழுதுகிறான்.’
புகார் கேட்டுத் துறையை மாற்றினான்.

எப்படியெப்படி யெல்லாம்
போகிறது கவிதை!

‘எதைப் போல?’
யோசித்துதான் சொல்ல வேண்டும்.

பூர்த்தி
செய்துகொள் நண்பா.

விட்டுவிடு சுதந்திரமாக
உன் கற்பனைக்கேற்ப.

பைத்தியத்தை
குணப்படுத்தும் அருவி

இவனை
குளிப்பித்திருக்கிறது.

வரிகள் வேண்டுமா,
வரிகள் வேண்டுமா?

வக்ரமில்லாத வரிகள்,
வார்த்தை தாண்டிய வரிகள்.

மரங்கள் பற்றி எழுதி
மகாகவியாக முடியுமா?

துறைதோறும் கலைச்சொற்கள்

நெல்லை சு. முத்து

திறனாய்வுத் தளத்தின் சாஃப்ட்வேர் (Software) ஒருபுறமிருக்க, அதன் ஹார்டுவேர் (Hardware) என்கிற கலைச் சொற்கள் பற்றி சற்றுச் சிந்திப்போம்.

சொல், பொருள் இரண்டுமே இலக்கியத்தின் நவீன யுகத்தில் ஹார்டுவேர், சாஃப்ட்வேர் என்று வரையறுக்கப்பட்டன. தொல் காப்பியம் காட்டும் கட்டமைப்பு இதுவே. ஆயின் சொல்லுக்குரிய எழுத்து பற்றி முன்னதாகவே தனியொரு அதிகாரம் வகுத்து வைக்கிறார். உண்மையில் எழுதப்படும் வரிவடிவமே (scripted) எழுத்து. பேசப்பட்டால் அது வெறும் ஒலிவடிவம் (articulated) மட்டும் தானே.

'ஏ' என்கிற உச்சரிப்பு உலக மாந்தர் அனைவர்க்கும் பொது. ஆனால் இப்படி உச்சரிப்பதை ஆங்கிலேயன் 'A' என்றும், மற்ற மற்ற மொழிக்காரர்கள் அவரவர் வரிவடிவிலும் எழுதிக்கொள்கின்றனர். இதனால்தான் மொழி வேறுபட்டது; ஒலி ஒன்றுதான்.

ஆக, எழுத்து அல்லது ஒலிச்சேர்க்கையின் முறையான கட்டமைப்பான சொல்- வரிவடிவமும் ஒலிவடிவமும் கொண்டது என்றாகிறது. இதனையே ஹார்டுவேர் என்கிறோம்.

ஆயின் இந்தச் சொல்லுக்கும் அது குறிக்கும் அல்லது சுட்டும் பொருளுக்கும் ஒரு இடுகுறித் தன்மை நிலை (arbitrary) உண்டு.

காகா, குக்கூ போன்ற சில ஒலிகள் மட்டும் அவற்றை முதன்மையாக உச்சரிக்கும் உயிரினங்களாகிய காகத்திற்கும் குயிலுக்கும் மூலகாரணப் பெயர்களாக இயற்கையிலேயே நிலைத்தன. இந்த வகையதார்த்த- சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள காரண காரியத் தொடர்பு எல்லா மொழிகளிலுமே மிக சொற்பம்தான். அநேக சொற்கள் இடுகுறிப் பெயர்களே. இதனைக் 'குறியியல்' (semiosis) என்று ஃபெர்டினண்ட் டி சசூர் வந்து சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது தமிழர்களுக்கு.

இப்படித்தான் தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதுமுகம் என்று அறிமுகப்படுத்திய 'ஹைசு' தொல்காப்பியத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னால் 'சங்கதி பழக' என்று உதாசீனப்படுத்திய ரசிகர்கள் இன்று தமிழ் நாட்டில் ஆட்டோரிக்களின் முதுகில்கூட ஹைசு எழுது ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

அவ்வாறே, கையில் சிக்கிய வெளிநாட்டுச் சொற்களையெல்

லாம், அவை நம் பரண்களில் தூசு படிந்து கிடப்பதைக் கண்டு கொள்ளாமலேயே, புதியன என்று பிரமாதப் படுத்தும் அறிவியல் எழுத்தாளர்களுடன் இன்று திறனாய்வாளர் பலரும் கைகோர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். இவர்கள் அறிமுகப்படுத்தியது ஹார்டுவேர் மட்டுமே. 'மெட்டஃபாரிகல்' (metaphorical) என்றதும் சராசரி வாசகர் "ஹேய், எப்படி ஆராய்ச்சிருக்கான் பாரு," என்று சிலாகித்துத் தட்டிக் கொடுப்பர். இதையே தமிழில் 'உருவகம்' என்று உள்ளதைச் சொன்னதும், "என்னங்கடா. பழைய எட்டாங் கிளாஸ் பாடத்தை இங்கேயும் எழுதீட்டிருக்கான்," என்று அவர் அலட்சியப் பட்டு அந்நியமாதலையும் கவனித்து வருகிறோம்.

ஒரு கதை சொல்கிறேன்.

"அந்த ஒரு 'ஹோமோ சேப்பியன்' அசாதிராச்தா இண்டிகா மேல் 'கிளைம்'பி 'ஃபால்'லி, 'மெடுல்லா ஒப்லாங் கட்டா'வில் நல்ல 'இன்ஜூரி'. 'டென் பீட் ஹைட்'டிலிருந்து 'ஃபால்'லினால் 'ஸ்பைனல் கார்டு' 'பிரேக்' ஆகாமல் இருக்குமா வாட்? தட் என்ன 'மோரிங்கா ஒலிய்ஃபெரா'வா, 'ஆந்தோ செஃபாலஸ் காடம்பா' வா?"

இப்படி எழுதினால் நான்தான் தமிழ் நாட்டின் நோபல் பரிசுக் குரிய விஞ்ஞான எழுத்தாளர்.

கலைச் சொற்களையே கவிதையென்றும் அறிவியலென்றும் கூட்டி எழுதிப் பிரமாதப் படுத்துவதைக் கண்டுகொள்ளாத வாசக ஜனங்கள் பாவம்! பக்கத்தில் நிற்கும் சக இலக்கியவாதிகள் அப்பாவிகள்! அவ்வெழுத்துக்களை உலக அதிசயம் போல் பிரசுரிக்கிற பத்திரிகையாசிரியர்கள் இரக்கத்துக்குரியவர்கள். ஆமென்.

மேற் கண்ட 'கதை' யில் ஹோமோ சேப்பியன் — மனிதன்; அசாதிராச்தா இண்டிகா — வேப்ப மரம்; மெடுல்லா ஒப்லாங்கட்டா — முகுளம்; ஸ்பைனல் கார்டு — முதுகுத் தண்டுவடம்; மோரிங்கா ஒலிய் ஃபெரா — முருங்கை மரம். ஆந்தோ செஃபாலஸ் காடம்பா — கடம்பு; தவிர 'கிளைம்ப்' (climb), 'ஃபால்' (fall), 'டென்' (ten), ஃபீட் (feet), ஹைட் (height), வாட் (what), தட் (that) எல்லாம் நம் மரபில் கலக்கப்பட்டு விட்ட தமிழாங்கிலச் சொற்களாயிற்றே.

அறிவியல் தமிழ்ப் படைப்பில்தான் இந்நிலை என்றால் கவிதை விமரிசனத் துறையிலும் இதேதான். பிரமாதமான கலைச் சொற்களின் வெடி கேட்டுக் கேட்டு சகப் பேராசிரியர்களே திணறிப் போவதுண்டு.

முதலில் ரொமான்டிசிசம்'- Romanticism. 'ரோமானிஸ்' (Romance) என்கிற இலத்தீன் வேர்ச்சொல்லுக்கு 'ரோமானிய மொழி வழக்கு' என்பது ஒரு பொருள். பிரபல இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ப்ரொவின்சல், இத்தாலிய, ஸ்பானிய, போர்த்துகீசிய, ருமேனிய மொழிக்.

கலப்பில் வழங்கும் 'வட்டார வழக்கு மொழி' அது. நாட்டுப்புறக் கதைகள், கற்பனைச் செய்திகள், கட்டுக் கதைகளே அதிகம் புனையப்பட்டதால் இந்த ரோமானிஸ் என்ற சொல்லே மருவி புனைகதை எனும் பொருள் தந்தது. அதனால் 'ரோமான்டிசிசம்' என்பது புனைவியல் அல்லது கற்பனாவாதம். எனினும் வேர்ச்சொல் 'வட்டார வழக்கு' என்பதே.

அவ்வாறே 'சயின்டிசம்'- **Scientism**. இலத்தீனில் சயர்-sciere என்றால் 'அறிய' என்பது பொருள். இதிலிருந்து முகிழ்த்ததே சயின்டிஸ்ட்- அறிவியலார், சயின்டிசம்- அறிவியல்வாதம்.

இனி 'எம்பிரிசம்'-**Empirism**. இச்சொல்லின் மூலம் கிரேக்கத்தில் எம்பெய்ரிகோஸ்-**Empeirikos** என்பது. 'எம்' என்றால் உள்ளே. 'பெய்ரா'-**Peira** என்றால் பரிசோதனை- **experiments** அல்லது முயற்சி-**trials**. அதனால் விடாமுயற்சியுடன் பரிசோதனைகள் நடத்துபவனை 'எம்பிரிக்'-**empiric** என்று குறிப்பிட்டனர். ஆக, எம்பிரிசம் என்பது அனுபவவாதம் அல்லது பட்டறிவியல்.

பிறகு 'பாசிட்டிவிசம்'-**Positivism**. 'பொசிட்டிவஸ்'-**positivus** என்ற இலத்தீன் சொல்லுக்கு 'ஒரிடத்தில் நிலையாக வைத்தல்' என்பது பொருள். பொசிட்டம்-**positum** என்றால் 'வை'. எனவே பாசிட்டிவிசம் 'இருப்பியல்'.

எக்சிஸ்டன்சியலிசம்- **Existentialism** எனில் நிலைநிற்கலியல். "உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்" என்கிற புறநானூற்றுப் புலவனுடைய புவி நிலைத்தலியல் அல்லது வாழ்வியல் நிலைப்பியல் மாதிரி. எக்ஸ் **ex** என்றால் 'வெளியே'. சிஸ்டேர்-**sistere** என்றால் 'நில்' என்று இலத்தீனில் பொருள்.

'மாடர்னிசம்'- **Modernism** என்பது நவீனவியல். இலத்தீனில் 'மொடர்னஸ்'- **modernus** எனும் சொல்லே 'மொடோ'-**modo** என்கிற பதத்தினின்று முகிழ்த்ததுதானே. மொடோ என்றால் நாம் சொல்வோமே 'இப்பொழுதுதான்'-**just now** என்று, அதுவே இது. இவற்றோடு 'போஸ்ட்'-**post** சேர்த்தால் 'பிற்பட்ட' **after** என்றும் 'ப்ரி' **pre=prae** சேர்த்தால் 'முற்பட்ட' **before** என்றும் பல்வேறு கலைச்சொற்கள் உருவாக்கலாம்.

இனி 'ரியலிசம்'-**Realism**. மத்திய காலத்தில் மேனாட்டில் அறி முகமான யதார்த்த நிலைப்பினை (**real existence**) பற்றியது. அதனால் இது யதார்த்தவியல் ஆகிறது.

யதார்த்தத்துக்கு நேர்முரணாக வெறும் பேச்சில் மட்டும் இருப்பது நாமினலிசம்-**Nominalism**. பெயரளவில் என்கிறோமே அந்த நினைப்பு சார்ந்த விஷயம். இலத்தீனில் 'நாமென்' எனில் பெயர் என்றே பொருள். இதனை நினைப்பியல் எனலாம்.

இப்படியே எத்தனையோ இலக்கிய 'இசங்களை' எடுத்துக்கூறி வாசகரைப் பிரமிக்கவைக்கும் திறனாய்வர்களால் கையாளப்பெறும் மொழியியல் கலைச்சொற்கள் சிலவற்றை அலசுவோம்.

'பாரடிம்'-Paradigm என்பதற்குச் சட்டகம் என்று சில பேராசிரியர்கள் மொழியாக்கம் தருகின்றனர். 'பாராடெய்க்னினைய்'-paradeiknynai என்கிற கிரேக்க மூலச்சொல்லின் சுருக்கம் இது. 'அக்கம் பக்கமாக வெளிப்படுத்து' என்பதே இதன் பொருளாவதால் பாரடிம் என்பது 'திரிசொல்' அல்லது 'எடுத்துக்காட்டு' என்றே பொருள் உடையது.

'பாரடிக்கமேட்டிக்' என்பதும் இதனடிப்படையில் எழுந்த மற்றொரு மொழியியல் வழக்கு. 'வாய்பாட்டு இயங்குமுறை' என்கிற பொருந்தாத மொழிபெயர்ப்பைச் சில அமைப்பியல்வாதிகள் பரிந்துரைக்கின்றனர். 'சொல் திரிபுத் தன்மை' சரியான மொழியாக்கம்.

இனி, 'சின்டாக்மேடிக்'-Syntagmatic என்றதும் 'சின்டாக்ஸ்'-syntax எனும் சொல் நினைவுக்கு வரும். 'சின்டாக்ஸின்,- Syntassein என்கிற கிரேக்க வேர்ச்சொல் சேர்க்கையின் பொருள் 'ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒழுங்குடன் வை' என்பதாகும். மொழியியல் சொற்களின் முறையான நிறையமைப்பு என்பதால் இதனை 'வாக்கிய அமைப்பு' என்கிறோம். எனவே சின்டாக்மேடிக் என்பது 'சொல் தொகுப்புத் தன்மையைச் சுட்டுகிறது.

'சீமியாலஜி' என்ற சொல் Sign என்கிற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குச் சமமான Semeion என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது' (முன்னுரை, தமிழும் குறியியலும்) என்பார் தமிழவன்.

உண்மையில் 'செமியாதில்' அல்லது 'செமியாலஜி'-Semeiology என்பது அறிகுறிகள்-symptoms பற்றிய கல்வி. இதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு சொல் 'செமன்டிக்ஸ்'-Sementics; இதன் கிரேக்க வேர்ச்சொல்லான 'செமென்டிகோஸ்'-sementikos என்பது 'குறிப்பிடும்படியான' significant எனப் பொருள்படும். எனவே 'செமன்டிக்ஸ்' என்பது 'சொற்பொருளியல்' ஆகும்.

அவ்வாறே 'எட்டிமாலஜி'- Etymology என்றால் சொற்பிறப்பியல். எட்டிமோஸ்-etymos எனும் கிரேக்க வேர்ச்சொல்லுக்கு உண்மை என்பது பொருள். அதாவது ஒரு சொல்லின் உண்மையான அர்த்தத்தைத் தேடுகிற மொழியியல் ஆராய்ச்சி 'சொற்பிறப்பியல்' ஆயிற்று.

தவிர, 'டயாக்ரோனிக்'-diachronic, சிங்க்ரோனிக்'-synchronic என்றெல்லாம் எழுதுவதுண்டு. எல்லாம் ஒட்டுச் சொற்கள். 'டயா' என்றால் 'ஊடாக'-through என்பது பொருள். 'க்ரோனிக்'-காலம். டயாக்ரோனிக்— காலத்தினூடே அல்லது வரலாற்றினூடே.

‘சின்’ என்பது ‘உள்ளே’ எனப்படுவதால் சின்க்ரோனிக்—வரலாற்றினுள்ளே என்க.

இந்த டயா, சின், பாரா, போஸ்ட், ப்ரி போன்ற முன்னொட்டுச் சொற்கள் மாதிரியே பின்னொட்டுச் சொற்களும் பலவுண்டு. சான்றாக, ‘லைசிஸ்’-Lysis— இழத்தல்-loosing அல்லது நீக்குதல் எனப் பொருள்படும்.

‘எலக்ட்ராலிசிஸ்’-Electrolysis— மின்னாற்றலால் பொருளைப் பகுத்து நீக்குதல்- ‘மின்னாற்பகுப்பு’. ‘பைராலிசிஸ்’- Pyrolysis என்பதில் ‘பைர்’-pyre—ஃபயர்-fire— ‘தீ’யாகும். எனவே பைராலிசிஸ்— நெருப்பால் பகுத்து அல்லது சிதைத்து தன்மை இழக்கப்பண்ணுதல்— ‘தீயாற் பகுப்பு’ அல்லது ‘சுட்டெரிப்பு’. இப்படியே ‘டையாலிசிஸ்’ என்பது டயா—ஊடாக, லைசிஸ்—இழக்கப்பண்ணுதல். சிறுநீர்க் கழிவுகளை வேறொரு ஊடகத்தினூடே செலுத்தி அசுத்தங்களைப் பகுத்துப் பிரித்தல்தானே இன்று இந்த மருத்துவ முறைக்குப் பெயர்!

மொழியியல், அறிவியல், இலக்கியம், மருத்துவம் போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும் நமக்கே உரித்தான தனித்தன்மையினை மேனாட்டுக் கலைச் சொற் குப்பையினுள் தொலைத்துவிட்டதும் தான் விட்டோம். கருத்துகளையும் இழந்துவிட்டா தவிக்க வேண்டும்?

அறிவியலிலும் இலக்கியத்திலும் கட்டுரை தொடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட ஹார்டுவேரில் காலத்தைப் போக்கிவிட்டு, கடைசி நாளில் சாஃப்ட்வேர் தேடலில் மக்கள் ஏமாந்து நிற்கிற இழிநிலைக்கு நம் நாட்டு ‘மேதாவிகள்’ தாம் காரணம். அதை நம்பி ஏமாறும் பாமர வாசகர்கள் இரண்டாம் பட்சம்தான். இந்த மேதாவிகள் சமயம், அரசியல், இலக்கியம், அறிவியல், கலை எங்கும் எதிலும் நிறையவே இருக்கிறார்கள்.

கருத்துகளை சிந்தனை வடிவமாக வெளிப்படுத்தினால் மட்டுமே நாமுயர்வோம். ஆரோக்கியமான மறுப்புகள் அல்லது விமர்சனங்களைத் தாங்கிக்கொள்ளவும் யதார்த்தவாதம் புரியவும் முற்பட்டால் அது போதும். அதுவே அறிவியல் திறனாய்வு.

நீலமணி

விலக்கப்பட்ட கனிகள்

கனிகள் மீது அம்பு!

இலக்குவா,

அவை

பற்களுக்காகவல்லவா தவமிருந்தன!

எந்த வேதத்தின் கீழ்

இவன் தீண்டாமை விதித்தான்?

முன்னேற்றத்தையா முறிப்பது?

பால பாடசாலையை இடித்த

மூடத்தனம்.

வாளுக்குச் சுவையுணர்வுண்டா

கனிகள் ஊட்டப்பட?

அவளொரு விண்ணப்பம்தான் வைத்தாள்!

பரம்பரைக்கு ஏன் பால் அபராதம்?

மென்முறையீட்டுக்கு வன்முறையா பதில்?

விழிப்படகுகள் கரையொதுங்கும்

கச்சத்தீவில் கத்திச் சண்டை.

நிலவு உடைந்து ரத்தச் சிதறல்.

பவுர்ணமி கனவு அப்புறப்படுத்திய

அமாவாசை இவன்.

கிரவுஞ்ச ஜோடி மீது

ஆயுதம் வீசிய முதல் ஆள்.

மறுக்கத் தெரியா அவளிடமிருந்த

செல்வக் குவியல்கள் திருடப்பட்டன.

தொய்யிலெழுதும் மலர்க்காம்பினும்

வலிய ஏதும் தொடா அவள் மீது

கைவாள், கொய்வாள்.

கனிகள் கொய்யவே எனக்

காட்டுவாழ்க்கை பயிற்றிவிட்டதோ?

ஓர் ஆண் தற்காப்புக்காக மட்டுமே

ஆயுதமெடுக்கிறான்.

அவனை எது தாக்க வந்தது?
வாள் மாமிசபட்சினிதான்.
அவன் எப்போது நரபட்சினியானான்?
அழகுக்குச் சிவப்பாய்
மதிப்பெண் போடுகிறானா?
அது அவன் Red Entry போலும்.
பெண்கள் மீதான வன்முறை
இதிகாசகாலத்திலேயே தோன்றிவிட்டதா?
வாள்வித்தை கற்றுத் தந்த ரிஷிகள்
இப்படியா பரீட்சிக்கச் சொன்னார்கள்?
வாள் ஓரறிவும் அற்றது;
தேன்கூட்டுக்குள்ளும் சென்றுவரும்.
ஊன்கூட்டுக்குள்ளும் சென்றுவரும்.
செலுத்தும் கையல்லவா
சரியான திசைகாட்ட வேண்டும்?
இலக்குத் தெரியாத இவனா இலக்குவன்?
பிழையென்றால் அது பிரம்மனுடையது.
தண்டனை இவளுக்குத் தரப்பட்டது.
தாய்மைக் கோபுரங்கள் மீது தாக்குதல்.
அமுதக் கலசங்களுக்கு எதிராக
என்ன வழக்கு இருக்க முடியும்?
தொட்டில் மீதா வெட்டு விழுவது?
பாற்கடலுக்கா ரத்த தண்டனை?
இமய மலையைக் கலைத்த ராவணன்
சமநிலை குலைத்ததாய் தடுக்கப்பட்டான்.
இந்த இலக்குவன்
மலையைக் கெல்லி எதனை வென்றான்?
எதிர்காலக் குடிகளை
இல்லாமல் செய்தது என்ன சாதனை?
மணம் தழுவற்குரியவை ரணம்.
அஃறினைக் கருவிக்கு நிவேதனம்
உயர்திணைக் கணிகள்.
சந்திர சூரியர் இன்றி உலகமா?
வாள்களை எறி இலக்குவா!
அவற்றிலிருந்து தளிர்ப்புகள் கிடையா.

அரும்புகள் மீதா அயோத்தியின்
படையெடுப்பு?

கோபுர தரிசனம் உனக்குக்
குமட்டுவதென்ன?

ரத்தம் அரசியல்.

அரசு துறந்து ஆண்டுகள் ஆன உனக்கு
இன்னும் பழக்க தோஷம்.

கனி கவரும்படி உனக்கென்ன காய்ச்சல்?

அமுதசுரபி தன்னையே தந்தாலும்
கையேந்திய எஃகின்

ஒட்டகத் தாகம் தீரப்போவதில்லை.

பூ அம்புகள் புண்படுத்திவிடுமா?

நீ எப்படிப் போராடக் கிளம்பலாம்?

உதயங்கட்கெதிராக இருட்டுத் தீர்மானம்.

கூடு கடத்தப்பட்ட புறாக்கள்.

கட்கம் எழுதிய கந்துக வரிகள்.

அண்ணி நோக்கினாள்;

அண்ணலும் நோக்கினான்.

இருவர் இதயம் மாறிப் புக்கன.

அவள் நோக்கியபோது ஆவல் வந்தது.

இவள் நோக்கியபோது ஏன்வாள் புகுந்தது?

காதல் என்பது கண்ணோய்.

விழியிருப்பவர் விலக்க முடியாதது.

எட்டிப் பார்த்தால் இதுவா தண்டனை?

இன்னா செய்யாமை சொல்லப்பட்டது.

இனிய செய்யாமை இவனது விரதமோ!

வேள் வினைக்கு வாள் வினையா பதில்?

இதென்ன ஆள்வினை?

கூனிமேல் கவனெறிந்தது

குழந்தைத்தனம்.

கனிமேல் வாளெறிவது

கோழைத்தனமல்லவா?

மகுடம் துறந்து வந்தவர்களாலே

இவளும் மகுடம் இழக்கவேண்டுமா?

அமைப்பியல் அத்துமீறல்கள்

நெஞ்சு பொறுக்குகிறையே!

சில வாரங்களுக்கு முன் தொலைக்காட்சியில் ஒரு படம் காட்டினார்கள். 'சபாபதி' என்னும் தமிழ்ப் படம். ஐம்பதுகளில் வெளியானது. அதில் ஒரு காட்சி. நாயகன் தன் நண்பனுடன் அவன் வீட்டுக்கு வருகிறான். மாடியில் சலங்கை சத்தம் கேட்கிறது. "என்ன சத்தம்?" என்று கேட்கிறான். "அதுவா? பொண்ணு தேவடியா ஆட்டம் ஆடிண்டிருக்கா," என்று பதில் வருகிறது.

தேவதாசிகளிடம் தெய்வக் கலையாகக் கொலுவீற்றிருந்து, 'சதிர்' என்று அறியப்பட்ட அந்த ஆட்டத்தை, ஐம்பதுகளில்கூட 'தேவடியா ஆட்டம்' என்று இளக்காரம் பேசியவர்களே, இன்று தங்கள் பெண்களுக்கு சமூக அந்தஸ்தின் பிரம்ம சூத்திரமாக அதைப் போதித்து, 'பரதம்' என்று மரியாதைப் படுத்தி, தத்தெடுத்துக் கொண்டதை நினைக்க ஆச்சரியமாகத்தான் இருக்கிறது.

பாட்டும் பரதமும் தேவதாசிகளின் பாதுகாப்பில் பயிர் செய்யப்பட்ட பரம்பரை ஞானங்கள். வழிபாட்டுணர்வோடு, அந்தக் கலைகளை மனித நேய வெளிப்பாடுகளாக உன்னதப் படுத்துவதற்கென்றே, "பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம்; பரி பூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்" என்னும் வைராக்கியத்தோடு, திருமண பந்தங்களில் தங்களைப் பிணைத்துக்கொள்ளாமல், ஆனால் அமைப்பியல் ரீதியாக குடும்ப ஒழுங்கை அங்கீகரித்தவர்களாய்க் கலைக்கான சுதந்திரம் காத்தவர்கள்.

மாதவியின் பரம்பரை அது.

மனித உறவாடலில் அவர்கள் இலேசப்பட்டவர்கள் அல்லர். நேசமே அவர்களது சுவாசம். அன்பும், பரிவும், கலைகள் அவர்களுக்களித்த நளினமிக்க கொடைகள். பிறரை எதிர்கொள்வதில் ராஜரீகமான கம்பீரம். ஒரு மூடனைக்கூட 'நான் மனிதன்' என்று உணர வைக்கும் ஞானச் சட்டல். அழுக்கில் முழுக்கினாலும் துலக்கம் பெறுகின்ற தங்கத்தைப்போல. ஜெயகாந்தனின்

‘ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள்’ நாவலில் அந்த நடிகையின் முன்னால், தான் என்னதான் படித்திருந்தாலும், அடிப்படையில், ‘நான் ஆதிகேசவலு நாயக்கரின் பேரன்தான்’ என்று தன்னை அறிகிறானே நாயகன்? அந்த வகையான சுயம் காணலைக் கற்பிக்கும் அபூர்வ நேர்த்தியாய்ப் பிறவியெடுத்தவர்கள்.

ஆனால் நடந்ததென்ன?

தேசத்தின் ஒழுக்கமாக மனிதனுக்குப் புகட்டப்படுவது நாட்டுப் பற்று. சமூகத்தின் ஒழுக்கமாக ஆதிக்கவாதிகள் புகட்டிக் கொண்டிருப்பது பெண்களுக்கென்றேயான கற்பு. இரண்டுமே முற்ற முழுக்கக் கற்பிதங்கள்தாம்.

வெல்லற்கரிய வல்லரசாக சோவியத் யூனியனை மாற்றியவர், இன்று அது சிதறுண்டு போகவும் கணிசமான அளவு காரணமாகச் சொல்லப்படுபவர் ஜோசப் ஸ்டாலின். ‘இந்தியாவின் தேசிய மொழி இந்தி மட்டும் தான் என்று ஒற்றை வரியில் சட்டமியற்றி, மொழிப் பிரச்சினைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க வேண்டியதுதானே’ என்றொரு வாள் முனைத் தீர்வு சொன்னவர். ரஷ்ய மொழி சோவியத் ஒன்றியத்தின் தேசிய மொழியானது இதுபோலொரு சட்டத்தால்தான். (வட்டார மொழிகளும் பேணப்பட்டன என்பது வேறு விஷயம்.) அப்படிப்பட்ட ஸ்டாலின் ரஷ்யர் அல்லர்; மாறாக, ஜார்ஜியர். இன்று அவர் உயிரோடிருந்தால், ஷெவர்நாட்சேயைத் தலைவராகக் கொண்ட ஜார்ஜியாவின் குடிமகனாயிருப்பார். யெல்த்ஸினின் ரஷ்யாவுக்கு அவர் அன்னியர். நாட்டுப் பற்று என்பது கற்பிதமில்லாமல் வேறென்ன?

தேசத்தின் எல்லை மனிதன் விதைத்த முள் வேலிதான். மண்ணிலே எல்லை கட்டும் இந்தக் கற்பிதத்தை விட மேலானவை மனித உறவுகள். அதனால்தான் சொன்னான்: ‘எல்லாம் என்னுடைய ஊர்தான்; எல்லாரும் என்னுடைய உறவினர்தான்’ (யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்) என்று கணியன் பூங்குன்றன். உங்கள் தேச பக்தி பட்டம் வழங்குமானால் அவன்தான் முதல் தேசத் துரோகி!

இதைப் போலவேதான் சமூக ஒழுக்கமாகிப் போன கற்பு என்னும் கற்பிதமும். பாலியல் நாட்டம் என்பது நீருக்கான தாகம் போலவும், உணவுக்கான பசியைப் போலவும், உடல் முறுக்கத்துக்கான ஓர் உணர்வுத் தேவை. வாழ்க்கை என்பது இத்தேவையின் நிறைவுக்கு மேலாக, நேசிக்கிற உணர்வாகவும் சிந்திக்கிற அறிவாகவும் வெளிப்படும் வளர்ச்சிதான்.

இந்த இயல்பை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு வாழப் பழகியவர்கள்தாம் தேவதாசிகள்.

ஆனால், சமூகம் என்னும் அமைப்பியலில் பாலியல் நாட்டமானது வெட்கப்படத்தக்க தனி மனித இரகசியமாகவும், சமூக மனிதனை எடுத்து நிறுக்கும் எடைக் கல்லாகவும், குடும்ப கௌரவத்தைத் தகர்க்க வல்ல வெடி மருந்தாகவும், சமூகத்தை வழிநடத்தும் குற்றவியல் சட்டமாகவும் கற்பிக்கப்படுகிறது. மனிதன் சமூகப் பிராணி என்பதற்கும் மேலாக அறிவியல் விசையால் விண்ணில் பறந்துவிடாமல் நிலத்தில் தளைக்கும் பாறாங்கல் அது.

வாழ்வியலுக்கான நல்லது-கெட்டது பற்றிய பல்லாயிரம் சோதனைகளுக்குப் பிறகு, மனிதன் உருவாக்கிய குடும்பம் என்னும் அமைப்பு இவ்வாறாக, இனப் பெருக்கம் சார்ந்த, உயிரினத்தின் இயல்பான பாலியல் நாட்டத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒரு கற்பிதமே அடிப்படை ஒழுக்கமாகும்போது, ஒழுக்க மீறல்களே அதன் நிரந்தரக் குறையாகிவிடுகின்றன.

சமூக ஒழுக்கம் பேணுகிறவர்களாய்த் தங்களை முன் இருத்திக்கொள்ளும் ஆதிக்க நாட்டாண்மைகள், சமூகத்தின் ஒழுக்க மீறல்களுக்கு தேவதாசி குலத்தை வடிகாலாக்கி விட்டனர். ஒழுக்கம் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு, அதன் மீறலுக்கான இந்த வடிகாலும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அவர்களது சமூக சித்தாந்தம். ஒழுக்கவாதிகளின் இந்த இருண்ட முகம்தான் தேவதாசிகளை விபச்சாரிகளாக்கிக் கேவலப்படுத்தியது. இசை, நாட்டியக் கலைகளுக்காக நோன்பு காத்து, சுகானுபவமாய் வாழப் பழகிய ஓர் இனம் இவ்வாறாகக் கயமைப்படுகுழியில் தள்ளப்பட்டதானது அடிமைத்தனம் சார்ந்த கொடுமை.

தேவதாசிகள், அவர்களின் பெருமைகளுக்காகப் பேணப்பட்டது போய், சிறுமைகளின் சுமைதாங்கியாய்ச் சபிக்கப்பட்டனர். பதவியும் பவிசும் உள்ளவன்களுக்கெல்லாம் இவர்கள் காமக் கிழத்திகளாயினர். உணர்வியல் சிதைவில் நொறுங்கிப் போகாமல் தங்களைத் தற்காத்துக்கொள்ள, இவர்கள் நிழலில் சுகம் தேடி, இவர்களின் சுகல தேவைகளையும் நேர்ந்துகொள்ளும் சீமான்களுக்கு இவர்களே விரும்பி பரத்தையர்களாய் (ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தியென்று தாலி சுமக்காத மனைவியராய்) வாழ்ந்து மகிழ்ந்தது போய், தெருப் பொறுக்கிகளுக்கெல்லாம் இவர்கள் வேசையர்களாய் வாழும் அவலம் சூழ்ந்தது. விழாக் காலங்களில் கண்ட கண்ட மனச் சொரியர்களுக்கெல்லாம் மாரில் சந்தனம் பூசி, அவமானம் சகித்து, முந்தானை விரித்து வேசையாடலே தங்கள் வாழ்க்கை நியாயமாய் படுகேவலப் படலாயிற்று. நட்புவனார்களும் அர்ச்சகர்களும் இவர்க

ளுக்குத் தரகு வேலை பண்ணிச் சுரண்டிப் பிழைத்ததோடு, இரண்டாம் வரிசைப் புருஷர்களாயும் ஆகாத்தியம் செய்தனர்.

அமைப்பியல்வாதிகளால் சிலாகித்துப் பேசப்படும் குடும்பம், சமூகம் என்பனவெல்லாம் எவ்வளவு போலித்தனமான சொற்கள் என்பதற்கு தேவதாசிகளே சாட்சி. தேவதாசியரின் சந்ததியினர் எல்லாரும் யாருடைய மக்கள்? அவர்களை மெச்சி முகர்ந்த மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் வாரிசுகள்தாமே? ரத்தபந்தங்கள்தாமே? ஆனால் அந்த மேல்தட்டுச் சவடால் பேர்வழிகள் அவர்களுக்கு அந்த அந்தஸ்தை வழங்க மறுத்து, தம் சொந்த ரத்தத்தையே வேசையர் மக்களாய்ப் பட்டியலிட்டவர்கள்தாமே?

தனது மகள் மணிமேகலைக்காகக் கோவலன் என்னும் செட்டிமகன் கொஞ்சமாவது சஞ்சலப்பட்டானா? அந்தக் குழந்தைதான் பாவம் கண்ணகியைத் தன் அன்னையாகவும் அவள் கணவனைத் தன் தந்தையாகவும் மனப்பீடத்தில் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு ஏங்கிப்போய், சேரன் தலைநகருக்குப் பயபக்தியோடு பார்க்கப் போனது. அந்த சோகத்தைச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

குடும்ப ஒழுக்கம் என்பது எவ்வளவு மோசடியான பித்தலாட்டம்!

தேவதாசிகள் அனுபவித்த கொடுமைகளுக்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லத் தோன்றுகிறது:

எழுபதுகளில் இதை அறிய நேர்ந்தது. வைத்தீஸ்வரன் கோவிலில் தேவதாசி வகுப்பைச் சேர்ந்த எழுபது வயதான மூதாட்டி ஒருவர் சொன்ன செய்தி.

பூப்படைவதற்கு முதல்நாள் சிறுமியரின் முகங்களில் ஒரு புத்தொளியும் மேனியில் ஒரு புது மெருகும் பொங்கிப் பூரிக்கும் மாம். அக்குறிகள் தென்பட்டவுடனே மடாதிபதிகள் (அரசர்கள், ஜமீன்தார்களும்தான்) அந்தச் சிறுமியரைச் சேர்வார்களாம். புணர் நிலையில் இரவு முழுதும் அசைவற்றுக் கிடக்கும் அந்த எருமைகளைச் சுமந்து, ரத்தச் சேற்றில் கசங்கிக்கதறித் துடித்து மயங்கிப் போவார்களாம் அந்தச் சிறுமிகள். வசதி படைத்தவன் இளமையோடிருப்பதற்கான வழிமுறையாம் அது. அந்த மூதாட்டிக்கும் நேர்ந்த அனுபவம் அது.

“செத்தா சொர்க்கம் கெடைக்கும்னு இந்த நரகத்தையெல்லாம் சகிச்சு வந்திருக்கோம். எப்பவாவது ஒன்னு ரெண்டு அந்த அவஸ்தையிலேயே பிராணனை விட்டு சொர்க்கம் சேர்

றதும் உண்டு,” என்று அம் மூதாட்டி பற்றில்லாமல் சொன்ன போது, இந்தச் சமூகம் இழைத்த கொடுமைகளுக்கு அவரை விழுந்து வணங்கி, மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்போலிருந்தது.

தேவதாசிகள் பேணிய கலைகள் உன்னதமானவைதான். ஆனால் அவற்றை விடவும் மனிதர்கள் என்னும் மதிப்பீட்டில் அவர்கள் அதிமுக்கியமானவர்கள் அல்லவா? மனிதர்களைச் சிறுமைப்படுத்தி ஒரு கலை வளரும் எனில், அந்தக் கலையைத் தூக்கிக் கடாசி விட்டு மனிதர்களை மீட்க வேண்டாமா?

அதுதான் நடந்தது. தங்கள் குலத்தைக் கேவலப்படுத்திய இந்தச் சமுதாயத்தின் மேல் அவர்கள் கொண்ட நியாயமான சீற்றத்தின் பலன்தான் ‘தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம்.’ இந்தக் குலத்தில் பிறந்த வீராங்கணைகளான முத்துலட்சுமி ரெட்டியும் மூவலூர் இராமாமிர்தம் அம்மையாரும் இச்சட்டத்தைக் கொண்டு வர வைராக்கியம் காட்டியவர்கள்.

இந்த மசோதா தமிழக சட்ட மேலவையில் அந்த நாளில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட போது எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தவர்கள் யார் தெரியுமா? சாணக்கியர் என்று பின்னாளில் புகழப்பட்ட திரு ராஜகோபாலாச்சாரியும், கர்ம வீரர் காமராசரின் அரசியல் குருவென்று கட்டியம் கூறப்பட்ட திரு சத்தியமூர்த்தியும்தான். நம்ப முடியாத உண்மை இது.

எந்த கொம்பன்களும் தன்ம் நமுவிய சில தருணங்களில் லும்பன்களாக இருக்க நேர்வதுண்டு என்பதற்கு இவர்களுே சாட்சி.

“இந்த மசோதாவைவிட நாட்டில் எவ்வளவோ முக்கிய வேலைகள் இருக்கின்றன,” என்றாராம் ராஜாஜி. காலடியில் மிதிபட்டுக் கொண்டிருக்கும் சக மனிதர்களை மீட்பதை விடவும் முக்கியப் பணி அவருக்கு இருந்திருக்கும். அதிலொரு பணியாகத்தான் 1952இல் ‘குலக் கல்வித் திட்டம்’ கொண்டு வந்தார் போலும். “இந்தக் கல்வித்திட்டத்தின் தாற்பரியம் புரியாத பாவிகள் கெடுத்திட்டான்கள். அதனாலன்னா இன்னிக்கு சமுதாயமே சீரழிஞ்ச போச்சு!” என்று புலம்பும் ஊனக்கிழங்கள் இன்னும் இருக்கவே செய்கிறார்கள் என்பது வேறு விஷயம்.

“இந்தத் தேவதாசி முறையை ஒழித்துவிட்டால் நமது பழம் பெரும் கலாச்சாரம் சீரழிந்து போகும்,” என்றாராம் சத்தியமூர்த்தி.

“அப்படியானால் உங்கள் மகளைவிட்டு அதைக் காப்

பாற்றுங்கள்,” என்றாராம் முத்துலட்சுமி ரெட்டி. தன் இனம் அனுபவித்த அவமானம் அவரை இப்படிச் சீற்றங் கொள்ள வைத்திருக்கிறது.

அன்று சத்தியமூர்த்திக்கு ஏற்பட்ட ஆதங்கம், ஏறக் குறைய 55 ஆண்டுகளுக்குப் பின் திருமதி வாசந்திக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது. “இந்தியா டூடே”யில் “தேவர்மறந்த அடியார்கள்” என்னும் தலைப்பில் விரிவாக அங்கலாய்த்திருக்கிறார். அவர் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் ஒரு வாக்கியம் என்னைக் கவர்ந்தது.

“சின்ன மேளம், தேவதாசி என்ற பெயர் மாறி இசைவேளாளர் என்று கௌரவம் கிடைத்த பிறகும் அந்தக் குலத்தில் பிறந்த எவருக்கும் பழைய சரித்திரத்தைப் புரட்ட விருப்பமில்லை,” என்று சொல்லுகிறார்.

‘இசை வேளாளர்’ என்று பெயரிட்டழைத்ததுமே, அவர்களுக்கு கௌரவம் கிடைத்து விட்டதாக எவ்வளவு நம்பும்படியாகச் சொல்கிறார்!

காந்தி கூடத்தான் ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ‘ஹரிஜன்’ என்ற பெயரைச் சூட்டிப் பிரபலப்படுத்தினார். ‘கௌரவம்’ பெற்றுவிட்டார்களா அவர்கள்?

‘ஹிந்து’ பத்திரிகையின் முன்னாள் செய்தி ஆசிரியர் திரு ஆர். பார்த்தசாரதி. அவர் தம் பத்திரிகை அனுபவங்களைத் தொகுத்து Memoirs of a News Editor என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் எழுதியுள்ளார். அந்நூலில் செய்திகளுக்கு அவர் கொடுக்கும் தலைப்புகள் யாரும் தொடமுடியாத அளவு, தொடத் திருத்த முடியாத அளவு — மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று சொல்கிறார். ஆகவே அவர் தலைப்புகளை மற்றவர்கள் ‘ஹரிஜன்’ தலைப்புகள் என்று நகையாடுவார்களாம். ஹரிஜன்- தொடக் கூடாதவன்; ஹரிஜன் தலைப்புகள்- தொடமுடியாதவை. எப்படி விளக்கம்? ‘ஹிந்து’ பிராமணர்களின் நகைச்சுவையுணர்வே எத்தனை அர்த்தமுள்ளது பாருங்கள்! (அரங்கேற்றம் இதழ் கூட இதைச் சொல்லியுள்ளது). ஹரிஜனுக்குக் கிடைத்த கௌரவம் இவ்வளவுதானே?

பெண்கள் திலகரின் மேல் எவ்வளவு கோபப்படலாமோ அந்த அளவுக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் காந்தியின் மேலும் கோபம் கொள்ளலாம்.

பெண்களுக்குக் கல்வி கூடாது என்று பிடிவாதம் காட்டி

யவர் திலகர். இந்திய விடுதலையையே ஆணாதிக்க விடுதலையாகத்தான் அவர் பார்த்திருக்கிறார். அவர் காலத்தில் வாழ்ந்தவன்தான் நம் பாரதி. நிமிர்ந்த நன்னடை, நேர்கொண்ட பார்வை, நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகள், நிமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு ஆகியவற்றைப் பெண்ணுக்கு உரிமைப்படுத்தியவன் அல்லவா! ஒரு பெண்மணியையே தன் ஞான குருவாக ஏற்றுக் களி கொண்ட புரட்சியாளனல்லவா அவன்! அவன் சிந்தனையும் சீற்றமும், இலக்கும் பயணமும், ஏற்றமும் விசாலமும் எந்த பிராமணனுக்கய்யா இருந்தன? அவன் தன் சமகால மனிதர்களுக்குச் செறித்துக் கொள்ள முடியாத கிறுக்கனாய்த் தோன்றியிருப்பானோ. ஞானப்பிழம்புகள் அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால் திலகர்? அந்த பிராமணரும் கூட நம் பாரதியைப் போலவே கீதைப் பிரியர்தான் என்பதனாலேயே பெண்கள் குளிர்ந்துவிட மாட்டார்கள்.

அது போலவே காந்தியும்.

இந்த நாட்டின் சாபக்கேடே ஜாதிகள்தான் என்னும் போது, இவர் மேலும் ஒரு புதிய ஜாதிப் பெயரைப் பெற்றுத் தர வேண்டுமா?

ஏற்கனவே 'பள்ளு, பறை பதினெட்டு ஜாதிகள்' என்று ஒரு பட்டியல் மொழியே உண்டு. பத்தொன்பதாக ஒரு ஜாதிப் பெயரை வழங்குவது எந்த விதத்தில் அவர்களுக்கு நன்மையளிக்கும்? ஒருவேளை வர்ணாசிரமக் கணக்கில் விடுபட்டுப்போனவர்கள் என்பதால், மற்றவர்களெல்லாம் ஹரியின் அங்கங்களாகவே இருக்க, இவர்களை ஹரியின் மக்களாகப் பாவித்தாரோ? இந்த ஹரியின் மக்களுக்கான கௌரவம் தேவதாசிகளின் மக்களுக்கான கௌரவம்தானே. தேவதாசிகள் இதிலிருந்து மீண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் பெண்களே அவர்களை மீட்டுவிட்டார்கள். ஆனால் இந்த ஹரிஜனங்களை யார் மீட்கப்பேகிறார்கள்? ஹரியிடமிருந்து இவர்களை மீட்பதே முதல் மீட்சியாயிருக்கும் என்று படுகிறது. டாக்டர் அம்பேத்கர் முயன்றார். முற்றுப் பெறவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த ஒருவன், பண்ம் பண்ணுவதை மறைக்கவென்றே கம்யூனிசம் பேசித் திரியும் ஒரு பணக்காரப் பரதேசி இந்த மக்களை 'அவன் ஒரு டாக்டர்' என்றுதான் குறிப்பிடுவான். மறைவாகத்தான். அதாவது அம்பேத்கர் பரம்பரை என்று அர்த்தமாம். கௌரவமாகப் படவில்லை?

ஆக, என்னென்ன வழிகளிலெல்லாம் அவர்கள் இன்னமும் விலங்கிடப் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் ஆச்சரியம்.

ஒன்று மட்டும் உறுதி.

இந்த மக்களின் மீட்சி, தேரை அதன் நிலையில் நிறுத்துவது போல் எல்லா மக்களையும் அவரவர் நிலையில் நிறுத்திவிடும், அது எப்போது நேர்ந்தாலும்.

“ருக்மணி அருண்டேல், கலாநிதி நாராயணன் ஆகியவர்களால் நாட்டியத்துக்கு கௌரவம் வந்துவிட்ட பிறகும் தங்கள் சந்ததிகளைக் கலைத் துறைக்கு விட அவர்களுக்கு விருப்பம் வரவில்லை,” என்கிறார் வாசந்தி.

ருக்மணி ஆடினால் அது கௌரவம்தான். கௌரவம் ஆட்டம் பற்றியதாய் இருந்தால் அதற்கு ருக்மணி வேண்டாமே. பரதத்தை உன்னத நிலைக்கு எடுத்துச் சென்ற பாலசரஸ்வதி பற்றி யார் பேசுகிறார்கள்? பாத வேலைகளில் எடுப்பிலேயே சிறு கிறக்கம் காட்டும், ஆனால் ஜவ்வு மிட்டாய் மாதிரி வளைந்து கொடுக்கும் பத்மா சுப்ரமணியம் பற்றிப் பேசாதார் யார்? வீணை தனம்மாள் பற்றி எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? டி.கே. பட்டம்மாள் பற்றி பாட்டு கௌதாருக்கும் தெரியும். இதுதானே நிலை? கலையை உபாசித்த சங்கீத - நாட்டிய மணிகள் பற்றி அவர்கள் தேவதாசிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதாலேயே பேசப்படுவதில்லை. சமூக அந்தஸ்துக்காக மேடையேறும் மற்றவர்கள் பற்றிக் கௌரவமாகத்தான் பேசப்படுகிறது.

தன் கட்டுரையினூடே, “தேவதாசிகளின் நாட்டிய பாரம்பரியம் அழிந்து போனது கலைக்குப் பெரிய நஷ்டம் என்பதில் சந்தேகமில்லை,” என்கிறார்.

ஆடுவதையும் பாடுவதையும் தேவதாசிகள் நிறுத்திக் கொண்டது உண்மைதான். ஆனால் அவர்கள் போற்றிப் பராமரித்த கலைகள்தாம் ருக்மணி, கலாநிதி, கமலா, பத்மா வகையறாவினால் ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளப்பட்டு விட்டனவே! ‘தேவடியா ஆட்டம்’தான் பரத நாட்டியமாகப் பிறவிகொண்டு விட்டதே! பிறகென்ன? கலையை மனிதநேய வெளிப்பாடாக உன்னதப்படுத்துவதற்கென்றே அவர்கள் அங்கீகரித்த வாழ்வியல் சுதந்திரத்தோடு அந்தப் பாரம்பரியத்தை அச்ச அசலாக மீட்டெடுத்து விட வேண்டியதுதானே?

தேவதாசிகளின் பாரம்பரியம் அழிந்து போனதே என்று நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கும் சகலகலா ரசிகர்களுக்கும் முத்து லட்சுமி ரெட்டி அன்று சொன்னதுதான் என்றும் பதில்.